Translated from English to Turkish - www.onlinedoctranslator.com

SON GÖNDERİLER VE ÖVGÜ

Bir yıl önce nişanlım/kocam benden vazgeçmeye karar verdi ve ben yıkılmıştım. Kafam karışmıştı, üzgündüm, üzgündüm; Adını koy. Ama Elhamdulillah, yazılarınıza rastlamama sebep oldu. Geçtiğimiz yıl çok duygusal bir yıl oldu ancak kalbimi doğru şekilde onarmak için mükemmel bir öğrenme süreciydi. Kalpte sadece Allah'ın olduğunu, gerisinin elde kalan bir hediye olduğunu öğrendim; Helal şeyler olsa bile. Yazılarınız bana o kadar çok şey kattı ki anlatmaya kelimeler yetmez. Üç hafta önce babam Allah yirhamo (Allah ona rahmet etsin) aniden vefat etti; tüm ailemi ve toplumumu şok ve perişan halde bıraktı; yine de ilk düşüncem İnna lillah w İnna ileyhi raji3oon oldu, biz Allah'a aitiz ve O'na döneceğiz; babam eve gitti inşaAllah. Üzülmek yerine, Allah'ın onu babam olarak seçmesine ve benim bu kadar uzun süre ona sahip olmama izin vermesine gerçekten minnettar olduğumu fark ettim. Durum ne olursa olsun Allah bizim için her zaman en iyisini seçer, bu yüzden onun gitmesi için en iyi zamanın bu olduğuna inanıyorum.

Size tüm kalbimle teşekkür etmek istiyorum, çünkü eğer yazılarınızı öğrenmeseydim ve üzerinde düşünmeseydim, dünyadaki en sevdiğim insanlardan birinin kaybıyla yüzleşerek bugün olduğum kişi olabileceğimi sanmıyorum. Bana ilham verenin belirli bir yazı parçası olduğunu söylemek isterdim ama değildi; koleksiyonunun tamamıydı. Dua ediyorum ki, Allah sizi fazlasıyla ödüllendirsin, size sürekli ilham versin ve yaptığınız şeyi yapmaya devam etmenize izin versin. Allah sevdiklerinizi korusun ve korusun. Lütfen babam için dua edin.

— Aala

Hayatımı tamamen değiştirdiğin için sana şükranlarımı sunmak isterim, Allah senden razı olsun canım. Hayatımın berbat bir evresinden geçiyordum; karanlık, bunalım, boşluk ve olumsuzluk her yanımı sarmıştı. Daha sonra yazılarınıza rastladım. Artık aydınlandım! Elhamdulillah. Teşekkür ederim ve yazmaya devam edin, çünkü “Yüce” Allah size bu niteliği lütfetmiştir. Allah sizin için yaptığım tüm duaları kabul etsin... aslında söyleyebileceğim tek şey bu çünkü kelimeler yetmez!

- Meryem İ.

Sözleriniz beni o kadar etkiledi ki okurken yavaşlayıp nefes almak zorunda kaldım. Yüzeysel olmamakla, materyalist olmamakla ve her zaman sevdiğim insanların beni mutlu etmelerine bağlı olmamakla gurur duydum. Ve beni hayal kırıklığına uğrattıklarında ya da bıraktıklarında bu dünyamı, üzerinde durduğum zemini sarstı. Sevilmeye sürekli bir ihtiyaç var ve ben sevgiden mutluluk alıyorum. Ancak bu sevginin insanlarla değil, Allah'la olan ilişkimden kaynaklandığını anlamak sürekli bir mücadeledir. Ben idealistim, vericiyim, başkalarına neşe vermek beni mutlu eder; ama anlamak, hatırlamak o kadar zor ki hayır, bu insanlardan, bu hayattan beklenecek bir şey değil. Elhamdülillah sözlerini okumak, henüz hazır olmadığım kendime iyice bakmak gibiydi... bu çok yardımcı oluyor. Gerçek olduğun için Tanrı senden razı olsun.

— Mehar

Bu zamanı size makalelerinizi kesinlikle sevdiğimi söylemek için ayırmak istiyorum. O günden bu yana sıkı bir okuyucuyum

8 yaşındaydım. Kitapçılardaki kişisel gelişim bölümlerini okudum, Mevlana'yı, Gazali'yi, İkbal'i ve ruha konuşan birçok harika yazarı seviyorum. Bunu size neden anlatıyorum çünkü pek çok harika insanın yazılarını okuduktan sonra kalbimi ve ruhumu sizin çalışmalarınızda buldum. Kesinlikle en sevdiğim yazarlardan birisin. Ne zaman ilhama ihtiyaç duysam yazılarınıza geri dönüyorum. Ayrıca çok sevdiğim birini buldum, onu ruh eşim olarak görüyorum ve ona olan sevgim beni ona çok bağladı. Asla kaybolmayan Kişiyi sevmeyi ve asla kopmayan Bağa tutunmayı ancak sizin çalışmanız sayesinde öğreniyorum! Bana gerçek aşkın gerçekte ne olduğunu öğrettin! Çalışmanı seviyorum. Bana son derece ilham veriyorsun. Ve evet kardeşim de işinizi seviyor, arkadaşlarım da öyle. Allah'tan size her şeyin en iyisini vermesini ve sizi, hepimize Kendi sevgisine ilham kaynağı olmaya devam etmesini diliyorum! Çok sevgiyle, kucaklaşarak ve dualarla!

— Mohsina, Güney Afrika

Kısa bir süre önce web sitenize ve videolarınıza rastladım. Bundan hemen önce kalbim için 'ruhumun gıdasını' arıyordum. Paslı kalbimi iyileştirecek sözler. Daha sonra blogunuza ve videolarınıza rastladım. Maşallah ablacım yazılarının kalbimde ve ruhumda yarattığı etkiyi anlatacak kelime bulamıyorum. Yazdığın her kelime kalbime dokunuyor, nefsimi parçalıyor ve beni gözyaşlarına boğuyor. İlham verici çalışmalarınız ve çalışmalarınızla bize verdiğiniz sürekli hatırlatmalar için size ne kadar teşekkür etsem azdır. Allah (cc) sana en büyük cenneti versin, seni dünya ve ahirette mükafatlandırsın.

Teşekkürler, teşekkürler ve teşekkürler.

— Muneera, Singapur

Tawakkul Karman bana Yasmin Mogahed'i hatırlatıyor. Birincisi dışsal bir devrimi, ikincisi ise içsel bir devrimi tetikler.

— mA

Yasmin, ben seni tanımıyorum, sen de beni tanımıyorsun ama bana çok yakın olduğunu hissediyorum! Yazdığın her bir şey beni derinden etkiliyor!

- Nur

Sanırım ikiyüzlü bir hayat yaşıyordum, sadece Allah'ı seviyorum dediğim halde davranışlarım aynı şeyi yansıtmıyordu. Hayatımdaki Dönüşüm, Allah'ı SEVMEK'in gerçek özünü ve anlamını sizin makalelerinizden ve konferanslarınızdan öğrenmeye başladığımda geldi. Elhamdulillah. Ve çok geçmeden hayatımdaki HER ŞEY DÜZELTİYOR..!

— Nazeer

MaşAllah, Allah sana insanın kalbine kadar nüfuz etme, onu sallama ve olması gerektiği gibi çalışmaya başlamasını sağlama yeteneğini hediye etmiş! Yasmin Mogahed gibi insanlar için Allah'a şükürler olsun :)

— Gazi A.

Allah sizi korusun ve sonsuza kadar korusun. Cennete git ve orada sonsuza kadar mutlu yaşa. Sözlerinizin dokunduğu hayatları asla küçümsemeyin. İnşallahrabanayanthur 3aleiki be3ayn al

bu gece rida (Allah bu gece sana kanaat gözüyle baksın)! Eğer kalpten daha derin bir yer olsaydı orası olurdu. Müslüman topluma, özellikle de gençliğe ne kadar muhteşem bir hediye ve ilham kaynağı olduğunuzu bilmenizi istedim. Farkında olabilirsiniz ya da olmayabilirsiniz, ancak değindiğiniz noktaların çoğu, bu dünyada uğraştığımız tüm sorunlarla gerçekten örtüşüyor.

Her şeyin kötüye gittiği bu dünyada, siz sadece “iyi bir yazar” ya da “iyi bir öğretim görevlisi”nden daha fazlasını temsil ediyorsunuz; sen umudu temsil ediyorsun! Umarım hala gerçek ve saf insanlar vardır. Ayrıca bunu bilmiyor olabilirsiniz ama insanların sizin hakkınızda sıklıkla söylediği şey, varlığınızda çok rahatlatıcı bir şey olduğu ve kimsenin parmak basamayacağı bir şey olduğudur. Ben şahsen bunu gerçeğe dönüştürüyorum. Birisi sizin huzurunuzda böyle doğru sözler söylediğinde, kalp tepki vermeden duramaz.

Birçok insanın en karanlık zamanları atlatmasına yardım ettiniz ve bunun için Allah sizi ödüllendirsin. Pek çok insana daha önce yapmadıkları iyilikleri yaptırdınız ve bunun için Allah sizi ödüllendirsin. İnşallah milyonerin dolarları gibi hasenatınız da akmaya devam eder. Ama fark kıyamet günündedir. İnşallah onlardan milyarlarca kat daha zengin olursunuz ve ben de buna tanıklık etmeyi umuyorum. Umarım Hz.Muhammed tarafından hoş karşılanırsın صلاالله عليه وسلم en büyük gülümsemelerle ve en sıcak kucaklamalarla, sen de onlardan birisin Bu dünyada gerçekten bir fark yaratmaya çalışan takipçileri ve siz bir fark yarattınız.

Biraz abartılı görünüyorsa kusura bakmayın ama yazılarınızda en zayıf anımda Allah'a tutunacak gücü buldum. Keşke imanı güçlü bir dost gibi senin yanında büyüseydim. Bu, Londra'ya kadar sizden ilham alan binlerce insan adına.

Jazak Allah Alf Alfkheir inşaAllah.

Sanırım şimdi durmalıyım yoksa sonsuza kadar devam edeceğim. Selamün Aleyküm.

— Muhammed A.

Bu makaleyi bir yıl sonra okuyorum ve aslında beni değiştiren makalenin BU olduğunu düşünüyorum. Hiçbir zaman gerçekten İslam'a girmedim ve o kadar da pratik yapmadım. Hayatım, beni sadece olması gerekmeyen bir kişiye indiren insanlarla karanlıktı. Böylece dünyanın derinliklerine düştüm. Hiç gurur duymadığım şeyler yaptım. Başarısız olmaya, başarısız olmaya, düşmeye ve düşmeye devam ettim. Tökezliyordum ve artık kendimi tanımıyordum, ta ki bir gece korkunç bir şey olana kadar ve o anda Allah'ın aslında her zaman orada olduğunu ama onu görmezden gelenin ben olduğumu anladım. Yaratıcıyı görmezden gelmek. O gece artık yeter dedim ve tekrar İslam'a döndüm. O'na geri döndüm. O geceden sonra hayatımı değiştirecek bir yolculuğa çıktım. Kaptanım Allah'ın olduğu bu yolculukta hayatımı 360 derece değiştirmeyi başardım. Bugün başörtülü hayatımı hatırlamıyorum. Bugün, namaz kılmadan, her gün mescide gitmeden, günlük halakalarıma gitmeden hayatımı hatırlamıyorum. Yasmin, bu makaleyi yayınladığın ve gerçekten herkesin kalbinin derinliklerine indiğin için sana ne kadar teşekkür etsem azdır. Söylediklerini dinledim; Anahtarları dünyadan aldım ve Yaradan'a verdim. Sen çok ilham verici bir kadınsın

ve sana hayranlıkla bakıyorum :) Çok teşekkür ederim.

— Humaira

Allah (cc) seni Firdevs (en yüksek cennet) ile mükafatlandırsın. Amin. Yasemin abla ne kadar büyük bir nimetsin anlatamam bile. Yazılarınızla hayatıma girmeniz, her geçen gün imanımı güçlendiriyor, elhamdülillah (tüm övgüler Allah'a mahsustur) ve çalışmalarınızı sık sık paylaştığım pek çok arkadaşıma ve sevdiklerime ilham veriyor! Eğer ümmete yol gösterecek bir araç olarak kullanılmak için dua ettiyseniz, Allah (svt) duanızı gerçekten kabul etmiştir! :)

—Hajera M.

Reclaim Your Heart

Personal Insights on Breaking Free
From Life's Shackles

Yasmin Mogahed

FB PUBLISHING
SAN CLEMENTE

Telif Hakkı © 2012 Yasmin Mogahed'e aittir.

Her hakkı saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, kurumun yazılı izni olmaksızın, eleştirel makaleler veya değerlendirmelerde yer alan kısa alıntılar dışında, fotokopi, kayıt ve bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere herhangi bir elektronik veya mekanik araçla veya herhangi bir biçimde çoğaltılamaz. yayıncı, FB Yayıncılık.

Amerika Birleşik Devletleri'nde yayınlandı

FB Yayıncılık
645 Camino De Los Mares
Süit 108-276
San Clemente, CA 92673
adresindeki web sitemizi ziyaret edinwww.fbpublishinghouse.com

9 8 7 6 5 4 3 2 1

İç Fotoğraflar:SignsOfTheDivine.com
Kitap Tasarımı: Daniel Middleton |www.scribefreelance.com

Kongre Kütüphanesi Yayın Verilerini Kataloglama

Mogahed, Yasmin.
Kalbinizi geri kazanın: hayatın prangalarından kurtulmaya dair kişisel görüşler / Yasmin Mogahed.
P. santimetre.
1. Maneviyat. 2. Din. 3. İlham. 4. Kendi Kendine Yardım. I. Başlık.

ISBN
978-0-9857512-0-3

Amerika Birleşik Devletleri'nde basılmıştır
İlk Basım Ağustos 2012

Adanmışlık

“Bu kitabın tamamı, beni daha annemin rahminde olmadan önce büyüten Kişiye ithaf edilmiştir. Hayatım boyunca bana öğreten, bana ilham veren ve bana rehberlik eden Kişiye ithaf edilmiştir. Bu mütevazi çabamı Allah'a ithaf ediyorum ve sadece zayıflığıma rağmen kabul edilmesi için dua ediyorum ve bu yolculuk boyunca bana destek olan aileme dua ediyorum.

GİRİİŞ

*Kalbinizi Geri Kazanın*sadece bir kişisel gelişim kitabı değil. Kalbin bu hayat okyanusuna girip çıkma yolculuğunu anlatan bir el kitabıdır. Kalbinizin o okyanusun derinliklerine batmasını nasıl önleyeceğinizi ve battığında ne yapmanız gerektiğini anlatan bir kitap. Kurtuluşla, umutla, yenilenmeyle ilgili bir kitap. Her kalp iyileşebilir ve her an bizi bu dönüştürücü dönüşe yaklaştırmak için yaratılmıştır.*Kalbinizi Geri Kazanın*her şeyin durduğu ve aniden farklı göründüğü o anı bulmakla ilgilidir. Bu, kendi uyanışınızı bulmakla ilgilidir. Ve sonra kendinizin daha iyi, daha gerçek ve daha özgür versiyonuna geri dönün.

İçindekiler

EKLER

- İnsanlar Neden Birbirinden Ayrılmak Zorundadır?
- İnsanlar Gidiyor Ama Geri Dönüyorlar mı?
- İç Deliğin Doldurulması ve Eve Dönüşte
- Kabın Boşaltılması
- Hediye Aşkına
- Çatıdaki Huzur Dünya
- Okyanusu Kalbini
- Geri Al

AŞK

- En Kötü Hapishaneden
- Kaçmak Hissettiğim Aşk mı?
- Aşk, havadadır
- Bu aşktır
- Gerçek Şeye Aşık Olun
- Başarılı Bir Evlilik: Kayıp Halka

ZORLUKLAR

- Fırtınadaki Tek Sığınak
- Jennah'daki Evinizi Görmek: Başkalarının İncittiği İlahi Yardımı
- Aramak Üzerine: Nasıl Başa Çıkılır ve İyileştirilir
- Yaşam Rüyası
- Kapalı Kapılar ve Acıyı, Kaybı ve Tanrıya Giden
- Yolu Kör Eden Yanılsamalar
- Bir Müminin Bu Hayattaki Zorluklara
- Tepkisi: Hapishane mi Cennet mi?

YARATICI İLE İLİŞKİ

- Salah: Hayatın Unutulan Amacı
- Salah ve Hırsızlığın En Kötü Türü
- Kutsal Bir Konuşma
- En Karanlık Saat ve Şafağın Doğuşu Bugün
- Bir Adamı Gömdük: Ölümün Yansıması
- Dualarım Neden Kabul Edilmiyor? Facebook:
- Gizli Tehlike
- Bu Uyanış

KADININ DURUMU

- Kadınların Güçlenmesi
- Beni Yetiştiren Kültüre Mektup Bir
- Kadının Namaz kıldıran Erkekliğe ve
- Sert Olmanın Yüzüne Yansıması

ümmet
Öneki Bırak
Müslüman Olun, Ama Ölçülü Olun
Kızıldeniz'in Açılmasının Anlatılamaz Trajedisi ve
Ümmetimizin Bugünkü Durumu: Mısır Üzerine Düşünceler
ŞİİR
Sana Bir Mektup
Yastayım
Sadece Benim Düşüncelerim
Aşk Üzerine Bir Düşünce
Yaşam Durgunluğu
Mücadelesinde Bugün Barış
İçin Dua Ettim
Ölümünden Önce Öl
Kurtar beni
Kalbim Açık Bir Kitaptır
Bıçak
Niş
Yürümeye Devam Et

EKLER

KHYDÖPİNSANLARHÖNCELİKLELSAÇAKEACHÖorada?

17 yaşımdayken bir rüya gördüm. Rüyamda bir mescidin içinde oturduğumu ve küçük bir kızın bana bir soru sormak için yanıma geldiğini gördüm. Bana "İnsanlar neden birbirlerinden ayrılmak zorunda kalıyor?" diye sordu. Soru kişiseldi ama sorunun neden benim adıma seçildiği bana açık görünüyordu.

Ben bağlanacak biriydim.

Çocukluğumdan beri bu mizacım belliydi. Anaokulundaki diğer çocuklar ebeveynleri gittikten sonra kolayca iyileşebilirken ben bunu başaramadım. Gözyaşlarım bir kez harekete geçince kolay kolay durmadı. Büyüdükçe etrafımdaki her şeye bağlanmayı öğrendim. Birinci sınıfa başladığımdan beri en iyi arkadaşa ihtiyacım vardı. Yaşım ilerledikçe bir arkadaşımla yaşadığım herhangi bir anlaşmazlık beni paramparça etti. Hiçbir şeyden vazgeçemedim. İnsanlar, yerler, olaylar, fotoğraflar, anlar, hatta sonuçlar güçlü bağlılık nesneleri haline geldi. Eğer işler istediğim ya da hayal ettiğim gibi gitmezse yıkılırdım. Ve hayal kırıklığı benim için sıradan bir duygu değildi. Felaket bir durumdu. Bir kez hayal kırıklığına uğradım mı, asla tam olarak iyileşemedim. Asla unutamadım ve ara asla onarılmadı. Masanın kenarına koyduğunuz cam vazo gibi, bir kez kırılınca parçaları bir daha tam olarak yerine oturmuyor.

Ancak sorun vazoda değildi, hatta vazoların sürekli kırılması da değildi. Sorun şu ki onları masaların kenarına koymaya devam ediyordum. Takıntılarım aracılığıyla ihtiyaçlarımı karşılamak için ilişkilerime bağımlıydım. Bu ilişkilerin mutluluğumu veya üzüntümü, tatminimi veya boşluğumu, güvenliğimi ve hatta öz değerimi tanımlamasına izin verdim. Ve böylece, kaçınılmaz olarak düşeceği yere yerleştirilen vazo gibi, bu bağımlılıklar aracılığıyla kendimi hayal kırıklığına uğrattım. Kendimi kırılmaya hazırladım. Ve tam olarak şunu buldum: bir hayal kırıklığı, bir kırılma ardı ardına.

Ancak vazoyu kıran yerçekiminin suçlanamayacağı gibi beni kıran insanlar da suçlanamaz. Destek almak için ona yaslandığımız için bir dal kırıldığında fizik yasalarını suçlayamayız. Dal asla bizi taşımak için yaratılmadı.

Yükümüzün yalnızca Tanrı tarafından taşınması gerekiyordu. Kuran'da şöyle buyurulur: "... Kim kötülüğü reddedip Allah'a inanırsa, kopmayan en sağlam kulpa yapışmıştır. Allah her şeyi işitir ve bilir." (Kuran,2: 256)

Bu ayette çok önemli bir ders vardır: Kopmayan tek bir kulp vardır. Bağımlılıklarımızı kurabileceğimiz tek bir yer var. Kendi değerimizi tanımlaması gereken tek bir ilişki ve nihai mutluluğumuzu, tatminimizi ve güvenliğimizi arayacağımız tek bir kaynak vardır. O yer Tanrı'dır.

Ancak bu dünya, bu şeyleri başka yerlerde aramakla ilgilidir. Bazılarımız bunu kariyerimizde arıyoruz; Bazıları bunu zenginlikte, bazıları ise statüde arar. Benim gibi bazıları ilişkilerimizde bunu arıyor. Elizabeth Gilbert Ye, Dua Et, Sev adlı kitabında kendi mutluluk arayışını anlatıyor. İlişkilere girip çıkmayı ve hatta bu tatmini bulmak için dünyayı dolaşmayı anlatıyor. Bu tatmini ilişkilerinde, meditasyonda, hatta yemekte arıyor ama başarısız oluyor.

Ben de hayatımın çoğunu tam olarak burada geçirdim: İçimdeki boşluğu doldurmanın bir yolunu aramak. Bu yüzden rüyamdaki küçük kızın bana bu soruyu sorması hiç de şaşırtıcı değildi. Kayıpla, hayal kırıklığıyla ilgili bir soruydu bu. Bu, hayal kırıklığına uğratılmayla ilgili bir soruydu. Bir şey arayıp eli boş dönmekle ilgili bir soru. Çıplak ellerinizle betonu kazmaya çalıştığınızda ne olacağıyla ilgiliydi: Elinizde hiçbir şey olmadan geri dönmekle kalmıyor, aynı zamanda parmaklarınızı da kırıyorsunuz. bunu öğrendim

okuyarak değil, bilge bir bilgeden dinleyerek değil, tekrar tekrar deneyerek öğrendim.

Ve böylece, küçük kızın sorusu aslında benim kendi sorumdu... kendime sorulmuştu.

Sonuçta soru, geçici anların ve geçici bağlılıkların mekanı olarak dünyanın doğasıyla ilgiliydi. İnsanların bugün yanınızda olduğu ve yarın ayrılacağı veya öleceği bir yer olarak. Ancak bu gerçeklik doğamıza aykırı olduğu için varlığımıza zarar veriyor. Biz insanlar mükemmeli ve kalıcı olanı aramak, sevmek ve onun için çabalamak üzere yaratıldık. Sonsuz olanı aramak için yaratıldık. Bunu arıyoruz çünkü bu yaşam için yaratılmadık. İlk ve gerçek evimiz Cennet'ti: hem mükemmel hem de ebedi olan bir ülke. Dolayısıyla bu tür bir yaşama duyulan özlem varlığımızın bir parçasıdır. Sorun şu ki, bunu burada bulmaya çalışıyoruz. Ve böylece, umutsuz bir tutunma çabasıyla, bu dünyayı olmadığı ve asla olmayacağı bir şekle sokma çabasıyla eskimeyen kremler ve estetik ameliyatlar yaratıyoruz.

İşte bu yüzden dünyada kalbimizle yaşıyorsak bu bizi kırar. Bu dünya bu yüzden acı veriyor. Çünkü dünyanın geçici ve kusurlu bir şey olarak tanımlanması, özlemini çektiğimiz her şeye aykırıdır. Allah içimize ancak sonsuz ve mükemmel olanla giderilebilecek bir özlem koymuştur. Geçici olanda tatmin bulmaya çalışırken, bir hologramın, bir serapın peşinden koşuyoruz. Çıplak ellerimizle betonu kazıyoruz. Doğası gereği geçici olan bir şeyi sonsuz bir şeye dönüştürmeye çalışmak, ateşten su çıkarmaya çalışmak gibidir. Sadece yanıyorsun. Ancak dünyaya umut bağlamayı bıraktığımızda, dünyayı olmadığı ve asla olması gerekmediği (cennete) dönüştürmeye çalışmaktan vazgeçtiğimizde, bu hayat nihayet kalplerimizi kırmayı bırakacaktır.

Hiçbir şeyin amaçsız gerçekleşmediğini de anlamalıyız. Hiç bir şey. Kırık kalpler bile yok. Acı bile yok. O kırık kalp ve o acı bizim için ibret ve işarettir. Bir şeylerin ters gittiğine dair uyarılardır. Bunlar bir değişiklik yapmamız gerektiğine dair uyarılardır. Nasıl ki yanma acısı bizi ateşten elimizi çekmemiz konusunda uyarıyorsa, duygusal acı da içsel bir değişim yapmamız gerektiği konusunda bizi uyarır. Ayrılmamız gerekiyor. Acı, zorla ayrılmanın bir biçimidir. Seni tekrar tekrar üzen sevdiğin gibi, dünya bizi ne kadar üzerse, kaçınılmaz olarak ondan o kadar uzaklaşırız. Kaçınılmaz olarak onu sevmeyi bıraktıkça.

Ve acı, takıntılarımızın bir göstergesidir. Bizi ağlatan, en çok acı veren şey, sahte bağlılıklarımızın yattığı yerdir. Ve sadece Allah'a bağlanmamız gerektiği gibi bağlandığımız şeyler, Allah'a giden yolda engel teşkil eder. Ancak sahte bağlılığı açıkça ortaya koyan şey acının kendisidir. Acı, yaşamımızda değiştirmeye çalıştığımız bir durum yaratır ve eğer durumumuzda hoşlanmadığımız bir şey varsa, onu değiştirecek ilahi bir formül vardır. Allah şöyle buyuruyor: "Bir kavim kendi içlerinde olanı değiştirmedikçe, Allah onların durumunu asla değiştirmez." (Kuran,13:11)

Yıllarca aynı hayal kırıklığı ve kalp kırıklığı kalıbına düştükten sonra, sonunda derin bir şeyin farkına varmaya başladım. Ben her zaman dünya sevgisinin maddiyata bağlanmak anlamına geldiğini düşünmüştüm. Ve maddi şeylere bağlı değildim. İnsanlara bağlandım. Anlara bağlandım. Duygulara bağlandım. Bu yüzden dünya sevgisinin bana uygun olmadığını düşündüm. Farkına varamadığım şey ise insanların, anların, duyguların dünyanın bir parçası olduğuydu. Hayatta yaşadığım tüm acıların tek bir şeyden kaynaklandığını fark edemedim: Dünya sevgisi.

Bunu idrak etmeye başladığım anda gözlerimden bir perde kalktı. Sorunumun ne olduğunu görmeye başladım. Bu hayatın olmadığı gibi olmasını bekliyordum ve asla olması gerekmiyordu: mükemmel. Ve

İdealist biri olarak bunu gerçekleştirmek için vücudumdaki her hücreyle mücadele ediyordum. Mükemmel olması gerekiyordu. Ve o olana kadar durmayacağım. Kanımı, teri ve gözyaşlarımı bu işe verdim: Dünyayı cennete çevirmek. Bu, etrafımdaki insanların mükemmel olmasını beklemek anlamına geliyordu. İlişkilerimin mükemmel olmasını bekliyorum. Çevremden ve bu hayattan çok şey bekliyorum. Beklentiler. Beklentiler. Beklentiler. Ve eğer mutsuzluğun bir tarifi varsa o da şudur: beklentiler. Ama benim ölümcül hatam da burada yatıyor. Benim hatam beklentilere sahip olmak değildi; İnsan olarak hiçbir zaman umudumuzu kaybetmemeliyiz. Sorun, bu beklentileri ve umudu *nerede* yerleştirdiğimdeydi. Günün sonunda umudum ve beklentilerim Tanrı'ya bağlanmıyordu. Umudum ve beklentilerim insanlarda, ilişkilerde, araçlardaydı. Sonuçta umudum Allah'tan ziyade bu dünyadaydı.

Ve böylece çok derin bir Gerçeğin farkına vardım. Aklımdan bir ayet geçmeye başladı. Daha önce duyduğum bir ayetti ama ilk defa aslında beni tarif ettiğini fark ettim: "Onlar, bize kavuşmaktan ümidini kesmeyip, şimdiki hayattan hoşnut ve hoşnutturlar. ayetlerimize aldırış etmeyenlerdir." (Kuran,10:7)

Burada her şeye sahip olabileceğimi düşünerek ümidim Allah'la buluşmamda değildi. Umudum dünyadaydı. Peki umudunuzu dünyaya bağlamak ne demektir? Bu nasıl önlenebilir? Bu, arkadaşlarınız olduğunda, arkadaşlarınızın boşluğunuzu doldurmasını beklemeyin anlamına gelir. Evlendiğinizde eşinizin her ihtiyacınızı karşılamasını beklemeyin. Aktivist olduğunuzda umudunuzu sonuçlara bağlamayın. Başınız dertte olduğunda kendinize güvenmeyin. İnsanlara bağımlı olmayın. Tanrıya güven.

İnsanların yardımını isteyin, ancak sizi kurtarabilecek olanın insanlar (hatta kendi benliğiniz) olmadığını anlayın. Bunları ancak Allah yapabilir. İnsanlar yalnızca Allah'ın kullandığı birer araçtır. Ancak bunlar herhangi bir yardımın, yardımın veya kurtuluşun kaynağı değildir. Yalnızca Tanrı vardır. İnsanlar bir sineğin kanadını bile yaratamazlar (Kuran,22:73). O halde, insanlarla dışarıdan etkileşim halindeyken bile kalbinizi Allah'a çevirin. Yalnız O'na yönelin, Hz. İbrahim (as)'ın çok güzel söylediği gibi: "Ben yüzümü kesinlikle gökleri ve yeri yaratana çevirdim ve asla Allah'a ortak koşmayacağım." (Kuran,6:79)

Peki Hz. İbrahim (as) bu noktaya olan yolculuğunu nasıl anlatmaktadır? Ayı, güneşi ve yıldızları inceler ve onların mükemmel olmadığını anlar. Ayarladılar.

Bizi hayal kırıklığına uğrattılar.

Böylece Hz. İbrahim (as) yalnızca Allah'ın huzuruna çıkarılmıştır. Onun gibi bizim de tüm umudumuzu, güvenimizi ve bağımlılığımızı Tanrı'ya ve yalnızca Tanrı'ya bağlamamız gerekir. Ve eğer bunu yaparsak, sonunda huzuru ve gönül istikrarını bulmanın ne demek olduğunu öğreneceğiz. Ancak o zaman bir zamanlar hayatımızı belirleyen roller-coaster nihayet sona erecek. Çünkü eğer içsel durumumuz, tanımı gereği değişken olan bir şeye bağlıysa, o içsel durum da değişken olacaktır. Eğer iç durumumuz değişen ve geçici bir şeye bağlıysa, o iç durum sürekli bir istikrarsızlık, çalkantı ve huzursuzluk halinde olacaktır. Bu, bir an mutlu olduğumuz anlamına gelir, ancak mutluluğumuzun bağlı olduğu şeyler değiştiğinde mutluluğumuz da değişir. Ve üzülüyoruz. Daima bir uçtan diğerine savrulup duruyoruz ve bunun nedenini anlamıyoruz.

Bu duygusal iniş çıkışları yaşıyoruz çünkü istikrarlı ve kalıcı olana bağlılığımız ve bağımlılığımız olmadığı sürece asla istikrar ve kalıcı huzuru bulamayız. Tutunduğumuz şey tutarsız ve yok oluyorsa, istikrarı bulmayı nasıl umut edebiliriz? Ebubekir'in beyanında bu hakikatin derin bir örneği bulunmaktadır. Hazreti Muhammed'den sonra ﷺ öldü, insanlar şoka girdi ve

haberi kaldıramadı. Gerçi kimse Peygamber'i sevmiyordu. 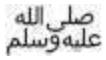 Ebu Bekir gibi, Ebu Bekir gibi Kişinin bağımlılığının olması gereken tek yeri çok iyi anlamıştı. Şöyle dedi: “Eğer Muhammed'e tapıyorsanız, bilin ki Muhammed ölmüştür. Eğer Allah'a ibadet ediyorsanız bilin ki Allah asla ölmez.'

Bu seviyeye ulaşmak için, doyum kaynağınızın Tanrı ile olan ilişkinizden başka bir şey olmasına izin vermeyin. Başarı, başarısızlık veya kendinize verdiğiniz değer tanımının, O'nun katındaki konumunuzdan başka bir şey olmasına izin vermeyin (Kuran,49:13). Ve bunu yaparsan kırılmaz olursun, çünkü tutuşun kırılmaz. Fethedilemez olursunuz çünkü sizi destekleyenler asla fethedilemez. Ve asla boş kalmayacaksınız çünkü tatmin kaynağınız sonsuzdur ve asla azalmaz.

17 yaşındayken gördüğüm rüyaya dönüp baktığımda o küçük kızın ben olup olmadığımı merak ediyorum. Bunu merak ediyorum çünkü ona verdiğim cevap bir dersti, hayatımın bundan sonraki acı dolu yıllarını öğrenerek geçirmem gerekecekti. İnsanların neden birbirlerinden ayrılmak zorunda oldukları sorusuna cevabım şu oldu: “Çünkü bu hayat mükemmel değil; çünkü eğer öyle olsaydı bir sonrakinin adı ne olurdu?”

PİNSANLARLSAÇAK, BUTDÖTHEYRDÖNÜŞ?

Ayrılmak zordur. Kaybetmek daha zordur. Birkaç hafta önce şu soruyu sordum: 'İnsanlar neden birbirlerinden ayrılmak zorunda kalıyor?' Cevap beni hayatımın en derin farkındalıklarından ve mücadelelerinden bazılarına götürdü. Ancak aynı zamanda şu soruyu da sormamı sağladı: İnsanlar gittikten sonra geri dönerler mi? Sevdiğimiz bir şey elimizden alınınca geri gelir mi? Kayıp kalıcı mı yoksa sadece daha yüksek bir amaç için bir araç mı? Kaybetmek Son'un kendisi mi, yoksa kalbimizdeki rahatsızlıklara geçici bir çare mi?

Bu hayatta şaşırtıcı bir şey var. Bize acı veren dünyevi vasıf aynı zamanda bizi rahatlatan şeydir: Burada hiçbir şey kalıcı değildir. Bu ne anlama gelir? Bu, vazomdaki nefes kesen güzellikteki gülün yarın solacağı anlamına geliyor. Demek ki gençliğim beni ihmal edecek. Ama aynı zamanda bugün hissettiğim üzüntünün yarın değişeceği anlamına da geliyor. Acım ölecek. Kahkahalarım sonsuza dek sürmeyecek ama gözyaşlarım da sürmeyecek. Bu hayatın mükemmel olmadığını söylüyoruz. Ve öyle değil. Tamamen iyi değil. Ama aynı zamanda tamamen kötü de değil.

Allah (cc) çok derin bir ayette şöyle buyuruyor: "Şüphesiz zorlukla birlikte bir kolaylık vardır." (Kuran,94:5). Büyürken bu ayeti yanlış anladığımı düşünüyorum. Eskiden bunun şu anlama geldiğini düşünürdüm: Zorluktan sonra kolaylık gelir. Yani hayatın iyi ve kötü zamanlardan oluştuğunu sanıyordum. Kötü zamanların ardından iyi zamanlar gelir. Bunu sanki hayat ya tamamen iyi ya da tamamen kötüymüş gibi düşündüm. Ama ayetin söylediği bu değil. Ayet, zorlukla birlikte kolaylık geldiğini söylüyor. Kolaylık aynı zamanda zorluktur. Bu, bu hayatta hiçbir şeyin tamamen kötü (ya da tamamen iyi) olmadığı anlamına gelir. İçinde bulunduğumuz her kötü durumda, her zaman şükredecek bir şey vardır. Allah bize zorluklarla birlikte dayanma gücü ve sabrını da veriyor.

Hayatımızdaki zor dönemleri incelersek, onların da pek çok hayırla dolu olduğunu görürüz. Soru şu: Hangisine odaklanmayı seçeceğiz? Düştüğümüz tuzağın köklerinin bu hayatın mükemmel, tamamen iyi ya da tamamen kötü olabileceğine dair yanlış inançtan kaynaklandığını düşünüyorum. Ancak dünyanın (bu hayatın) tabiatında bu yoktur. Ahiretin doğası budur. Ahiret ise işlerin mükemmelliği için saklıdır. Cennet (cennet) mükemmel ve tamamen iyidir. Bunda kötü bir şey yok. Ve Cehennem (cehennem - Allah bizi korusun) tamamen ve tamamen kötüdür. Bunda hiçbir iyilik yok.

Bu gerçeği gerçekten anlamadığım için, ben de hayatımın anlık koşulları (iyi ya da kötü) tarafından tüketilirdim. Her durumu tüm yoğunluğuyla deneyimledim; sanki nihai bir olaymış ya da hiç bitmeyecekmiş gibi. O an hissettiklerim tüm dünyayı ve içindeki her şeyi değiştirdi. Eğer ben o anda mutluysam, geçmiş ve şimdi, yakın ve uzak, tüm evren o an için iyiydi. Sanki mükemmellik burada var olabilirmiş gibi. Aynı şey kötü şeylerde de oldu. Negatif bir durum her şeyi tüketiyordu. Bütün dünya oldu, geçmiş ve şimdiki zaman, bütün evren o an için kötüydü. Çünkü o benim tüm evrenim oldu, onun dışında hiçbir şey göremiyordum. O an için başka hiçbir şey yoktu. Bugün bana haksızlık yaptıysan, bunun nedeni artık beni umursamamandı; bu, bu şekilde renklendirilmiş sonsuz anlardan oluşan bir an olduğu için ya da sen, ben ve bu hayat mükemmel olmadığı için değil. O anda yaşadıklarım ya da hislerim bağlamın yerini aldı çünkü tüm dünya görüşümün yerini aldı.

Deneyimsel doğamız gereği bazılarımızın buna özellikle duyarlı olabileceğini düşünüyorum. Peygamber Efendimiz'in "Senden hiç iyilik görmedim" olgusuna kapılmamızın nedeni belki de budur.

(Allah'ın selâmı üzerine olsun) hadislerinde zikredilmiştir. Belki bazılarımız böyle söylüyor ya da hissediyor çünkü o zaman

O an, deneyimsel olarak gerçekten iyi bir şey görmedik, çünkü o andaki hissiyatımız her şeyin yerini alır, tanımlar ve olur. Geçmiş ve şimdiki zaman tek bir deneyimsel an içinde bir araya geliyor.

Ancak bu hayatta hiçbir şeyin tam olmadığının gerçek farkındalığı, ona dair deneyimimizi dönüştürür. Aniden anların bizi tüketmesine son veriyoruz. Burada hiçbir şeyin sınırsız olmadığı, hiçbir şeyin kamil (mükemmel, eksiksiz) olmadığı anlayışıyla Allah, anların dışına çıkmamızı ve onları oldukları gibi görmemizi sağlıyor: evrenler değil, gerçeklik değil, geçmiş ve şimdiki zaman, sadece bu... Sonsuz anlar dizisindeki tek bir an... ve onlar da geçecek.

Ağladığımda, kaybettiğimde ya da yaralandığımda, hayatta olduğum sürece hiçbir şey nihai değildir. Hala bir yarın, bir sonraki an olduğu sürece umut vardır, değişim vardır ve kurtuluş vardır. Kaybedilen şey sonsuza kadar kaybolmaz.

Yani kaybedilen geri gelir mi sorusuna cevap verirken en güzel örnekleri inceliyorum. Yusuf babasının yanına döndü mü? Musa annesinin yanına döndü mü? Hacer İbrahim'e döndü mü? Sağlık, zenginlik ve çocuklar Eyüp'e geri döndü mü? Bu hikayelerden güçlü ve güzel bir ders öğreniyoruz: Allah'ın aldığı şey asla kaybolmaz. Aslında geriye yalnızca Allah katında olan kalır. Diğer her şey yok oluyor. Allah (c.c.) şöyle buyuruyor: “Sizin yanınızda olan yok olur; Allah’ın katındaki ise kalıcıdır. Sabredenlere, yaptıklarının en güzeliyle mükâfatlarını elbette vereceğiz.” (Kuran,16:96)

Yani Allah'ın katında olan hiçbir zaman kaybolmaz. Aslında Peygamber ﷺ şunları söyledi: “Asla vazgeçmeyeceksin Bir şeyi Allah rızası için yaparsın ama Allah onu senin için ondan daha hayırlı bir şeyle değiştirir.” (Ahmed) Allah, Ümmü Seleme'nin kocasını alıp yerine Peygamber'i getirmedi mi? ﷺ?

Bazen Allah vermek için alır. Ancak O'nun vermesinin her zaman istediğimizi düşündüğümüz biçimde olmadığını anlamak çok önemlidir. Neyin en iyi olduğunu en iyi o bilir. Allah şöyle buyurmaktadır: “...Fakat sizin için hayırlı olan bir şeyi sevmemeniz ve sizin için şerli olan bir şeyi sevmeniz mümkündür. Ama Allah bilir, siz bilmezsiniz." (Kuran,2:216)

Ama bir şey şu ya da bu şekilde iade edilecekse neden alınıyor? Sübhanallah. Bize verilen 'kaybetme' sürecidir.

Allah bize hediyeler verir ama çoğu zaman O'nun yerine bu hediyelere bağımlı hale geliriz. O bize para verdiğinde biz paraya güveniriz, O'na değil. O bize insanları verdiğinde insanlara güveniriz - o değil. Bize statü veya güç verdiğinde, bunlara güveniriz ve dikkatimizi dağıtırız. Allah bize sağlık verince aldanıyoruz. Hiçbir zaman ölmeyeceğimizi düşünüyoruz.

Allah bize hediyeler verir ama sonra onları sadece O'nu sevmemiz gerektiği gibi sevmeye başlarız. Bu hediyeleri alıyoruz ve onlar bizi ele geçirene kadar kalplerimize enjekte ediyoruz. Yakında onlarsız yaşayamayız. Uyanık olduğumuz her an, onları tefekkürle, onlara teslimiyetle ve ibadetle geçmektedir. Allah'ın Allah için yarattığı akıl ve kalp, başkasının veya başka bir şeyin malı olur. Ve sonra korku gelir, kaybetme korkusu bizi sakatlamaya başlar. Hediye bizim elimizde kalmalıydı - kalbimizi ele geçirir, bu yüzden onu kaybetme korkusu bizi tüketir. Bir zamanlar hediye olan şey çok geçmeden bir işkence silahına ve kendi yarattığımız bir hapishaneye dönüşür. Bundan nasıl kurtulabiliriz? Bazen Allah sonsuz merhametiyle bizi özgürleştirir... onu elimizden alarak.

Alınması sonucunda tüm kalbimizle Allah'a yöneliriz. Bu çaresizlik ve ihtiyaç içinde soruyoruz:

yalvarıyoruz, dua ediyoruz. Bu kayıp sayesinde, eğer bizden alınmamış olsaydı, normalde ulaşamayacağımız bir samimiyet, tevazu ve O'na bağımlılık seviyesine ulaşırız. Bu kaybın ardından kalplerimiz tamamen O'nunla yüzleşmeye döner.

Bir çocuğa ilk kez bir oyuncak veya her zaman istediği yeni video oyununu verdiğinizde ne olur? Onun tarafından tüketilir. Yakında başka hiçbir şey yapmak istemez. Başka hiçbir şey görmüyor. İşini yapmak, hatta yemek yemek bile istemiyor. Kendi zararına hipnotize edildi. Peki sevgi dolu bir ebeveyn olarak ne yaparsınız? Onu bağımlılığı içinde boğulmaya, odak ve dengeyi tamamen kaybetmeye mi bırakacaksınız? HAYIR.

Sen onu götür.

Sonra, çocuk yeniden önceliklerine odaklandığında, akıl sağlığını ve dengesini yeniden kazandığında, her şey onun kalbinde, zihninde ve yaşamında uygun yerlerine yerleştirildiğinde ne olur? Hediyeyi geri ver. Ya da belki daha iyi bir şey. Ancak bu sefer hediye artık onun kalbinde değildir. Uygun yerindedir. Elindedir.

Ancak bu alma sürecinde en önemli şey gerçekleşti. Hediyenin kaybedilmesi ve yeniden kazanılması önemsizdir. Gafletinizi, O'ndan başkasına olan bağlılığınızı ve odaklanmanızı bırakıp, bunun yerine yalnızca O'nu anmayı, bağlılığı ve odaklanmayı koymak asıl hediyeydi. Allah vermekten alıkoyuyor.

Ve bazen 'daha iyi bir şey' en büyük hediyedir: O'na yakınlık. Allah, Malik ibn Dinar'ın kızını kurtarmak için yanına aldı. Kızını aldı, ama onun yerine cehennem ateşinden korunmayı, günahla dolu acı dolu bir hayattan ve O'ndan uzaklaşmadan kurtuluşu koydu. Kızını kaybeden Malik ibn Dinar, Allah'a yakın bir hayatla bahşedildi. Ve alınan (kızı) bile cennette sonsuza kadar Malik ibn Dinar'ın yanında kalacaktı.

İbn-i Kayyim (Allah ondan razı olsun) Madarij Al Salikin adlı kitabında bu olaydan bahsediyor. Şöyle diyor: “Mümine ilişkin ilahi hüküm, (arzu edilen bir şeyi) esirgemek şeklinde de olsa, daima bir nimettir; Her ne kadar başına gelen bir fitne ve musibet gibi görünse de, bu bir nimettir; Her ne kadar bir hastalık gibi görünse de gerçekte bir tedavidir bu!”

Öyleyse şu soruya gelelim: 'Bir şey kaybolduğunda geri döner mi?' cevap Evet. Geri dönüyor. Bazen burada, bazen orada, bazen farklı, daha iyi bir biçimde. Ama en büyük hediye almanın ve geri vermenin altında yatar. Allah şöyle buyurmaktadır: “De ki: 'Allah'ın lütfuyla ve rahmetiyle, bununla sevinsinler; bu, onların biriktirdiklerinden daha hayırlıdır.” (Kuran,10:58)

ÖNFHASTALIĞIBENNNERHOLE VECOMINGHOME

Evdeyiz.

Ve biz değiliz. Kökenimizden kopup zaman ve mekanla başka bir dünyaya geldik. Daha küçük bir dünya. Ancak bu ayrılıkta acı veren bir şey oldu. Artık fiziksel alanda Tanrı'nın yanında değildik. Artık O'nu fiziksel gözlerimizle göremiyor veya fiziksel sesimizle O'nunla konuşamıyorduk. Babamız Adem aleyhisselâmın aksine biz artık aynı huzuru hissedemiyorduk.

Böylece aşağı indik. Biz O'ndan koptuk. Ve bu ayrılığın acısıyla kanadık. İlk defa kanımız aktı. Ve Yaratıcımızdan bu kopuş derin bir yara bıraktı. Hepimizin doğuştan sahip olduğu derin bir yara. Biz büyüdükçe o yaranın acısı da büyüdü; gittikçe derinleşti. Ama zaman geçtikçe, zaten fıtratımızda olan panzehirden, yani O'na, kalp, ruh ve akılla yakın olmak için giderek uzaklaştık.

Ve böylece her geçen yıl, bu boş alanı doldurma konusunda giderek daha çaresiz hale geldik. Ama tökezlediğimiz deliği doldurma arayışının ta kendisiydi. Her birimiz farklı şeylerle karşılaştık. Ve çoğumuz boşluğu uyuşturmaya çalıştık. Böylece insanlığın bir kısmı uyuşturucu ya da alkole yönelirken, bir kısmı da başka sakinleştiricilere yöneldi. Bazılarımız fiziksel zevke, statüye veya paraya tapınma konusunda tökezledi. Bazılarımız kariyerimizde kendimizi kaybettik.

Ve sonra bazılarımız insanlara rastladık. Bazılarımız orada kendimizi kaybettik.

Peki ya hayatımızdaki her tökezleme, her zorluk, her deneyim yalnızca tek bir amaca yönelikse: Bizi kökenimize geri döndürmek? Ya her galibiyet, her kayıp, her güzellik, her düşüş, her zulüm ve her gülümseme yalnızca Tanrı ile aramızdaki başka bir engeli ortaya çıkarmaya yönelikse? Başladığımız yerle aramızda ve umutsuzca geri dönmeye çalıştığımız yer arasında mı?

Ya her şey sadece O'nu görmekle ilgiliyse?

Hayatta yaşadığımız her şeyin bir amacı olduğunu bilmeliyiz. Ve bu amacı gerçekleştirip gerçekleştirmemeyi seçecek olan da biziz. Örneğin güzelliği ele alalım. Bazı insanlar güzelliğin tam karşılarında olduğunu bile fark edemiyorlar. Gün batımında ya da portakal ağaçlarından oluşan parlak bir ormanda yürüyebilirler ve farkına bile varmazlar.

Diğer insanlar güzelliği görür ve takdir eder. Durup onu kabul edecekler. Hatta bundan bunalmış bile hissedebilirler. Ama burada bitiyor. O insan, sanatı takdir eden ama sanatçısını hiç araştırmayan insan gibidir. Sanat eserinin kendisi sanatçıdan gelen bir mesajı iletmeyi amaçlıyordu; ama eğer sanatsever kendini tablonun içinde kaybederse ama mesajı asla göremezse, o sanat eseri gerçek amacına ulaşmamıştır.

Görkemli güneşin, yağan ilk karın, hilal şeklindeki ayların ve nefes kesen okyanusların amacı sadece bu yalnız gezegeni süslemek değil. Amaç bundan çok daha derindir. Amaç Allah'ın Kuran'da bildirdiği gibidir:

إن في خلق السماوات والأرض واختلاف الليل والنهار لآيات لأولي الألباب

“Şüphesiz göklerin ve yerin yaratılışında, gece ile gündüzün birbiri ardınca gelişinde

Anlayanlar için işaretler.”

الذين يذكرون الله قياما وقعودا وعلى جنوبهم ويتفكرون في خلق السماوات

والأرض ربنا ما خلقت هذا باطلا سبحانك فقنا عذاب النار

“(Onlar) ayaktayken, otururken veya yan yatarken Allah'ı anarlar, göklerin ve yerin yaratılışını düşünürler ve şöyle derler: 'Rabbimiz, sen bunların hepsini boş yere yaratmadın. Sen [böyle bir şeyin üstünde] yücesin; O halde bizi ateşin azabından koru.” (Kuran,3:190-191)

Bütün bu güzellikler bir işaret olarak yaratılmıştır, ama bu sadece seçkin bir zümrenin anlayabileceği bir işarettir: Düşünen (düşünen, anlayan, aklını kullanan) ve insanın her halinde (ayakta, otururken, yatarken) Allah'ı hatırlayanlar.

Bu yüzden gün batımına bile bakmak gerekir. Orada bile kendimizi kaybedemeyiz. Arkasındaki Güzelliği görmek için o görkemli güzelliğin ve rengin bile ötesine bakmalıyız. Çünkü onun ardındaki güzellik, tüm güzelliklerin Kaynağı olan Gerçek güzelliktir. Gördüğümüz her şey yalnızca bir yansımadır.

Arkalarındaki mesajı okuyabilmek için yıldızları, ağaçları, karla kaplı dağları incelemeliyiz. Çünkü bunu yapmazsak, güzelce süslenmiş bir şişenin içinde bir mesaj bulan, ama şişeye o kadar aşık olan ve mesajı bile açmayan biri gibiyiz.

Peki yıldızların yoğunluğunun içinde sıkışıp kalan bu mesaj nedir? Bir işaret var ama neyin işareti? Bu işaretler O'na, O'nun büyüklüğüne, azametine, güzelliğine işarettir. O'nun kudretine ve kudretine bir işaret. Yaratılanın güzelliğini ve görkemini inceleyin, düşünün, özümseyin; ancak bununla yetinmeyin. Kendinizi güzellikte kaybetmeyin. Bunun ötesine bakın ve eğer yaratılış bu kadar görkemli, bu kadar büyük, bu kadar güzelse, Yaratıcının ne kadar görkemli, büyük ve güzel olması gerektiğini düşünün.

Sonunda deneyimsel olarak şunu anlayın: رَبَّنَا مَا خَلَقْتَ هَٰذَا بَاطِلًا سُبْحَانَكَ - “Rabbim sen yapmadın bunların hepsini amaçsız yarattı. Sen yücesin.” (Kuran,3:191)

Amaç, her şeyin bir tane var. Ne göklerde, ne yerde, ne bende, ne de içinizde hiçbir şey amaçsız yaratılmamıştır. Hayatınızdaki hiçbir olay, hiçbir üzüntü, hiçbir sevinç, hiçbir acı, hiçbir zevk... hiçbir kayıp, amaçsız yaratılmadı. Dolayısıyla nasıl güneşin, ayın ve gökyüzünün 'şişenin içindeki mesajı' okumamız gerekiyorsa, kendi yaşam deneyimlerimizdeki mesajları da incelememiz gerekiyor.

Her zaman işaretler arıyoruz. Her zaman Tanrı'nın bizimle 'konuşmasını' isteriz. Ancak bu işaretler etrafımızdadır. Her şeyin içindeler. Tanrı her zaman 'konuşmaktadır'. Soru dinleyip dinlemediğimizdir.

Allah diyor ki:

وقال الذين لا يعلمون لولا يكلمنا الله أو تأتينا آية كذلك قال الذين من قبلهم مثل

قولهم تشابهت قلوبهم قد بينا الآيات لقوم يوقنون

“Bilmeyenler, 'Allah bizimle konuşmalı veya bize bir ayet gelmeli değil mi?' diyorlar. Kendilerinden öncekiler de, onların sözleri gibi böyle söylemişlerdi. Kalpleri birbirine benziyor. Açıkça gösterdik

(İmanına) kesin olarak inanan bir toplum için ayetlerdir." (Kuran,2:118)

Başımıza gelen her şeyin, yaptığımız, yapmadığımız her şeyin ötesine bakıp Allah'ı görebilirsek amacımıza ulaşmış oluruz. Sevdiğiniz bir şey olduğunda asıl noktayı kaçırmamaya dikkat edin. Hiçbir şeyin sebepsiz gerçekleşmediğini unutmayın. Ara. Allah'ın size verdiği şeylerde yarattığı amacı arayın. Bu aracılığıyla size Özünün hangi yönünü gösteriyor? Senden ne istiyor?

Benzer şekilde, hoşunuza gitmeyen ya da canınızı yakan bir şey olduğunda, acının yarattığı yanılsamanın içinde kaybolmamaya dikkat edin. Şuna bir bakın. Şişedeki mesajı bulun. Amacı bulun. Ve bu sizi O'na biraz daha yakından bakmanıza yönlendirsin.

Eğer dininizde bir kayma, hatta bir düşüş varsa, şeytanın sizi aldatmasına izin vermeyin. Kayma, O'nun merhametine daha deneyimsel ve derin bir şekilde tanıklık etmenizi sağlasın. Sonra da sizi günahlarınızdan ve kendinize karşı isyanlarınızdan kurtaracak o rahmeti arayın.

Çözülemeyen bir sorunsa umutsuzluğa kapılmayın. Kullarına her türlü kapalı konuyu açan El Fetih'in bir anlığına tanık olun. Ve eğer bu bir fırtınaysa boğulmanıza izin vermeyin. Etrafta kimse yokken kulunu fırtınadan ancak O'nun kurtarabileceğine şahit olmanıza izin verin.

Ve unutmayın ki, tüm yaratılış yok olduktan ve O'ndan başka hiçbir varlık kalmadıktan sonra, Allah şunu soracaktır:
لِّمَنِ الْمُلْكُ الْيَوْمَ - "Bugün egemenlik kimin elinde?" (Kuran,40:16)

Allah diyor ki:

يوم هم بارزون لا يخفى على الله منهم شيء لمن الملك اليوم لله الواحد

القهار

"Onların ortaya çıktığı gün, onlara ait hiçbir şey Allah'a gizlenmeyecektir. Bugün egemenlik kimindir? Tek ve karşı konulmaz olan Allah'a!" (Kuran,40:16)

Bugün egemenlik kimindir? Bu hayatta bunun bir parçasına bile tanık olmaya çalışın. Bugün egemenlik kimin elinde? Seni kurtaracak güce başka kim sahip? Seni başka kim iyileştirebilir? Başka kim kalbini onarabilir? Başka kim senin ihtiyaçlarını karşılayabilir? Başka kime koşabilirsin? Başka kim? Bugün egemenlik kimin elinde? Li man al mülk al yawm?

Lil Wahid al Qahaar. Bir'e, Karşı konulmaz'a. Başka bir şeye koşmak, karşı konulmaz olana direnmektir. Vahhid'den başkasını aramak, dağılmak ama asla dolmamaktır. O'ndan başka bir şeyde vahdeti, kalbin, ruhun veya aklın bütünlüğünü nasıl bulabiliriz?

Peki başladığımız yere giden bu yolda başka kime koşabiliriz? Başka ne arayabiliriz? Sonuçta hepimiz aynı şeyi istiyoruz: Bütün olmak, mutlu olmak, tekrar şunu söylemek:

Evdeyiz.

EMPTYLEMEVESSEL

Herhangi bir kabı doldurmadan önce onu boşaltmanız gerekir. Kalp bir damardır. Ve herhangi bir kap gibi kalbin de doldurulabilmesi için boşaltılması gerekir. O kap O'ndan başkasıyla dolu olduğu sürece, kalbi Allah'la doldurmayı ümit etmek asla mümkün değildir.*subhanahu wa ta àla*(O yücedir).

Kalbi boşaltmak sevmemek anlamına gelmez. Tam tersine, Tanrı'nın amaçladığı şekliyle gerçek sevgi, sahte bir bağlılığa dayanmadığı sürece en saf olanıdır. Kalbin ilk boşaltılma süreci, kalbin ilk yarısında bulunabilir.*şehadet*(inanç beyanı). İman beyanının eleştirel bir olumsuzlamayla, çok önemli bir boşaltmayla başladığına dikkat edin. Gerçeğe ulaşmayı ummadan önce*tevhid*(gerçek tek tanrıcılık), tek Rab'be olan inancımızı ileri sürmeden önce şunu iddia ederiz: "*la ilaha*" (yok*illa*). Bir*illa* ibadet nesnesidir. Ancak şunu anlamak zorunludur:*illa*sadece dua ettiğimiz bir şey değil. Bir *illa* Hayatımızı neye döndürdüğümüz, itaat ettiğimiz ve bizim için her şeyden çok önemli olandır.

Bu, uğruna yaşadığımız ve onsuz yaşayamayacağımız bir şeydir.

Yani her insanın -ateist, agnostik, Müslüman, Hıristiyan, Yahudi- bir*illa*. Herkes bir şeye ibadet eder. Çoğu insan için o ibadet nesnesi, dünya hayatından bir şeydir.*dünya*. Kimisi servete, kimisi statüye, kimisi şöhrete, kimisi kendi aklına tapar. Bazı insanlar başkalarına ibadet eder. Ve pek çoğu, Kuran'da anlatıldığı gibi, kendi nefsine, kendi arzu ve heveslerine tapmaktadır. Allah (cc) şöyle buyuruyor:

أفرأيت من اتخذ إلهه هواه وأضله الله على علم وختم على سمعه وقلبه وجعل
على بصره غشاوة فمن يهديه من بعد الله أفلا تذكرون

“Kendi arzusunu ilah edineni gördün mü? Allah, onu bilerek saptırmış, kulağını ve kalbini (ve anlayışını) mühürlemiş, gözüne de perde çekmiştir. O halde Allah (hidayetini geri çektikten) sonra ona kim hidayet edecek? O halde öğüt almayacak mısınız?” (Kuran,45:23)

Bu ibadet nesneleri bizim bağlandığımız şeylerdir. Ancak bağlanma nesnesi sadece sevdiğimiz bir şey değildir. Bu bizim yaptığımız bir şey*ihtiyaç*, kelimenin en derin anlamıyla. Kaybedildiğinde mutlak yıkıma neden olan bir şeydir. Eğer Tanrı dışında asla vazgeçemeyeceğimiz bir şey ya da herhangi biri varsa, o zaman yanlış bir bağlılığımız var demektir. İbrahim (as)'a neden oğlunu kurban etmesi söylendi? Onu serbest bırakmaktı. Onu sahte bir bağlılıktan kurtarmaktı. Özgür kaldığında, sevgi nesnesi (bağlılığı değil) ona geri verildi.

Eğer kaybetmenin bizi kesinlikle kıracağı bir şey ya da biri varsa, o zaman yanlış bir bağlılığımız vardır. Sahte bağlılıklar neredeyse patolojik düzeyde kaybetmekten korktuğumuz şeylerdir. Bu öyle bir şey ki, eğer biz bile*algı*sürükleniyor, umutsuzca takip edeceğiz. Onu kovalarız çünkü bir bağlanma nesnesini kaybetmek tam bir yıkıma neden olur ve bu yıkımın ciddiyeti, bağlanma derecesiyle orantılıdır. Bu takıntılar paraya, eşyalarımıza, diğer insanlara, bir fikre, fiziksel zevke, bir uyuşturucuya, statü sembollerine, kariyerimize, imajımıza, başkalarının bizi nasıl gördüğüne, fiziksel görünümümüze veya güzelliğimize, giyinme şeklimize veya başkalarına görünme şeklimize olabilir. , derecelerimiz, iş unvanlarımız, kontrol duygumuz veya kendi zekamız ve rasyonelliğimiz. Ancak bu sahte takıntıları kırıncaya kadar kalbimizin kabını boşaltamayız. Ve eğer o kabı boşaltmazsak onu gerçekten dolduramayız.

Allah.

Kalbi tüm sahte takıntılardan kurtarma mücadelesi, kalbin kabını boşaltma mücadelesi, dünya hayatının en büyük mücadelesidir. Bu mücadelenin özü*tevhid*(gerçek monoteizm). Ve böylece, eğer derinlemesine incelenirse, İslam'ın beş şartının da esas olarak tarafsızlıkla ilgili olduğunu ve onu mümkün kıldığını göreceksiniz:

Şahada(İnanç beyanı): İnanç beyanı, ulaşmaya çalıştığımız tarafsızlığın sözlü ifadesidir: ibadetimizin, nihai bağlılığımızın, sevgimizin, korkularımızın ve umudumuzun tek nesnesinin Tanrı olduğudur. Ve yalnızca Tanrı. Kişinin Yaratan'a olan bağlılığı dışında diğer tüm bağlılıklardan kurtulmayı başarması, varoluşun en gerçek tezahürüdür.*tevhid*.

Salah(5 Günlük Dua): Günde beş vakit, Yaratıcımıza ve nihai amacımıza odaklanmak için dünyadan uzaklaşmalıyız. Günde beş defa, dünya hayatıyla ilgili her ne yapıyorsak bir kenara çekilip Allah'a yöneliriz. Namaz günde veya haftada bir defa farz kılınabilirdi veya beş vakit namazın tümü her gün bir vakitte kılınabilirdi ama öyle değil. Dualar gün boyu yayılıyor. Namazlarını vaktinde kılarsa bağlanma imkânı kalmaz. İçinde bulunduğumuz dünya meselesine (yaptığımız işe, izlediğimiz diziye, çalıştığımız sınava, aklımızdan çıkaramadığımız kişiye) dalmaya başladığımız andan itibaren), ondan kopmaya ve odağımız bağlılığın tek gerçek nesnesine çevirmeye zorlanırız.

Siyam(Oruç): Oruç tamamen uzaklaşmayla ilgilidir. Yiyecekten, içecekten, cinsel yakınlıktan, boş sözden uzaklaşmadır. Fiziksel benliğimizi dizginleyerek ruhsal benliğimizi yüceltir, arındırır ve yüceltiriz. Oruç tutarak kendimizi fiziksel ihtiyaçlarımızdan, arzularımızdan ve zevklerimizden uzaklaştırmak zorunda kalırız.

Zekat(Sadaka): Zekat, paramızdan ayrılıp onu Allah rızası için vermektir. Onu başkalarına vererek zenginliğe olan bağlılığımızı kırmak zorunda kalırız.

Hac(Hac): Hac, en kapsamlı ve derin ayrılık eylemlerinden biridir. Bir hacı hayatındaki her şeyi geride bırakır. Ailesinden, evinden, altı rakamlı maaşından, sıcak yatağından, rahat ayakkabılarından, markalı kıyafetlerinden vazgeçip, yerde ya da kalabalık bir çadırda uyumak ve sadece iki basit kumaş parçası giymek karşılığında. Hac'da herhangi bir statü sembolü yoktur. Tommy Hilfiger ihramı yok, beş yıldızlı çadır yok. (5 yıldızlı otellerin reklamını yapan hac paketleri, Hac'ın öncesinden veya sonrasından bahsediyor. Hac sırasında Mena'da çadırda, Müzdelife'de ise yerde, gök altında, yerde uyursunuz).

Tanrı'nın, sonsuz bilgeliği ve merhametiyle, yalnızca bizden ayrılmamızı istemediğini anlayın. *dünya*—Bize tam olarak nasıl olduğunu anlatıyor. Beş sütunun ötesinde, elbisemiz bile tarafsızlığı besliyor. Peygamber صلى الله عليه وسلم bize kendimizi farklı kılmamızı, kalabalıktan farklı olmamızı, hatta nasıl davrandığımızı söyler. belli olmak. Seninkini giyerek*başörtüsü*,*kufi*ya da sakal, isteseniz bile öylece ortama uyum sağlayamazsınız. Peygamber صلى الله عليه وسلم şöyle buyurmuştur: "İslam garip bir şey olarak başladı ve yine garip bir şey olarak dönecektir. Madem başladı, o halde yabancılara müjde ver.” [Sahih Müslim]

Buna 'garip' davranarak*dünya*, onun içinde olmadan da yaşayabiliriz. Ve onu besleyen ve ona hayat veren şeye hazırlanmak için kalbimizin kabını ancak bu kopukluk sayesinde boşaltabiliriz. Kalbimizi boşaltarak onu gerçek beslenmesine hazırlarız:

Tanrı.

Fya daLove ofGift

Hepimiz hediyeleri severiz. Hayatımızı güzelleştiren nimetleri severiz. Çocuklarımızı, eşlerimizi, ebeveynlerimizi, arkadaşlarımızı seviyoruz. Gençliğimizi seviyoruz ve sağlığımızı seviyoruz. Evlerimizi, arabalarımızı, paramızı ve güzelliğimizi seviyoruz. Peki bir hediye, bir hediyeden daha fazlası haline geldiğinde ne olur? Bir istek ihtiyaca, bir iyilik bağımlılığa dönüşürse ne olur? Bir hediye artık sadece bundan ibaret değilse ne olur?

Hediye nedir? Hediye bizden gelmeyen bir şeydir. Hediye verilir ve alınabilir. Bir hediyenin asıl sahibi biz değiliz. Hayatta kalmamız için bir hediyeye de gerek yoktur. Geliyor ve gidiyor. Hediye almayı isteriz ve severiz ama bunlar varlığımız için gerekli değildir. Biz onlara bağlı değiliz. Bunları almak için yaşamıyoruz ve almazsak da ölmeyiz. Onlar bizim havamız ya da yiyeceğimiz değil ama onları seviyoruz. Hediyeyi kim sevmez? Çok sayıda hediye almayı kim sevmez? Ve Al Kareem'den (En Cömert) bizi asla O'nun nimetlerinden mahrum bırakmamasını istiyoruz. Yine de, bağımlılıklarımızı yerleştirdiğimiz yer hâlâ hediye değildir ve onlarsız ölmeyiz.

Bir şeyi tutabileceğiniz iki yer olduğunu unutmayın: el ya da kalp. Hediyeyi nerede tutacağız? Hediye kalpte saklanmaz. Elinde tutulur. Yani hediye alındığında, kayıp ele acı verir ama kalbe değil. Ve bu hayatta yeterince uzun yaşamış olan herkes bilir ki el acısı kalp acısı gibi değildir. Kalbin acısı, bağlanma, bağımlılık, bağımlılık nesnesini kaybetmektir. Bu acı başka hiçbir acıya benzemez. Normal bir acı değil. Ve bu acı, bağlı olduğumuz bir nesneyi, yanlış yerde saklanan bir hediyeyi kaybettiğimizi nasıl bileceğimizi gösterir.

Elin acısı da acıdır ama farklıdır. Çok farklı. Elin acısı kaybetmektir ama bağımlı olduğumuz bir şey değildir. Bir hediye elimizden alındığında ya da hiç verilmediğinde, kaybetmenin normal insani acısını hissederiz. Acı çekeceğiz. Ağlayacağız. Ama acı yalnızca eldedir; kalbimiz sağlam ve atıyor. Çünkü kalp yalnızca Allah içindir.

Ve yalnızca Tanrı.

Hayatımızda bize en çok acı ve korku veren şeyleri incelersek, hangi hediyelerin yanlış yerde saklandığını tespit etmeye başlayabiliriz. Eğer evlenememek, istediğimiz kişiyle birlikte olamamak, çocuk sahibi olamamak, iş bulamamak, belli bir yola bakamamak, diploma alamamak, belli bir statüye ulaşamamak bizi tüketiyorsa, bir değişiklik yapmamız gerekiyor. Hediyenin saklandığı yeri değiştirmemiz gerekiyor; hediyeyi kalbimizden çıkarıp ait olduğu yere, elimize geri götürmeliyiz.

Bunları sevebiliriz. Sevmek insanidir. Ve sevdiğimiz hediyeleri istemek insanidir. Ama sorunumuz, hediyeyi yüreğimize, Tanrı'yı da elimize koyduğumuzda başlar. Ne ironiktir ki, Tanrı olmadan da yaşayabileceğimize inanırız; ancak bir hediyeyi kaybedersek yıkılırız ve yola devam edemeyiz.

Sonuç olarak Tanrı'yı kolaylıkla bir kenara bırakabiliriz ama yüreğimiz bu armağan olmadan yaşayamaz. Aslında hediye uğruna Tanrı'yı bile bir kenara bırakabiliriz. Bu yüzden bir namazı geciktirmek veya kaçırmak bizim için kolay olur, ama beni iş toplantımdan, filmimden, gezimden, alışverişimden, dersimden, partimden veya basketbol maçımdan mahrum etme. Faizli kredi almak, alkol satmak çok kolay, yeter ki beni kar marjımdan ve prestijli kariyerimden mahrum etmeyin. Beni yepyeni arabamdan ve lüks evimden mahrum etme. Haram bir ilişki ya da randevuya sahip olmak kolaydır ama beni 'sevdiğim' kişiden mahrum etme. Başörtüsü takmak ya da takmamak çok kolay; yeter ki beni güzelliğimden, görünüşümden, evlenme tekliflerimden ya da insanların karşısındaki imajımdan mahrum etmeyin. Tanrı'nın söylediği alçakgönüllülüğü bir kenara bırakmak kolaydır

güzel, ama beni dar kot pantolonumdan mahrum etme çünkü toplum bana bunun güzellik olduğunu söyledi.

Bunun nedeni, hediyenin kalbimizde, Allah'ın ise elimizde olmasıdır. Ve eldekiler kolaylıkla bir kenara bırakılabilir. Kalbimizde olan şey olmadan yaşayamayız ve sahip olmak için her şeyi feda ederiz. Ancak er ya da geç kendimize gerçekte neye taptığımızı sormamız gerekir: Hediyeye mi yoksa Vericiye mi? Güzellik mi yoksa Güzelliğin Kaynağı ve Tanımı mı? Sağlayıcı mı yoksa Sağlayıcı mı?

Yaratılış mı yoksa Yaratıcı mı?

Seçimimizin trajedisi, boyunlarımızı bağlarla zincirlememiz ve sonra neden boğulduğumuzu sormamızdır. Gerçek havamızı bir kenara bırakırız ve sonra neden nefes alamadığımıza şaşarız. Tek yiyeceğimizden vazgeçiyoruz ve açlıktan ölmek üzereyken şikayet ediyoruz. Sonuçta bıçağı göğsümüze saplıyoruz ve acıyor diye ağlıyoruz. Bu kadar. Ama ne yaptıysak kendimize yaptık.

Allah diyor ki:

وما أصابكم من مصيبة فبما كسبت أيديكم ويعفو عن كثير

"Başınıza gelen her musibet, ellerinizle yaptıklarınızdan dolayıdır ve (ama) O, (hatalarınızın) çoğunu affeder." (Kuran,42:30)

Evet. Ne yaptık, kendimize yaptık ama bakın ayet nasıl bitiyor: “O, çoğu affeder.” Burada kullanılan kelime, Allah'ın El-A'foo sıfatından gelen ya'foo'dur. Bu sadece affetmeyi ya da affetmeyi değil, tamamen silmeyi ifade eder! Yani o bıçağı göğsümüze ne kadar saplarsak saplayalım, sanki bıçak hiç olmamış gibi Tanrı bizi iyileştirebilir! El Cebbar (düzelten) onu onarabilir.

Eğer O'nu ararsan.

Ama havayı bir kolyeyle değiştiren kişi ne kadar aptaldır? “Kolyeyi bana ver, ondan sonra da havamı alırsın” diyen odur. Beni boğun ama öldüğümde kolyeyi taktığımdan emin olun.” Ve tüm bunların ironisi, bizi boğan şeyin kolyenin kendisi olması. Bizi öldüren, kendi bağlandığımız nesneler, yani Tanrı'dan daha çok sevdiğimiz şeylerdir.

Sorunumuz, hediyeyi sadece bir hediye olarak değil, hava olarak gördüğümüz için başladı. Böylece körlüğümüz içinde armağana bağımlı hale geldik ve Gerçek havayı bir kenara bıraktık. Sonuç olarak hediye geri alındığında ya da hiç verilmediğinde devam edemeyeceğimizi düşündük. Ama bu, inanana kadar kendimize söylediğimiz bir yalandı. Bu doğru değil. Kurtaramayacağımız tek kayıp var. Devam edememizin tek bir nedeni var: Eğer hayatımızda Tanrı'yı kaybetmişsek. Buradaki ironi, çoğumuzun hayatımızda Tanrı'yı kaybetmiş olmamız ve hala hayatta olduğumuzu düşünmemizdir. O'nun armağanlarına olan sahte bağımlılıklarımız bizi çok aldattı.

Hayatta kalmamız yalnızca Tanrı'ya aittir. O'nun armağanları değil. Tanrı bizim desteğimiz ve tek gerçek ihtiyacımızdır. Allah diyor ki:

أليس الله بكاف عبده ويخوفونك بالذين من دونه ومن يضلل الله فما له من

هاد

“Allah, kuluna kâfi değil mi? Ama seni O'ndan başka (ilahlarla) korkutmaya çalışıyorlar! Allah'ın sapıklığa bıraktığı kimseyi yol gösteren olamaz." (Kuran,39:36)

Hepimizin ihtiyaçları var ve hepimizin istekleri var. Gerçek acımız, isteklerimizi ihtiyaçlara ve tek gerçek ihtiyacımızı (Tanrı) onsuz yapabileceğimizi düşündüğümüz bir metaya dönüştürdüğümüzde başlar. Gerçek acımız, araçları ve Sonu karıştırdığımızda başlar. Tanrı tek sondur. Diğer her şey araçtır. Gözümüzü Ahir'den ayırdığımız ve yolların içinde kaybolduğumuz an acı çekeceğiz.

Aslında hediyenin asıl amacı bizi Tanrı'ya ulaştırmaktır. Hediye bile bir araçtır. Mesela Peygamber Efendimiz ﷺ Evliliğin dinin yarısı olduğunu söylemedin mi? Neden? Doğru kullanıldığında diğer birkaç parça Bu yaşamın etkisi kişinin karakterinin gelişimi üzerinde çok kapsamlı bir etkiye sahip olabilir. Sabır, şükran, merhamet, tevazu, cömertlik, fedakarlık, başkasını kendine tercih etme gibi nitelikleri okuyabilirsiniz. Ancak, bu niteliklerin test edileceği bir duruma getirilinceye kadar bu nitelikleri geliştirmeyeceksiniz.

Evlilik gibi hediyeler, bir Amaç değil araç olarak kaldıkları sürece, sizi Tanrı'ya yaklaştıracak bir araç olacaktır. Allah'ın armağanları, kalpte değil elde tutulduğu sürece O'na vesile olmaya devam edecektir. Unutmayın ki kalpte yaşayan ne varsa sizi kontrol eder. Uğruna çabaladığınız ve sahip olmak için her şeyi feda etmeye hazır olduğunuz şey haline gelir. Ve tutmak için. Temel düzeyde bağımlı olduğunuz şey haline gelir. Bu nedenle, asla yorulmayan, asla kırılmayan, sonsuz bir şey olmalıdır. Bu nedenle asla ayrılmayan bir şey olmalı. Tek bir şey böyledir: Yaradan.

PEACE ÜZERİNDEROOFTOP

Hepimizin yoğun anları olmuştur. Benim için böyle bir an Mescid-i Haram'ın çatısında dururken yaşandı. Üstümde yalnızca gökyüzü, altımda ise Kabe'nin en güzel manzarası ve Allah'ın, bu hayatın ve ahiret hayatının keskin bir işareti vardı. Etrafım ezici bir kalabalıkla çevriliydi - bu dünyanın başka hiçbir yerinde yok - ama benim için tamamen yalnız duruyor olabilirdim. Allah ile.

O çatıya o kadar çok gönül yarası, kafa karışıklığı ve şüphe getirdim ki. Çok fazla zayıflıkla, insan zayıflığıyla ve acıyla geldim. Hayatımın bir dönüm noktasında dururken, yanımda olacaklara dair korkuyu ve olabileceklere dair umudu getirdim. O çatıda dururken Musa'nın hikâyesini hatırladım.*A selam selam*—Allah ondan razı olsun) Kızıldeniz'in kenarında duruyordu. Fiziksel gözleri, bir ordu yaklaşırken onu tuzağa düşüren bir su duvarından başka bir şey görmüyordu; ama manevi gözleri yalnızca Allah'ı görüyordu ve bir çıkış yolu o kadar kesindi ki, sanki çoktan bulmuş gibiydi. Güven ve umuttan yoksun kavminin sesi yalnızca ele geçirilmeyi dile getirirken Musa (as) vazgeçmedi.

Orada dururken, olacaklara dair beni uyaran uzaktan gelen sesleri duydum ama kalbim yalnızca şunu duydu: "*Inna ma'iya rabee sa yahdeen*...Şüphesiz Rabbim benimledir, bana doğru yolu gösterir." (Kuran,26:62)

Ancak bizi çevreleyen zorluk, kafa karışıklığı ve acı yanılsamalarını görmek ancak kalbimizin odaklanmasına izin verdiğimizde gerçekleşebilir. İslam'ın temeli*tevhid*(Birlik), ancak*tevhid* Bu sadece Tanrı'nın bir olduğunu söylemekle ilgili değildir. Çok daha derin. Bu, amacın, korkunun, ibadetin ve Tanrı'ya olan nihai sevginin Birliği ile ilgilidir. Vizyon ve odaklanmanın birliğidir. Bu, kişinin bakışını tek bir noktaya yönelterek diğer her şeyin yerli yerine oturmasına izin vermektir.

Peygamberimizin en güzel geleneklerinden biri ﷺ bu konsepti mükemmel bir şekilde yansıtıyor. O ﷺ şöyle buyurmuştur: "Kim ahireti meşgul ederse, Allah onun kalbine ihtiyaçtan kurtuluş koyar, işlerini toplar ve*Dünya*(isteksiz olmasına rağmen başına dünya hayatı gelir. Ve kim yaparsa yapsın*Dünya*meşgul olursa, Allah onun fakirliğini gözlerinin önüne serer, işlerini dağıtır ve hiçbir şey yapmaz.*Dünya*Kendisine, kendisine yazılanların dışında kalan gelir." [Tirmizi]

Eğer bir "sihirli göz" resmi gördüyseniz, bu gerçeğin harika bir metaforunu da görebilirsiniz. İlk bakışta resim, hiçbir düzeni veya amacı olmayan bir şekiller koleksiyonundan başka bir şey gibi görünmüyor. Ancak resmi yüzünüze yaklaştırarak başlarsanız, gözünüzü tek bir noktaya odaklarsanız, resmi yavaşça yüzünüzden uzaklaştırırken resim aniden netleşir. Ancak gözlerinizi o tekil odak noktasından çektiğiniz anda resim kaybolur ve yeniden bir şekiller denizinden başka bir şeye dönüşmez.

Aynı şekilde, ne kadar çok odaklanırsak*dünya*meselelerimiz daha da dağılıyor. Ne kadar çok peşinden koşarsak*dünya*bizden daha çok kaçıyor. Ne kadar çok zenginliğin peşinde koşarsak, ironik bir şekilde, o kadar çok yoksulluk hissederiz. Odak noktanız paraysa, ne kadar paranız olursa olsun onu kaybetmekten her zaman korkacağınızı göreceksiniz. Bu meşguliyet yoksulluğun ta kendisidir. İşte bu yüzden Hz. ﷺ bu tür insanlar hakkında yoksulluğun her zaman gözlerinin önünde olduğunu söylüyor. Gördükleri tek şey bu. Ne kadar çok şeye sahip olurlarsa olsunlar, tatmin yoktur; yalnızca daha fazlasına olan açgözlülük ve kaybetme korkusu vardır. Ancak Allah'a yönelenler için*dünya*onlara gelince Allah onların kalplerine ferahlık verir. Onlar bile

daha az şeye sahipler, kendilerini zengin hissediyorlar ve bu zenginlikten vermeye daha istekli oluyorlar.

Ve bu tür insanlar kendilerini hayatın içinde, maddi sıkıntıda, acıda, yalnızlıkta, korkuda, kalp kırıklığında, üzüntüde sıkışıp kaldıklarında, sadece Allah'a yönelmekle yetinirler ve Allah onlara her zaman bir çıkış yolu gösterir. Bunun iyi hissettiren bir teori olmadığını bilin. Bu bir sözdür. Kuran'da Allah'ın bizzat verdiği bir söz vardır:

"...Allah, Allah'tan sakınanlar için (her zaman) bir çıkış yolu hazırlar ve onu hayal bile edemeyeceği kaynaklardan rızıklandırır. Kim Allah'a tevekkül ederse, ona (Allah) yeter..." (Kur'an-ı Kerim)65:2-3)

Allah onlara yeter. Allah yeter. Allah'ı asıl dert edinenler için yalnızca huzur vardır, çünkü bu hayatta başlarına ne gelirse gelsin hayırdır ve Allah'ın dilemesi olarak kabul edilir. Hayatınızda sadece iyiliğin olduğunu hayal edin. Bu tip müminin durumu budur, Hz. صلى الله عليه وسلم şöyle buyuruyor: "Müminin işleri ne güzeldir. Onun için her işinde hayır vardır ve bu da yani sadece inananlar için. Başına hoş bir şey gelince şükreder, bu onun için hayırdır; başına hoş olmayan bir şey geldiğinde sabredicidir (sahiptir)*sabr*) ve bu onun için iyi. [Müslüman]

İşte böyle bir müminin kalbinde bir nevi cennet vardır. İbn Teymiyye'nin (Allah rahmet eylesin) bahsettiği cennet budur: 'Gerçekten bu dünyada bir Cennet vardır ve ona girmeyen, ahiretteki Cennete giremez. dünya.'

Ve o cennette tam bir huzur bir anlık bir şey değildir. Bu bir haldir, ebedidir.

To Ocean of Dünya

Dün sahile gittim. Oturup devasa Kaliforniya dalgalarını izlerken tuhaf bir şeyin farkına vardım. Okyanus nefes kesici derecede güzel. Ama güzel olduğu kadar öldürücüdür de. Kıyıdan takdir ettiğimiz aynı büyüleyici dalgalar, içine girdiğimizde bizi öldürebilir. Yaşamı sürdürmek için gerekli olan aynı madde olan su, boğulma yoluyla yaşamın sona ermesine neden olabilir. Ve gemileri yüzdüren okyanus, bu gemileri paramparça edebilir.

Bu dünya hayatı, dünya, tıpkı okyanus gibidir. Ve kalplerimiz gemilerdir. Okyanusu ihtiyaçlarımız için ve nihai varış noktamıza ulaşmanın bir yolu olarak kullanabiliriz. Ama okyanus yalnızca budur: bir araçtır. Denizden yiyecek aramanın bir yoludur. Bir seyahat aracıdır. Daha yüksek bir amaç aramanın bir yoludur. Ama bu sadece içinden geçtiğimiz ama içinde kalmayı asla düşünmediğimiz bir şey. Okyanus bir araç değil, amacımız olsaydı ne olurdu bir düşünün.

Sonunda boğulacaktık.

Okyanus suyu geminin dışında kaldığı sürece gemi yüzmeye ve kontrol altında olmaya devam edecektir. Peki su gemiye girer girmez ne olur? Dünya kalplerimizin dışında sadece sudan ibaret olmadığında, dünya artık sadece bir araç olmadığında ne olur? Dünya kalbimize girince ne olur?

İşte o zaman tekne batar.

İşte o zaman kalp rehin alınır, köle olur. İşte o zaman bir zamanlar kontrolümüz altında olan dünya bizi kontrol etmeye başlıyor. Okyanusun suyu bir gemiye girip onu geçtiğinde, o gemi artık kontrolde değildir. Tekne daha sonra okyanusun insafına kalır.

Ayakta kalabilmek için dünyaya aynı gözle bakmamız gerekir. Çünkü Allah (cc) bize şöyle buyurmuştur: "Şüphesiz göklerin ve yerin yaratılışında düşünenler için ayetler vardır." (Kuran,3:190) Biz dünyada yaşıyoruz ve dünya aslında bizim kullanımımız için yaratılmıştır. Dünyadan kopmak (zuhd) bu dünyayla etkileşimde olmadığımız anlamına gelmez. Daha doğrusu Peygamber ﷺ bize şunları yapmamız gerektiğini öğretti:

Enes (ra) şöyle dedi: "Peygamberimizin hanımlarının evlerine üç kişi geldi. ﷺ, Allah korusun Ona huzur ver, Peygamber'in nasıl olduğunu sor. ﷺ ibadet edildi. Onlara söylendiğinde, sanki bunu az sanıp şöyle dediler: 'Geçmiş ve gelecek günahları bağışlanan Resûlullah (s.a.v.)'in durumu itibarıyla biz neredeyiz?'' dediler. O da şöyle dedi: "Bir Onlardan biri 'Her gece dua edeceğim' dedi. Bir diğeri ise 'Ben her zaman oruç tutacağım ve orucu bozmayacağım' dedi. Diğeri ise 'Kadınlardan uzaklaşacağım ve asla evlenmeyeceğim' dedi. Allah Resulü yanlarına gelerek şöyle dedi: 'Şöyle şöyle diyen siz misiniz? Vallahi aranızda Allah'tan en çok korkan ve takva sahibi olanınız benim, fakat oruç tutuyorum, iftar ediyorum, namaz kılıyorum, uyuyorum ve kadınlarla evleniyorum. Kim benim sünnetimi küçümserse benden değildir.'" [Anlaştık]

Peygamber ﷺ Dünyadan kopmak için dünyadan çekilmedi. Onun müfrezesi çok daha derindi. Bu, kalbin ayrılmasıydı. Onun nihai bağlılığı yalnızca Allah (cc)'a ve O'nun yanındaki yuvaya idi, çünkü o, Allah'ın şu sözlerini gerçekten anlamıştı:

“Dünya hayatı eğlence ve oyundan başka nedir ki? Ancak ahiret yurdu, eğer bilselerdi işte o hayattır.” (Kuran,29:64)

Tarafsızlık, dünya malına sahip olamayacağımız anlamına bile gelmez. Aslında en büyük arkadaşların çoğu zengindi. Daha ziyade, tarafsızlık, dünyayı gerçekte olduğu gibi görmemiz ve onunla etkileşimde bulunmamızdır: sadece bir araç. Müstakillik, dünyanın kalbimizde değil, elimizde kalmasıdır. Ali'nin (ra) güzel bir şekilde ifade ettiği gibi, "Mesafe, hiçbir şeye sahip olmaman değil, hiçbir şeyin sana sahip olmamasıdır."

Okyanus suyunun tekneye girmesi gibi, dünyayı da yüreğimize soktuğumuz anda batarız. Okyanusun teknenin içine girmesi asla tasarlanmamıştı; yalnızca onun dışında kalması gereken bir araç olarak düşünülmüştü. Dünya da hiçbir zaman gönlümüze girmeyi amaçlamadı. Bu yalnızca bize girmemesi veya bizi kontrol etmemesi gereken bir araçtır. Bu nedenle Allah (c.c.) Kur'an'da dünyadan defalarca meta'a olarak söz eder. Mata'a kelimesi "geçici dünyevi zevk kaynağı" olarak tercüme edilebilir. Bu bir kaynaktır. Bu bir araçtır. Bu yoldur, varış noktası değil.

İşte tam da bu kavram, Peygamber'in صلى الله عليه وسلم o kadar güzel konuştu ki şunları söyledi:

“Bu dünyayla nasıl bir ilişkim var? Ben bu dünyada, bir ağacın gölgesinde kısa bir süre mola verip, biraz dinlendikten sonra ağacı geride bırakarak yoluna devam eden bir binici gibiyim.” (Ahmed, Tirmizî)

Bir an için gezgin metaforunu düşünün. Seyahat ederken veya konaklamanızın yalnızca geçici olduğunu bildiğinizde ne olur? Bir geceliğine bir şehirden geçerken oraya ne kadar bağlanırsınız? Bunun geçici olduğunu biliyorsanız Motel 6'da kalmayı kabul edersiniz. Peki orada yaşamak ister misiniz? Muhtemelen değil. Diyelim ki patronunuz sizi sınırlı bir proje üzerinde çalışmak üzere yeni bir şehre gönderdi. Diyelim ki size projenin tam olarak ne zaman biteceğini söylemedi ama siz her an eve dönebileceğinizi biliyordunuz. O şehirde nasıl olurdun? Muazzam miktarda mülke yatırım yapıp tüm birikimlerinizi pahalı mobilya ve arabalara mı harcarsınız? Büyük ihtimalle hayır. Alışveriş yaparken bile arabalarla dolu yiyecek ve diğer çabuk bozulan ürünleri satın alır mıydınız? Hayır. Muhtemelen birkaç gün boyunca ihtiyacınızdan fazlasını satın almakta tereddüt edeceksiniz çünkü patronunuz sizi her an arayabilir.

Bu bir gezginin zihniyetidir. Bir şeyin yalnızca geçici olduğunun farkına varılmasıyla birlikte gelen doğal bir kopukluk vardır. Peygamber'in yaptığı da budur. صلى الله عليه وسلم bilgeliğiyle bundan bahsediyor derin hadis. Bu hayata dalmanın tehlikesini anlamıştı. Aslında bizim için bundan daha fazla korktuğu hiçbir şey yoktu.

O صلى الله عليه وسلم "Vallahi ben sizin fakirliğinizden korkmuyorum ama dünyanın size bolluk getirmesinden korkuyorum" dedi. Siz de, sizden öncekilerin yarıştığı gibi, siz de onun için yarışıyorsunuz, o da onları helak ettiği gibi sizi de helak ediyor.” (Anlaştık)

Mübarek Peygamber صلى الله عليه وسلم bu yaşamın gerçek doğasını tanıdı. Ne demek istediğini anladı dünyadan olmadan. Hepimizin gitmesi gereken aynı okyanusa yelken açtı. Ama gemisi nereden geldiğini ve nereye gideceğini çok iyi biliyordu. Onunki kuru kalan bir tekneydi. Güneş ışığında parıldayan aynı okyanusun, içine giren gemilere mezarlık olacağını anlamıştı.

TakeBackeBizimHkulak

Kimse düşmeyi sevmez. Ve çok az insan boğulmayı seçer. Ama bu hayatın okyanusunda mücadele ederken bazen dünyanın içeri girmesine izin vermemek o kadar zor oluyor ki. Bazen okyanus içimize giriyor. Dünya kalplerimize sızıyor.

Ve tekneyi parçalayan su gibi, dünya girince kalbimizi paramparça eder. Tekneyi parçalıyor. Geçenlerde bana kırık bir teknenin neye benzediği, her şeyi içeri aldığında neler olduğu hatırlatıldı. Hatırladım çünkü tıpkı benim gibi birinin bu hayata çok fazla aşık olduğunu ve yaratılışla dolmaya çalıştığını gördüm. . Böylece dünya okyanusu benim teknemi parçaladığı gibi onun teknesini de parçaladı ve o da suya düştü. Ama çok uzun süre aşağıda kaldı ve nasıl yukarı çıkacağını ya da neye tutunacağını bilmiyordu.

Böylece boğuldu.

Eğer dünyanın, teknenin sahibi olan okyanus gibi, kalbinizin sahibi olmasına izin verirseniz, o sizi ele geçirecektir. Denizin derinliklerine batacaksınız. Okyanus tabanına dokunacaksınız. Ve kendinizi en dip noktanızdaymış gibi hissedeceksiniz. Günahlarınızın ve bu hayatın sevgisinin tuzağına düştüğünüzde kendinizi kırılmış, karanlıkla kuşatılmış hissedeceksiniz. Okyanusun tabanıyla ilgili şaşırtıcı şey de bu. Ona hiçbir ışık ulaşmaz.

Ancak bu karanlık yer son değil. Gecenin karanlığının şafaktan önce geldiğini unutmayın. Ve kalbin hâlâ attığı sürece bu onun ölümü değildir. Burada ölmene gerek yok. Bazen okyanus tabanı yolculukta sadece bir duraktır. Ve bu en düşük noktada olduğunuzda bir seçimle karşı karşıya kalırsınız. Boğulana kadar dipte kalabilirsin. Ya da incileri toplayıp, yüzerek daha güçlü ve mücevherlerle daha zengin bir şekilde ayağa kalkabilirsiniz.

Eğer O'nu ararsanız, Tanrı sizi ayağa kaldırabilir ve okyanusun karanlığını Kendi güneşinin ışığıyla değiştirebilir. Bir zamanlar en büyük zayıflığınız olan şeyi, en büyük gücünüze, büyümenin, arınmanın ve kurtuluşun bir aracına dönüştürebilir. Dönüşümün bazen düşüşle başladığını bilin. Bu yüzden asla düşüşe lanet etmeyin. Zemin alçakgönüllülüğün yaşadığı yerdir. Al onu. Öğren. Nefes alın. Ve sonra daha güçlü, daha alçakgönüllü ve O'na olan ihtiyacınızın daha farkında olarak geri dönün. Kendi hiçliğini ve O'nun büyüklüğünü görmüş olarak geri dön. Bilin ki, eğer o Hakikati gördüyseniz, çok şey görmüşsünüzdür. Çünkü gerçekten aldanan kişi, O'nu değil, kendi nefsini görendir. Yoksun olan kişi, Tanrı'ya olan çaresiz ihtiyacına hiç tanık olmamış kişidir. Kendi imkanlarına güvenerek, vasıtanın, kendi ruhunun ve var olan her şeyin kendisinin yarattığını unutur.

Sizi geri getirmesi için Tanrı'yı arayın, çünkü O bunu yaptığında geminizi yeniden inşa edecektir. Sonsuza dek hasar gördüğünü sandığın kalp onarılacak. Parçalanan şey yeniden bütün olacak. Bunu yalnızca O'nun yapabileceğini bilin. Onu Arayın.

Ve O sizi kurtardığında, düşüşünüz için af dileyin, bundan dolayı pişmanlık duyun ama umutsuzluğa kapılmayın. İbn-i Kayyim'in (ra) dediği gibi: "Şeytan, Adem (a.s) cennetten çıktığında sevindi, fakat dalgıcın denize daldığında inci topladığını ve sonra tekrar kalktığını bilmiyordu."

Tövbenin ve Allah'a dönmenin çok güçlü ve hayret verici bir yanı vardır. Bunun kalp cilası olduğu söyleniyor. Bir cilanın şaşırtıcı yanı sadece temizlememesidir. Cilalanan objenin kirlenmeden önceki halinden daha da parlak olmasını sağlar. Eğer Tanrı'ya geri dönerseniz, O'ndan bağışlanma dilerseniz ve hayatınızı ve kalbinizi yeniden O'na odaklarsanız, hiç düşmemiş olduğunuzdan çok daha zengin olma potansiyeline sahip olursunuz. Bazen düşüp tekrar ayağa kalkmak size bilgelik verir ve

başka türlü asla sahip olamayacağınız alçakgönüllülük. İbn-i Kayyım (ra) şöyle yazıyor:

“Seleflerden biri şöyle dedi: “Kul, cennete girecek bir günah işler; Bir başkası da bir iyilik yapar ve onunla ateşe girer." Şöyle soruldu: Bu nasıl? Bunun üzerine şu cevabı verdi: “Günah işleyen, sürekli onu düşünür; Bu da onun bundan korkmasına, pişman olmasına, ağlamasına ve Rabbinin önünde utanmasına sebep olur. Allah'ın huzurunda kalbi kırık ve tevazu içinde başı öne eğik olarak durur. Demek ki bu günah, kulun saadetine ve başarısına yol açan tevazu ve tevazuya sebep olduğu ve bu günah onun cennete girmesine sebep olduğu için, pek çok ibadet yapmaktan daha faydalıdır. İyilik yapan ise, bu iyiliği Rabbinin kendisine bir lütfu saymaz. Aksine: Ben şunu şunu, şunu şunu başardım, diyerek kibirlenir ve kendine hayran kalır. Bu da onun kendini beğenmişliğini, gururunu ve kibirini daha da artırır; öyle ki, bu onun helak olmasına sebep olur.”

Allah (cc) Kuran'da bizlere umudumuzu asla kaybetmememizi hatırlatıyor. Şöyle buyuruyor: "De ki: 'Ey nefislerine karşı aşırı giden kullarım, Allah'ın rahmetinden ümidinizi kesmeyin. Şüphesiz Allah bütün günahları affeder. Şüphesiz O, çok bağışlayandır, çok merhamet edendir.” (Kuran,39:53).

İşte bu, nefsin zulmüne esir olmuş, nefs ve arzu zindanına hapsolmuş bütün insanlara bir çağrıdır. Dünya okyanusuna giren, onun derinliklerine batan, onun ezici dalgalarına kapılan herkese bir çağrıdır bu. Yükselmek. Havaya, okyanusun hapishanesinin üzerindeki Gerçek dünyaya yükselin. Özgürlüğünüze yükselin. Ayağa kalkın ve hayata geri dönün. Ruhunuzun ölümünü arkanızda bırakın. Kalbiniz hala yaşayabilir ve her zamankinden daha güçlü ve daha saf olabilir. Tevbe cilası, kalbi eskisinden daha da güzelleştirmez mi? Günahlarınla diktiğin perdeyi kaldır. Sizinle Yaşam arasındaki, sizinle Özgürlük arasındaki, sizinle Işık arasındaki, sizinle Tanrı arasındaki perdeyi kaldırın. Perdeyi çıkarın ve ayağa kalkın. Kendine geri dön. Başladığınız yere geri dönün. Eve geri gel. Bil ki tüm kapılar yüzüne kapandığında, her zaman açık olan bir kapı vardır. Her zaman. Onu ara. O'nu arayın, O sizi zalim okyanusun dalgaları boyunca güneşin merhametine yönlendirecektir.

Bu dünya, siz izin vermediğiniz sürece sizi parçalayamaz. Ve siz ona anahtarları vermedikçe, ona kalbinizi vermedikçe, o size sahip olamaz. Ve eğer o anahtarları bir süreliğine dünyanın eline verdiyseniz - onları geri al. Bu Son değil. Burada ölmene gerek yok. Kalbinizi geri alın ve onu gerçek sahibine teslim edin:

Tanrı.

AŞK

En Kötü Hapishaneden Kaçış

Sara, Ahmed'le tanıştığında hemen anladı. O her zaman hayalini kurduğu her şeydi. Onunla tanışmak, kar fırtınasının ortasında güneşin doğuşunu izlemek gibiydi. Onun sıcaklığı soğuğu eritiyordu. Ancak çok geçmeden hayranlık ibadete dönüştü. Ne olduğunu anlayamadan Sara mahkum olmuştu. Kendi arzusunun ve hayran olduğu şeye duyduğu özlemin esiri oldu. Sara nereye baksa ondan başka bir şey görmüyordu. Hayattaki en büyük korkusu onu rahatsız etmekti. Hissedebildiği tek şey oydu ve o olmadan mutluluğun hiçbir anlamı yoktu. Ondan ayrılmak, sanki ruhunun varlığından sıyrılıyormuş gibi hissetmesine neden oldu. Kalbi sadece onun yüzüyle doluydu ve hiçbir şey ona ondan daha yakın gelmiyordu. Damarlarındaki kan gibi oldu ona. Onsuz var olmanın acısı dayanılmazdı çünkü onunla olmanın dışında mutluluk yoktu.

Sara aşık olduğunu düşünüyordu.

Sara hayatında çok şey yaşamıştı. Gençliğinde babası onu terk etti, 16 yaşındayken evden kaçtı ve uyuşturucu ve alkol bağımlılığıyla mücadele etti. Hatta hapiste bile zaman geçirdi. Ancak tüm bu acıların toplamı, kendi yarattığı bu yeni hapishanede yaşayacağı acıyla karşılaştırılamazdı. Sara kendi arzularının esiri oldu. İbn Teymiyye radıyallahu anhu (Allah ondan razı olsun) şöyle derken bahsettiği bu esarettir: "(Gerçekten) zindanda olan, kalbi Allah tarafından zindanda olandır ve esaret altında olan da odur. arzuları onu köleleştirdi." (İbnü'l-Kayyim, el-Vabil, s. 69)

Sara'nın Ahmed'e tapınmasının ıstırabı, daha önceki tüm zorlukların ıstırabından daha yoğundu. Onu tüketiyordu ama asla doldurmadı. Sara çölün ortasında susuz kalmış bir adam gibi çaresizce bir serap peşinde koşuyordu. Ama daha da kötüsü, bir şeyi yalnızca Tanrı'nın olması gereken bir yere koymanın acı verici sonucuydu.

Sara'nın hikayesi çok derin çünkü varoluşun derin bir gerçeğini gösteriyor. İnsan olarak belli bir tabiatla (fıtrat) yaratıldık. O fıtrat, Allah'ın birliğini tanımak ve bu gerçeği hayatımızda hayata geçirmektir. Dolayısıyla hayatımıza, gönlümüze Allah'a eşdeğer bir şey koymaktan daha büyük bir musibet, hiçbir kayıp, daha fazla acıya sebep olacak hiçbir şey yoktur. Hangi düzeyde olursa olsun şirk, insan ruhunu hiçbir dünyevi trajedinin yapamayacağı kadar kırar. Ruhun bir şeyi sevmesini, saygı duymasını veya yalnızca Tanrı'ya olması gerektiği gibi teslim etmesini sağlayarak, ruhu, doğası gereği asla bulunması gerekmeyen bir konuma saptırıyorsunuz. Bu gerçeğin gerçekliğini görmek için, kişi Bir insanın ibadet nesnesini kaybettiğinde başına neler geldiğine bakmak yeterlidir.

22 Temmuz 2010'da Times of India gazetesi, 40 yaşındaki bir kadının evinde vücudunun üzerine gazyağı dökerek ve kendini ateşe vererek intihar ettiğini bildirdi. Polis, intiharın "aşırı bir adım" olduğunu, çünkü kadının 19 yıllık evlilikten sonra çocuk sahibi olamayacağını söyledi.

Sadece birkaç gün önce, 16 Temmuz'da polis, 22 yaşındaki Hintli bir adamın "kız arkadaşı onu terk ettikten sonra intihar ettiğini" bildirdi.

Çoğu insan bu insanların acısını paylaşabilir ve çoğunun kalbi de aynı durumda kırılırdı. Ancak eğer hayatımızda bir çocuğun ya da belirli bir kişinin varlığı varoluş sebebimizse, bir şeyler son derece yanlıştır. Eğer sonlu, geçici ve solmakta olan bir şey hayatımızın merkezi, varoluş nedeni haline gelirse mutlaka kırılırız. Yerleştirdiğimiz kusurlu nesneler

merkezimiz - tanımı gereği - solacak, bizi hayal kırıklığına uğratacak veya geçip gidecek. Ve molamız olur olmaz gerçekleşecek. Bir dağa tırmanırken tüm ağırlığınızı taşıyabilmek için bir dala tutunursanız ne olur? Fizik yasaları, bu kadar ağırlığı taşıyacak şekilde yaratılmamış olan dalın kırılacağını söyler. Yer çekimi kanunları bize o zaman kesinlikle düşeceğinizi söylüyor. Bu bir teori değil. Bu, fiziksel dünyanın kesinliğidir. Bu gerçek aynı zamanda manevi dünyanın da bir kesinliğidir ve bu gerçek Kuran'da bize bildirilmektedir. Allah diyor ki:

يا أيها الناس ضرب مثل فاستمعوا له إن الذين تدعون من دون الله لن
يخلقوا ذبابا ولو اجتمعوا له وإن يسلبهم الذباب شيئا لا يستنقذوه منه
ضعف الطالب والمطلوب

“Ey insanlar, işte size bir örnek; iyi dinleyin: Allah'tan başka taptıklarınız, bütün güçlerini birleştirseler bile bir sinek yaratamazlar; sinek kendilerinden bir şey götürse, onu geri getiremezler. BT. Dilekçe verenler ne kadar zayıf, diledikleri de ne kadar zayıf!” (Kuran,22:73)

Bu ayetin (ayetin) mesajı derindir. Zayıf veya aciz bir şeyin (tanımı gereği Allah'tan başka her şey olan) peşinden koştuğunuzda, aradığınızda, talep ettiğinizde, siz de zayıf veya aciz olursunuz. Aradığınız şeye ulaşsanız bile bu asla yeterli olmayacaktır. Yakında başka bir şey aramanız gerekecek. Hiçbir zaman gerçek tatmine veya doyuma ulaşamayacaksınız. Bu nedenle takasların ve yükseltmelerin olduğu bir dünyada yaşıyoruz. Telefonunuz, arabanız, bilgisayarınız, kadınınız, erkeğiniz her zaman daha yeni, daha iyi bir modelle değiştirilebilir.

Ancak bu kölelikten kurtulmak da mümkündür. Tüm ağırlığınızı verdiğiniz nesne sarsılmaz, kırılmaz ve sonsuz olduğunda düşemezsiniz. Kıramazsın. Allah bu gerçeği Kuran'da bizlere şöyle bildirmektedir:

لا إكراه في الدين قد تبين الرشد من الغي فمن يكفر بالطاغوت ويؤمن بالله
فقد استمسك بالعروة الوثقى لا انفصام لها والله سميع عليم

“Dinde zorlama yoktur; doğru yol sapıklıktan ayrılmıştır; artık kim batıl tanrıları reddedip Allah'a inanırsa, kopmayan en sağlam kulpa yapışmıştır. Allah her şeyi işiten ve her şeyi bilendir.” (Kuran,2:256)

Tutunduğunuz şey güçlü olduğunda siz de güçlü olursunuz ve bu güçle birlikte en gerçek özgürlük gelir. İbn Teymiyye (Allah ona rahmet etsin) işte bu özgürlükten dolayı şöyle demiştir: “Düşmanlarım bana ne yapabilir? Benim göğsümde hem cennetim hem de bahçem var. Seyahat edersem yanımdalar, beni asla bırakmıyorlar. Hapishane benim için Rabbimle baş başa kalma şansıdır. Öldürülmek şehitliktir, toprağımdan sürülmek ise manevi bir yolculuktur.” (İbnü'l-Kayyim, el-Vabil, s.69)

Kusuru, sonu ve zaafı olmayanı ibadetinin tek nesnesi haline getiren İbn Teymiyye, bu hayat hapishanesinden bir kaçışı tarif etmiştir. Kalbi hür olan bir mümini anlattı. Bu hayata ve içindeki her şeye kulluk prangalarından arınmış bir kalptir. Tek gerçek trajedinin tevhitten (Allah'ın birliği öğretisi) taviz vermek olduğunu anlayan bir kalptir.

aşılmaz bela, ibadete layık olandan başkasına veya herhangi bir şeye ibadet etmektir. Tek gerçek hapishanenin, bir şeyin yerine Allah'ı koyma hapishanesi olduğunu anlayan bir kalptir. Bu nesne, kişinin kendi arzuları, nefsi, zenginliği, işi, eşi, çocukları ya da hayatının aşkı olsun, eğer onu nihai hale getirirsen, o sahte ilah seni tuzağa düşürüp köleleştirecektir. Bu esaretin acısı, bu hayatın tüm trajedilerinin yol açabileceği diğer acılardan daha büyük, daha derin ve daha kalıcı olacaktır.

Peygamber Yunus aleyhisselam'ın (Allah ona salat ve selam etsin) tecrübesinin içselleştirilmesi çok önemlidir. Balinanın karnına sıkışıp kaldığında artık tek çıkış yolu vardı: Tamamen Allah'a yönelmek, Allah'ın birliğini ve kendi insani zaafını idrak etmek. Onun dùa''sı bu gerçeği o kadar derin bir şekilde özetliyor ki: "Senden başka Tanrı yoktur, sen yücesin, ben yanılmışım." (Kuran, 21:87)

Birçoğumuz aynı zamanda kendi arzularımızın ve ibadet nesnelerimizin balinasının karnında sıkışıp kaldık. Köle olduğumuz şey kendi benliğimizdir. Ve bu hapislik, her şeyi kalbimizde yalnızca Tanrı'nın olması gereken yere koymanın sonucudur. Bunu yaparak hapishanelerin en kötüsünü ve en acısını yaratıyoruz; çünkü dünyevi hapishane yalnızca geçici ve doğası gereği kusurlu olanı ortadan kaldırabilirken, bu manevi hapishane nihai, sonsuz ve mükemmel olanı, yani Allah'ı ve O'nunla olan ilişkimizi ortadan kaldırır.

BENBULBUNU SEVDİMBEN'MFYILANMA?

"Aşk ciddi bir akıl hastalığıdır." En azından Platon böyle ifade ediyor. Ve 'aşık' olan herkes bu ifadede bir miktar doğruluk payı görebilirken, burada yapılan kritik bir hata var. Aşk zihinsel bir hastalık değildir. Arzu.

Eğer 'aşık olmak' hayatımızın paramparça olduğu ve tamamen kırıldığımız, sefil olduğumuz, tamamen tükendiğimiz, neredeyse hiçbir şey yapamadığımız ve her şeyi feda etmeye istekli olduğumuz anlamına geliyorsa, bunun aşk olmaması muhtemeldir. Popüler kültürde bize öğretilenlerin aksine, gerçek aşkın bizi uyuşturucu bağımlısı yapmaması gerekiyor.

Ve böylece, filmlerde izleyerek büyüdüğümüzün aksine, bu tür her şeyi tüketen takıntı aşk değildir. Farklı bir isimle anılıyor. Hava, Kur'an'da kişinin aşağı, boş arzu ve tutkularını ifade etmek için kullanılan kelimedir. Allah bu arzulara körü körüne uyan kişileri en sapık kişiler olarak şöyle tarif etmektedir: "Eğer sana cevap vermezlerse, bil ki onlar sadece kendi hevalarına uyuyorlar. Allah'tan bir hidayet olmaksızın kendi hevalarına uyandan daha sapık kim olabilir?" (Kuran, 28:50)

Allah'ın rehberliği yerine havâmıza teslim olmayı seçerek, bu arzulara ibadet etmeyi seçmiş oluyoruz. Arzu ettiğimiz şeye olan sevgimiz, Allah'a olan sevgimizden daha güçlü olduğunda, arzuladığımız şeyi Rab edindik. Allah şöyle buyuruyor: "İnsanlardan öylesi de vardır ki, Allah'tan başkasını da Allah'a eş tutarlar; onları Allah'ı sever gibi severler. Ama iman edenlerin Allah sevgisi taşkındır." (Kuran,2:165)

Eğer bir şeye olan 'sevgimiz' bizi ailemizden, onurumuzdan, öz saygımızdan, bedenimizden, akıl sağlığımızdan, huzurumuzdan, dinimizden, hatta bizi yoktan var eden Rabbimizden vazgeçmeye sevk ediyorsa, bil ki, 'aşık' değiliz. Biz köleyiz.

Allah Teala böyle bir kimse için şöyle buyurur: "Kendi hevasını rab edinen kimseyi görüyor musun? Allah onu bilerek saptırmış, kulağını ve kalbini mühürlemiş, gözüne de perde çekmiştir. (Kuran,45:23)

Şiddetini hayal edin. Kişinin görüşünün, duymasının ve kalbinin tamamen mühürlenmesi. Hawa zevk değildir. Bu bir hapishane. Bu, zihnin, bedenin ve ruhun köleliğidir. Bu bir bağımlılık ve ibadettir. Bu gerçekliğin güzel örneklerine edebiyatta rastlamak mümkündür. Charles Dickens'ın Büyük Umutları'nda Pip bu noktayı örnekliyor. Estella'ya olan takıntısını anlatırken şunları söylüyor: "Her zaman olmasa da sık sık ve sık sık, üzüntüyle biliyordum ki onu mantığa, söze, barışa, umuda, mutluluğa, olabilecek tüm cesaret kırılmalarına rağmen sevdim. ."

Dickens'tan Bayan Havisham bunu daha ayrıntılı olarak şöyle açıklıyor: "Size... gerçek aşkın ne olduğunu anlatacağım. Körü körüne bağlılık, sorgusuz sualsiz kendini aşağılama, kendine ve tüm dünyaya karşı tam bir teslimiyet, güven ve inançtır, tüm kalbini ve ruhunu vurucuya teslim etmektir - benim yaptığım gibi!"

Bayan Havisham'ın burada anlattığı şey aslında gerçektir ancak gerçek aşk değildir. Bu hawa. Gerçek sevgi, Allah'ın dilediği gibi bir hastalık ya da bağımlılık değildir. Sevgi ve merhamettir. Allah kitabında şöyle buyurmaktadır: "Kendileriyle huzur bulasınız diye sizin için türünüzden eşler yaratması da O'nun ayetlerindendir. Aranıza sevgi ve merhamet koydu. Şüphesiz bunda düşünen bir toplum için ibretler vardır." (Kuran,30:21)

Gerçek aşk sakinlik getirir; içsel bir eziyet değil. Gerçek aşk kendinle barışık olmanı sağlar

ve Tanrı ile. İşte bu yüzden Allah şöyle buyuruyor: "Huzur bulasınız diye." Havva ise tam tersi. Hawa seni perişan edecek. Ve tıpkı bir uyuşturucu gibi, onu her zaman arzulayacaksın ama asla tatmin olmayacaksın. Onu kendi zararına kovalayacaksın ama asla ona ulaşamayacaksın. Ve tüm benliğini ona teslim etsen bile, o sana asla mutluluk getirmeyecektir.

Dolayısıyla nihai mutluluk herkesin hedefi olsa da, illüzyonların ötesini görmek ve sevgiyi hawa'dan ayırmak çoğu zaman zordur. Güvenli yollardan biri kendinize şu soruyu sormaktır: 'Sevdiğim' bu kişiye yaklaşmak beni Allah'a yaklaştırıyor mu, yoksa uzaklaştırıyor mu? Bir bakıma bu kişi benim kalbimde Allah'ın yerini mi aldı?

Gerçek ve saf sevgi asla insanın Allah sevgisine ters düşmemeli, onunla rekabet etmemelidir. Bunu güçlendirmesi lazım. Bu nedenle gerçek sevgi ancak Allah'ın izin verdiği sınırlar dahilinde mümkündür. Bunun dışında ya boyun eğdiğimiz ya da reddettiğimiz havâdan başka bir şey değildir. Ya Allah'ın kuluyuz, ya da havvamızın kölesiyiz. İkisi birden olamaz.

Ancak sahte zevkle mücadele ederek gerçek zevke ulaşabiliriz. Tanım gereği bunlar birbirini dışlar. Bu nedenle arzularımızla mücadele etmek cennete ulaşmanın şartıdır. Allah şöyle buyuruyor: "Kim Rabbinin makamından korkar ve nefsini (yabancı) eğilimlerden alıkoyarsa, şüphesiz cennet onun sığınağıdır." (Kuran,79:40-41)

LOVE İÇİNDEAIR

Aşk, havadadır!

...Ya da en azından reklamverenlerin Şubat ayında düşünmenizi istediği şey bu. Sevginizi sık sık ifade etmek güzel olsa da, Sevgililer Günü yılda bir kez gelir ve size bunu yapmaktan veya kalpsiz görünme riskinden başka seçenek bırakmaz. Çiçek butikleri ve çikolata dükkanları sahipleri için bayram şubat ayında geliyor.

Ancak bu kadar ticarileştirilmiş sevgilerin ortasında bile insan sevdiklerini düşünmekten kendini alamıyor. Ve bunu yaparken kaçınılmaz olarak bazı önemli sorularla karşı karşıya kalıyoruz.

Bir arkadaşımın bana söylediği bir şeyi düşündüğümde bu sorulardan bazıları aklıma geldi. Sevdiği kişiyle birlikte olmanın nasıl bir his olduğunu anlattı. Onun deyimiyle, onlar bir aradayken bütün dünya yok oluyordu. Onun bu açıklaması üzerine düşündükçe beni daha çok etkiledi, daha çok meraklandırdı.

İnsanlar olarak başkalarına karşı sevgi ve bağlılık hissetmek üzere yaratılmışız. Bu insan doğamızın bir parçasıdır. Başka bir insana karşı bu duyguları hissedebiliyorken, günde beş defa Rabbimiz ve Yaratıcımız ile toplantıya giriyoruz. Onun huzurundayken tüm dünyanın yok olduğunu ne sıklıkla hissettiğimizi merak ettim. Gerçekten Allah'a olan sevgimizin, herhangi birine ve her şeye olan sevgimizden daha büyük olduğunu iddia edebilir miyiz?

Çoğu zaman Allah'ın bizi sadece zorluklarla denediğini düşünürüz ama bu doğru değildir. Allah da kolaylıkla imtihan eder. Bizi nimetlerle ve sevdiğimiz şeylerle imtihan ediyor ve çoğumuz çoğu zaman bu imtihanlarda başarısız oluyoruz. Başarısız oluyoruz çünkü Allah bize bu nimetleri verirken farkında olmadan onları sahte kalp putlarına dönüştürüyoruz.

Allah bize para verdiğinde Allah'tan ziyade paraya güveniriz. Rızkımızın kaynağının para olmadığını ve asla olmadığını, aksine o parayı verenin olduğunu unutuyoruz. Aniden işimizde para kaybetmemek için alkol satmaya istekli oluruz ya da kendimizi güvende hissetmek için faizli kredi almamız gerekir. Bunu yaparak, aptalca ve ironik bir şekilde, hükmü korumak için Sağlayıcıya itaatsizlik etmiş oluyoruz.

Allah bize sevdiğimiz birini bahşettiğinde, bu nimetin kaynağının Allah olduğunu unutur ve o kişiyi Allah'ı sever gibi sevmeye başlarız. O kişi dünyamızın merkezi haline gelir; tüm endişelerimiz, düşüncelerimiz, planlarımız, korkularımız ve umutlarımız yalnızca onun etrafında döner. Eğer eşlerimiz değilse, sırf onların yanında olabilmek için bazen harama bile düşmeye razı oluyoruz. Ve eğer bizi terk ederlerse tüm dünyamız yıkılır. Artık ibadetimizi bereketin Kaynağından bereketin kendisine kaydırdık.

Allah bu tür insanlar hakkında şöyle buyurmaktadır: "İnsanlar arasında Allah'tan başkasını (O'na) ortak koşanlar da vardır. Onları Allah'ı sever gibi severler. İman edenlerin ise Allah sevgisi daha kuvvetlidir." (Kuran2:165)

Allah, nimetlerini verdikten sonra bu gözümüzü kaybetme eğilimimiz nedeniyle Kur'an'da bizi şöyle uyarmaktadır: "[Ey Muhammed] de ki: 'Eğer babalarınız, oğullarınız, kardeşleriniz, eşleriniz, Akrabalarınız, elde ettiğiniz mallar, azalmasından korktuğunuz ticaret ve razı olduğunuz meskenler, size Allah'tan, Resulünden ve O'nun yolunda cihattan daha sevimlidir; o halde Allah'ın emri yerine gelinceye kadar bekleyin. Ve Allah, hidayete erdirmez

isyankar bir kavimdir." (Kuran,9:24)

Yukarıdaki ayette sıralanan her şeyin sevginin helal ve aslında başlı başına birer nimet olduğunu belirtmekte fayda var. Aslında bu nimetlerin bir kısmı Allah'ın ayetleridir. Bir yandan Allah şöyle buyurmaktadır: “Kendileriyle huzur bulasınız diye sizin için türünüzden eşler yaratması da O'nun ayetlerindendir; Aranıza sevgi ve merhamet koydu. Şüphesiz bunda düşünen bir toplum için ibretler vardır.” (Kuran30:21)

Ancak öte yandan Allah şöyle uyarmaktadır: "Ey iman edenler, şüphesiz eşlerinizden ve çocuklarınızdan size düşman olanlar vardır, onlardan sakının." (Kuran64:14)

Bu ayetteki uyarı çok önemlidir. Eşlerimiz ve çocuklarımız en çok sevdiğimiz nimetler arasında yer aldığı için burada sayılmıştır. Ve en büyük sınavı, en çok sevdiğiniz şeyde bulursunuz. Yani eğer bu testi yenmek, bir tebrik kartı ve gül fırtınasının arasından sizi bekleyen daha büyük bir sevgiyi görmek anlamına geliyorsa, öyle olsun. Peki bu ne zaman daha alakalı olabilir?

Çünkü sonuçta havada aşk var.

TO'nunLFIRÇA

Ve bütün hayatlarını arayışla geçirenler de var. Bazen veriyor, bazen alıyor. Bazen kovalıyorum ama çoğu zaman sadece bekliyorum. Aşkın varılacak bir yer olduğuna inanırlar: uzun bir yolun sonundaki varış noktası. Ve o yolun varacakları yerde bitmesini sabırsızlıkla bekliyorlar. Onlar kalplerin hareketi ile hareket eden kalplerdir. Bu umutsuz romantikler, bir aşk hikayesinin enayileri ya da gerçek bağlılığın herhangi bir samimi ifadesi. Onlar için arayış neredeyse ömür boyu süren bir takıntıdır. Ancak bu trajik 'arayışın' bazı bedelleri ve armağanları olabilir.

Beklentilerin ve 'aşka aşık olmanın' yolu sancılı ama kendi derslerini de beraberinde getirebilir. Sevginin doğası, bu dünya, insanlar ve kişinin kendi kalbi hakkındaki dersler bu çoğu zaman acı veren yolu açabilir. En önemlisi bu yol, sevginin Yaratıcısı hakkında kendi derslerini getirebilir.

Bu yolu izleyenler çoğu zaman aradıkları insan sevgisinin varış noktası olmadığının bilgisine ulaşacaklardır. Bu insan sevgisinin bir türü bir hediye olabilir. Bu bir araç olabilir ama onu Son haline getirdiğin an düşeceksin. Ve tüm hayatını yanlış odaklanarak yaşayacaksın. Araçlar uğruna Hedefi feda etmeye istekli olacaksınız. Var olmayan dünyevi mükemmellik 'hedefine' ulaşmak için hayatınızı vereceksiniz.

Ve serap peşinde koşan asla oraya varamaz; ama koşmaya devam ediyor. Ve siz de koşmaya devam edecek ve uykunuzu kaybetmeye, ağlamaya, kanamaya ve değerli parçalarınızı, hatta bazen kendi onurunuzu bile feda etmeye istekli olacaksınız. Bu hayatta aradığınız şeye asla ulaşamayacaksınız çünkü aradığınız şey dünyevi bir varış noktası değil. Aradığınız mükemmellik türü maddi dünyada bulunamaz. Yalnızca Tanrı'da bulunabilir.

Aradığınız insan sevgisinin görüntüsü, yaşam çölündeki bir yanılsamadır. Yani eğer aradığınız buysa, kovalamaya devam edeceksiniz. Ama bir seraba ne kadar yaklaşırsanız yaklaşın, ona asla dokunamazsınız. Bir görselin sahibi değilsiniz. Kendi zihninizin yaratımına sahip olamazsınız.

Yine de tüm hayatınızı bu 'yere' ulaşmak için vereceksiniz. Bunu yaparsınız çünkü peri masalında hikaye orada biter. Bulma, birleştirme ve düğünle biter. İki ruhun birliğinde bulunur. Ve etrafınızdaki herkes size yolunuzun orada bittiğini düşündürecek: Ruh eşinizle, diğer yarınızla tanıştığınız yerde, yolun evlendiğiniz noktasında. O zaman ve ancak o zaman, nihayet tamamlanabilecek misin, derler sana. Bu elbette yalandır, çünkü tamamlanma Allah'tan başka hiçbir şeyde bulunamaz.

Ancak küçüklüğünüzden beri size öğretilen ders - her hikayeden, her şarkıdan, her filmden, her reklamdan, her iyi niyetli teyzeden - başka türlü tam olmadığınızdır. Ve eğer -Allah korusun- evlenmemiş, boşanmış, 'dışlanmış'lardan biriyseniz, bir bakıma eksik, eksik görülüyorsunuz.

Size öğretilen ders, hikayenin düğünde bittiği ve o zaman Jennah'ın (cennet) başladığıdır. İşte o zaman kurtarılıp tamamlanacaksınız ve bir zamanlar kırılan her şey onarılacak. Tek sorun hikayenin burada bitmemesi. İşte burada başlıyor. Binanın başladığı yer burasıdır: bir hayatın inşası, karakterinin inşası, sabrın, sabrın, azim ve fedakarlığın inşası. Bencilliğin inşası. Aşkın inşası.

Ve O'na giden yolunuzun inşası.

Translated from English to Turkish - www.onlinedoctranslator.com
Ancak evlendiğiniz kişi hayattaki nihai odak noktanız haline gelirse mücadeleniz yeni başlıyor demektir. Artık eşiniz sizin en büyük sınavınız olacak. O kişiyi kalbinizde sadece Allah'ın olması gereken yerden uzaklaştırıncaya kadar acı vermeye devam edecektir. İronik bir şekilde, eşiniz bu acı verici çıkarma sürecinin bir aracı haline gelecektir, ta ki siz insan kalbinde yalnızca Tanrı tarafından ve Tanrı için yaratılmış yerler olduğunu öğrenene kadar.

Kayıp, kazanç, başarısızlık, başarı ve pek çok hatayla dolu uzun bir yolun ardından bu yolda öğrenebileceğiniz diğer dersler arasında en az iki tür sevginin olduğu da vardır. Onlardan elde ettiğiniz şeyler nedeniyle seveceğiniz bazı insanlar olacak: size verdikleri şeyler, size hissettirdikleri şeyler. Belki de aşkın çoğunluğu budur; aşkın çoğunu bu kadar istikrarsız kılan da budur. Bir kişinin verme kapasitesi değişkendir ve değişkendir. Size verilenlere verdiğiniz yanıt da tutarsız ve değişkendir. Yani bir duygunun peşindeyseniz, her zaman kovalıyor olacaksınız. Hiçbir duygu asla sabit değildir. Aşk buna bağlı olursa o da tutarsız ve değişken olur. Ve bu dünyadaki her şey gibi, siz onu ne kadar kovalarsanız o da sizden o kadar kaçacaktır.

Ancak arada bir, sevdiğiniz insanlar hayatınıza girerler; size verdikleri şeyler için değil, oldukları kişiler için. Onlarda gördüğünüz güzellik Yaradan'ın yansımasıdır, dolayısıyla onları seversiniz. Şimdi birdenbire önemli olan ne aldığınız değil, ne verebildiğinizdir. Bu bencil olmayan bir sevgidir. Bu ikinci tür aşk en nadir olanıdır. Ve eğer bu, Tanrı sevgisine dayalıysa ve onunla rekabet etmiyorsa, aynı zamanda en büyük sevinci de beraberinde getirecektir. Başka bir şekilde sevmek, sefalet ve hayal kırıklığı yaratan tüm bileşenlere ihtiyaç duymak, bağımlı olmak, beklentilere sahip olmaktır.

Dolayısıyla hayatlarını arayışla geçiren herkes şunu bilsin ki her şeyin saflığı Kaynakta bulunur. Eğer aradığınız aşksa, onu Tanrı aracılığıyla arayın. O'nun sevgisine dayanmayan her nehir, ondan içen kişiyi zehirler. Ve içen kişi zehir onu öldürene kadar içmeye devam edecek. Durup saf su kaynağını buluncaya kadar içeride ölmeye devam edecek.

Güzel olan her şeyi yalnızca Tanrı'nın güzelliğinin bir yansıması olarak görmeye başladığınızda, doğru şekilde sevmeyi öğreneceksiniz: O'nun uğruna. Sevdiğiniz her şey ve herkes O'nun için, O'nun aracılığıyla ve O'nun sayesinde olacaktır. Bu sevginin temeli Allah'tır. Böylece tutunduğunuz şey artık sadece istikrarsız bir duygu, geçici bir duygu olmayacak. Ve kovaladığınız şey artık sadece geçici bir yükseliş olmayacak. Tuttuğunuz, kovaladığınız, sevdiğiniz şey Tanrı olacaktır:**sadece**şey istikrarlı ve sabittir. Bundan sonra her şey O'nun aracılığıyla olacaktır. Verdiğiniz, aldığınız, sevdiğiniz veya sevmediğiniz her şey O'nun tarafından olacaktır. Nefsinle değil. O'nun için olacaktır. Nefsin için değil.

Bu, onun sevdiğini seveceğiniz, sevmediğini sevmeyeceğiniz anlamına gelir. Ve sevdiğinizde, yaratıklara vereceksiniz, karşılığında alabileceğiniz şey için değil. Seveceksin, vereceksin ama O'na yeteceksin. Ve Allah'ın yettiği kimse, aşıkların en zengini ve en cömertidir. Sevginiz O'nun tarafından, O'nun için ve O'nun sayesinde olacaktır. Bu, nefsin yaratılmış herhangi bir şeye kulluktan kurtuluşudur. Ve bu özgürlüktür. Bu mutluluktur.

O aşktır.

FHEPSİ İCİNDELOVE İLEREALTRUH

Bırakmak asla kolay değildir. Yoksa öyle mi? Çoğumuz sevdiğimiz şeylerden vazgeçmekten daha zor çok az şey olduğu konusunda hemfikirizdir. Ancak bazen yapmamız gereken de tam olarak budur. Bazen sahip olamayacağımız şeyleri severiz. Bazen bizim için iyi olmayan şeyleri isteriz. Bazen de Allah'ın sevmediğini severiz. Bu şeylerden vazgeçmek zordur. Kalbin sevdiği bir şeyden vazgeçmek, vermek zorunda olduğumuz en zorlu savaşlardan biridir.

Peki ya böyle bir savaş olması gerekmiyorsa? Peki ya bu kadar zor olmak zorunda olmasaydı? Bir takıntıdan kurtulmanın kolay bir yolu olabilir mi? Evet. Orada.

Daha iyi bir şey bul.

Birisini ya da daha iyi bir şeyi bulana kadar o kişiyi unutamayacağını söylerler. İnsanlar olarak boşlukla pek iyi başa çıkamayız. Herhangi bir boş alan doldurulmalıdır. Hemen. Boşluğun acısı çok güçlü. Mağduru orayı doldurmaya zorluyor. Boş bir noktanın olduğu tek bir an, dayanılmaz bir acıya neden olur. Bu yüzden dikkatimizin dağılmasından dikkatimizin dağılmasına, bağlılıktan bağlılığa koşuyoruz.

Kalbi özgürleştirme arayışında sahte bağımlılıklarımızı kırmak hakkında çok konuşuruz. Ama sonra her zaman 'nasıl?' sorusu var. Sahte bir takıntı bir kez geliştirildiğinde nasıl özgürleşebiliriz? Çoğu zaman çok zor geliyor. Bir şeylere bağımlı oluyoruz ve onları bırakamıyoruz. Bize zarar verdiklerinde bile. Hayatlarımıza ve Tanrı ile olan bağımıza zarar verdiklerinde bile. Bizim için bu kadar sağlıksız olsalar bile. Gitmelerine izin veremeyiz. Onlara çok bağımlıyız. Onları çok fazla ve yanlış bir şekilde seviyoruz. İçimizde ihtiyacımız olduğunu düşündüğümüz, onsuz yaşayamayacağımızı düşündüğümüz bir şeyi doldururlar. Ve böylece, onlardan vazgeçmek için çabalasak bile, çoğu zaman mücadeleyi bırakırız çünkü bu çok zordur.

Bu neden oluyor? Tanrı'nın sevdiği şey uğruna sevdiğimiz şeyi feda etmekte neden bu kadar zorlanıyoruz? Neden bazı şeyleri bırakamıyoruz? Sanırım sevdiğimiz şeyleri bırakmakta çok zorlanıyoruz çünkü onun yerini alacak daha çok sevdiğimiz bir şey bulamadık.

Bir çocuk oyuncak arabaya aşık olduğunda o aşka kapılır. Peki ya arabayı alamazsa? Ya her gün mağazanın önünden geçip sahip olamayacağı oyuncağı görmek zorunda kalırsa? Her yanından geçtiğinde acı hissederdi. Hatta onu çalmamak için bile mücadele edebilir. Peki ya çocuk mağazanın penceresinden bakıp Gerçek bir araba görürse? Ya Gerçek Ferrari'yi görürse? Hala oyuncağa olan arzusuyla mücadele eder miydi? Hala onu çalma dürtüsüyle mücadele etmesi gerekecek miydi? Yoksa oyuncağın yanından geçip gidebilecek miydi? Büyüklükteki eşitsizlik mücadeleyi yok edecek miydi?

Aşk istiyoruz. Para istiyoruz. Statü istiyoruz. Biz bu hayatı istiyoruz. Biz de o çocuk gibi bu aşklara kapılıp gidiyoruz. Yani bu şeylere sahip olamadığımız zaman, bir mağazada onları çalmamak için çabalayan o çocuk oluruz. Sevdiğimiz uğruna haram işlememeye çalışıyoruz. Haram ilişkileri, iş alışverişlerini, eylemleri, kıyafetleri bırakmanın mücadelesini veriyoruz. Bu hayatın aşkından vazgeçmek için çabalıyoruz. Biz oyuncağı elinden bırakmaya çalışan tökezleyen hizmetkarız... çünkü tek gördüğümüz o.

Bütün bu hayat ve içindeki her şey o oyuncak araba gibi. Daha büyük bir şey bulamadığımız için onu bırakamayız. Gerçek olanı göremiyoruz. Gerçek versiyon. Gerçek modeli.

Allah (cc) şöyle buyuruyor:

وما هذه الحياة الدنيا إلا لهو ولعب وإن الدار الآخرة لهي الحيوان لو كانوا يعلمون

“Dünya hayatı eğlence ve oyundan başka nedir ki? Ama şüphesiz ahiret yurdu, eğer bilselerdi işte o hayattır.” (Kuran,29:64)

Allah bu hayatı anlatırken Arapça 'hayat' kelimesini kullanmaktadır: الْحَيَاةُ. Ama olayı anlatırken ahiret, hayat için ise oldukça abartılı bir tabir kullanmıştır. الْحَيَوَانُ. Bundan sonraki hayat Gerçek hayattır. Realer'ın hayatı. Gerçek versiyon. Daha sonra Allahû Tealâ, “Keşke bilselerdi” diyerek ayeti bitiriyor. Gerçeği görebilseydik, daha önemsiz, sahte modele duyduğumuz derin sevgiyi aşabilirdik.

Başka bir ayette Allah şöyle buyuruyor:

بل تؤثرون الحياة الدنيا

والآخرة خير وأبقى

"Fakat siz dünya hayatını tercih ediyorsunuz; oysa ahiret daha hayırlı ve daha kalıcıdır." (Kuran,87:16-17)

Gerçek sürüm kalite ( ) açısından daha iyi ve nicelik ( ) açısından daha iyidir. خَيْرٌ. Ne kadar harika olursak olalım أَبْقَىٰ

Bu hayattaki aşk, hem nitelik (kusurlar) hem de nicelik (geçici) açısından her zaman bazı eksikliklere sahip olacaktır.

Bu, bu hayattaki şeylere sahip olamayacağımız, hatta onları sevemeyeceğimiz anlamına gelmez. Müminler olarak bize, bu hayatta da, ahirette de iyilik istememiz söylenmektedir. Ama oyuncak araba ve gerçek araba gibi. Oyuncak arabaya sahip olabilsek ve hatta bundan keyif alabilsek de aradaki farkı anlıyoruz. Daha küçük bir modelin (dünya: 'aşağı' anlamına gelen 'daniya' kökünden gelir) ve Gerçek modelin (bundan sonra) olduğunu tam olarak anlıyoruz.

Peki bu farkındalığın bu hayatta bize nasıl faydası var? Faydalıdır çünkü helale uyma, haramdan kaçınma mücadelesini kolaylaştırır. Gerçeği ne kadar çok görebilirsek, gerektiğinde 'gerçek olmayan'dan vazgeçmek de o kadar kolay olur. Bu, 'gerçek olmayan'dan tamamen veya her zaman vazgeçmemiz gerektiği anlamına gelmez. Daha ziyade, daha küçük modelle (dünya) olan ilişkimizi, eğer ve ne zaman olursak olalım*öyle*ne uğruna bir şeyden vazgeçmek istedi*dır-dir*Gerçek, artık zor değil. İstediğimiz bir yasaktan kaçınmamız istenirse işimiz kolaylaşır. İstemediğimiz bir emirde kararlı olmamız istenirse işimiz kolaylaşır. Oyuncağa sahip olmaktan hoşlanan, ancak oyuncak ile Gerçek şey arasında seçim yapması istendiğinde 'hiç düşünmeden' davranan olgun bir çocuk oluruz. Örneğin birçok Peygamber Efendimiz'in ﷺ Sahabelerin serveti vardı. Ama zamanı geldiğinde gelseler yarısını veya tamamını Allah rızası için rahatlıkla verebilirlerdi.

Bu odaklanma aynı zamanda yardım veya onay için dilekçe verdiğimiz şeyleri de dönüştürür. Eğer bir şeye çok ihtiyacımız varsa, hizmetçiye başvururuz; ancak Kralı görmediğimizde veya tanımadığımızda. Ama eğer o Kral ile buluşmaya giderken O'nun hizmetkarına rastlarsak, hizmetçiyi selamlayabiliriz, hizmetçiye karşı nazik olabiliriz, hatta hizmetçiyi sevebiliriz. Yine de hizmetçiyi etkilemeye çalışırken zaman kaybetmeyeceğiz.

etkilemek için bir Kral. Kontrolü elinde bulunduran Kral iken, ihtiyaçlarımızı hizmetkardan yardım istemek için asla çaba harcamayacağız. Kral hizmetçiye bir miktar yetki vermiş olsa bile, verme ve alma yetkisinin sonuçta Kral'a ve yalnızca Kral'a ait olduğunu çok iyi bilirdik.*Bu bilgi ancak Padişahı tanımaktan ve görmekten gelir.*Ve bu bilgi, kulla olan etkileşimimizi tamamen değiştirir.

Gerçeği görmek sevme şeklimizi değiştirir. İbn Teymiyye (ra) şöyle buyurarak bu kavramı ele almıştır: "Eğer kalbiniz kendisine haram kılınan bir kimse tarafından köleleştirilmişse: Bu perişan durumun ana sebeplerinden biri Allah'tan yüz çevirmektir, çünkü kalp bir kez Allah'a ibadeti ve ibadeti tatmıştır. O'na karşı ihlastan daha tatlı, daha tatlı, daha kıymetli hiçbir şey olamaz. Hiç kimse sevdiğini daha çok sevdiği başkası dışında veya başka bir şeyden korktuğu için terk etmez. Kalp, gerçek aşk uğruna ya da zarar korkusuyla bozuk aşktan vazgeçer."

Ümmet olarak en büyük sorunlarımızdan biri Hz. صلى الله عليه وسلم bir hadis-i şerifte şöyle haber verilmiştir: vehn (sevgi) dünya ve ölüm nefreti). Biz dünyaya aşık olduk. Ve ne zaman aşık olsan, o sevgiyi aşmak ya da ondan ayrılmak neredeyse imkansız hale gelir; ta ki daha büyük bir şeye aşık olana kadar. Yerine daha büyük bir şey gelene kadar, bu yıkıcı dünya sevgisini kalbimizden söküp atmak neredeyse imkansızdır. Daha büyük bir aşkı bulduktan sonra bir başkasını unutmak kolaylaşır. Allah'ın, Resulü'nün ve O'nun katındaki yuvanın sevgisi gerçekten görüldüğünde, kalpteki her türlü sevgiye üstün gelir ve hakim olur. Aşk ne kadar çok görülürse o kadar hakim olur. Böylece İbrahim (AS)'in şu sözünü gerçek anlamda hayata geçirmek daha kolay olacaktır:

قل إن صلاتي ونسكي ومحياي ومماتي لله رب العالمين

"De ki: Benim namazım, ibadetlerim, hayatım ve ölümüm alemlerin Rabbi olan Allah içindir." (Kuran,6:162)

Yani bırakmanın cevabı aşkta yatıyor. Aşık olmak. Daha büyük bir şeye aşık olun. Gerçek şeye aşık olun. Konağı görün.

Ancak o zaman bebek evinde oynamayı bırakacağız.

GİBİBAŞARILIMARAÇ: TOMISSINGLMÜREKKEP

“**Not:**Bu makale eşler arasında asgari düzeyde karşılıklı saygı olduğunu varsaymaktadır. Saygı kavramı hiçbir şekilde istismara (fiziksel, duygusal veya psikolojik) göz yummak anlamına gelmemelidir. Kendinize veya ailenize yapılan istismarı kabullenmek sabr değildir. Allah (cc) haksızlığı tasvip etmediğini söylüyor. Biz de yapmamalıyız.”

“Kendileriyle huzur bulasınız diye sizin için türünüzden eşler yaratması ve aranıza sevgi ve merhamet koyması da O'nun ayetlerindendir. Şüphesiz bunda düşünen bir kavim için ibretler vardır.” (Kuran,30:21)

Hepimiz bu ayeti sayısız evlilik duyurusunda okuduk. Ama kaç kişi bunu gerçekleştirdi? Acaba kaç evliliğimiz Allah'ın tarif ettiği sevgi ve merhameti taşıyor? Bu kadar çok evliliğimiz boşanmayla sonuçlanırken yanlış giden ne var?

Love & Respect: The Love She Most Desires kitabının yazarı Dr. Emerson Egerichs'e göre; Umutsuzca İhtiyaç Duyduğu Saygı, cevap basit. Eggerichs kitabında, kapsamlı araştırmaların, erkeğin öncelikli ihtiyacının saygı, kadının ise öncelikli ihtiyacının sevgi olduğunu ortaya çıkardığını açıklıyor. "Çılgın döngü" olarak adlandırdığı şeyi, yani kadının saygı göstermemesi ve erkeğin de sevgi göstermemesiyle sonuçlanan tartışma modelini anlatıyor. İkisinin nasıl birbirini güçlendirdiğini ve birbirini tetiklediğini açıklıyor. Başka bir deyişle, bir kadın, kocasının sevgisiz davrandığını hissettiğinde genellikle saygısızca tepki verir ve bu da kocasının daha da sevgisiz davranmasına neden olur.

Eggerichs, “çılgın döngünün” çözümünün kadının kocasına koşulsuz saygı göstermesi, erkeğin ise karısına koşulsuz sevgi göstermesi olduğunu savunuyor. Bu, bir kadının, kocasına saygı göstermeden önce, kocasının sevgi dolu olması gerektiğini söylememesi gerektiği anlamına gelir. Bunu yaparak, yalnızca daha fazla sevgisiz davranışa yol açacaktır. Ve bir koca, karısına sevgisini göstermeden önce saygılı olması gerektiğini söylememelidir. Bunu yaparak yalnızca daha fazla saygısız davranışa yol açacaktır. İkisi koşulsuz olmalıdır.

Bu kavram üzerinde düşündüğümde, Kuran'a ve peygamberlik hikmetlerine bakınca evlilik ilişkisi konusunda bu kadar vurgulanan iki kavram olmadığını fark ettim.

Erkeklere göre Hz. صلى الله عليه وسلم söz konusu,

“Kadınlara iyi bakın; çünkü onlar eğik bir kaburga kemiğinden yaratılmışlardır ve onun en kavisli kısmı da üst kısmıdır. eğer onu düzeltmeye kalkarsan kırılırsın, eğer bırakırsan kavisli kalır; o halde kadınlara iyi bak.” (Buhari ve Müslim)

Ayrıca şunu vurguladı: “İman konusunda en kâmil mü’min, güzel ahlak sahibi olandır; Sizin en hayırlınız, hanımlarına en iyi davrananınızdır.” (Tirmizi)

Peygamber صلى الله عليه وسلم ayrıca şöyle buyurmuştur: “Mümin bir erkek, mümin bir kadından nefret etmesin; eğer hoşlanmıyorsa Bir özelliğinden birini beğenen diğerinden memnun olur.” (Müslüman)

Allah diyor ki:

“...Onlarla iyilikle yaşayın. Çünkü eğer onlardan hoşlanmazsanız, belki de bir şeyden hoşlanmamışsınızdır ve Allah onda pek çok hayır kılmıştır.” (Kuran,4:19)

Bu bilgelik mücevherlerinde erkeklerin eşlerine karşı nazik ve sevgi dolu olmaları teşvik edilmektedir. Üstelik bu nezaket ve sevgiyi gösterirken eşlerinin kusurlarını da görmezden gelmeleri teşvik ediliyor.

Öte yandan eşe hitap ederken odak noktası farklıdır. Neden kadınlara kocalarına karşı nazik ve sevgi dolu olmaları söylenmiyor? Belki de bunun nedeni koşulsuz sevginin zaten kadınlara doğal olarak gelmesidir. Çok az erkek, eşlerinin kendilerini sevmediğinden şikayet ediyor. Ancak birçoğu eşlerinin kendilerine saygı göstermediğinden şikayetçi. Kur'an ve sünnette eşler konusunda en çok vurgulanan duygu da budur.

Saygı çeşitli şekillerde kendini gösterebilir. Saygı göstermenin en önemli yollarından biri kişinin isteklerine saygı duymasıdır. Birisi "Tavsiyene saygı duyuyorum" dediğinde, "Tavsiyene uyacağım" anlamına gelir. Bir lidere saygı duymak, onun söylediklerini yapmak demektir. Anne babamıza saygı duymak onların isteklerine karşı gelmemek demektir. Kocasına saygı duymak onun isteklerine saygı duymak demektir. Peygamber صلى الله عليه وسلم şöyle buyurmuştur: "Herhangi bir kadın beş namazını kılar, ay orucunu tutar, bedenini korur ve kocasına itaat ederse ona: 'Cennetin hangi kapısından istersen gir' denir." [Tirmizî]

Neden biz kadınlar olarak kocalarımızın isteklerine saygı duymamız ve onları takip etmemiz söyleniyor? Çünkü erkeklere ekstra sorumluluk veriliyor. Allah şöyle buyurmaktadır: "Allah'ın kimini bazısından daha fazla [güç] vermesi ve onların kendi mallarından onları desteklemeleri nedeniyle erkekler kadınların koruyucusu ve koruyucusudur (kavvâmundur)..." (Kuran,4:34)

Ama kocaya duyulan bu koşulsuz saygı, kadınlar olarak bizi zayıf, itaatkâr bir konuma sokmaz mı? Kendimizi istismar edilmeye ve istismar edilmeye hazırlamayacak mıyız? Tam tersi. Kuran, peygamberlik örneği ve hatta çağdaş araştırmalar bunun tam tersini kanıtlamıştır. Bir kadın kocasına ne kadar saygı gösterirse, kocası da ona o kadar sevgi ve nezaket gösterir. Ve aslında ne kadar saygısızlık gösterirse adam o kadar sert ve sevgisiz oluyor.

Aynı şekilde erkek de saygısız bir eşe bile neden nezaket ve sevgi göstermesi gerektiğini sorgulayabilir. Bu soruyu cevaplamak için Ömer İbnü'l-Hattab örneğine bakmak yeterlidir. Bir adam, (o sırada halife olan) Ömer'in yanına karısını şikayet etmek için geldiğinde, Ömer'in karısının kendisine bağırdığını duydu. Adam gitmek üzere döndüğünde Ömer onu geri çağırdı. Adam, Omar'a, kendisinin de yaşadığı sorunun aynısından şikayet etmek için geldiğini söyledi. Bunun üzerine Ömer, hanımının kendisine tahammül ettiğini, elbiselerini yıkadığını, evini temizlediğini, kendisini rahat ettirdiğini ve çocuklarına baktığını söyledi. Eğer tüm bunları onun için yaptıysa, sesini yükseltmesine nasıl tahammül edemezdi?

Bu hikaye hepimiz için güzel bir örnek teşkil ediyor; sadece erkekler için değil. Bu hikaye, başarılı bir evliliğin olmazsa olmazı olan hoşgörü ve sabrın paha biçilemez bir örneğidir. Üstelik sabredenlerin ahiretteki mükâfatını da düşünün: Allah şöyle buyuruyor: "Ancak sabredenlerin mükâfatları hesapsız, ölçüsüz olarak tam olarak verilecektir." (Kuran,39:10)

ZORLUKLAR

TOÖYENİSYARDIMCISTORM

Fırtına çıktığında ayakta durmak hiç kolay değil. Yağmur başlar başlamaz, kısa süre sonra şimşek çakıyor. Güneşin yerini kara bulutlar alıyor ve görebildiğiniz tek şey, sizi çevreleyen, bir zamanlar sakin olan okyanusun dalgaları. Artık yolunuzu bulamayınca yardıma başvuruyorsunuz.

Sahil güvenliği arayarak başlıyorsunuz. Cevap yok. Tekneyi yeniden yönlendirmeyi denersiniz. Hiçbir faydası yok. Sen cankurtaran sandalını ara. Gitti. Can yeleğine uzanıyorsunuz. Yırtık. Sonunda her yolu tükettikten sonra yüzünüzü yukarı doğru çevirirsiniz.

Ve Tanrı'ya sor.

Ancak bu anın tamamen benzersiz bir yanı var. Şu anda, normalde sadece teorileştirebileceğiniz bir şeyi deneyimliyorsunuz: gerçek tevhit. Birlik. Bakın, kıyıdayken Tanrı'yı çağırmış olabilirsiniz. Ama sen birçoklarıyla birlikte O'nu çağırdın. Tanrı'ya güvenmiş olabilirsiniz. Ama siz diğer pek çok tutamakla birlikte O'na güvendiniz. Ancak bu özel an için geri kalan her şey kapalı. Her şey. Çağırılacak hiçbir şey kalmadı. Güvenilecek hiçbir şey kalmadı. Ama O.

Ve mesele de bu.

En çok ihtiyaç duyduğunuz anda, neden yaratılışta aradığınız her kapının kapalı kaldığını hiç merak ettiniz mi? Birine vuruyorsun ama çarparak kapanıyor. Yani diğerine gidiyorsun. Ayrıca kapalı. Kapı kapı dolaşıyorsunuz, kapıyı çalıyorsunuz, vuruyorsunuz ama hiçbir şey açılmıyor. Ve bir zamanlar güvendiğiniz kapılar bile aniden kapandı. Neden? Bu neden oluyor?

Bakın biz insanlar, Allah'ın çok iyi bildiği bazı niteliklere sahibiz. Sürekli ihtiyaç halindeyiz. Biz zayıfız. Ama aynı zamanda aceleci ve sabırsızız. Başımız belaya girdiğinde yardım istemek zorunda kalırız. Ve tasarım budur. Hava güneşli ve hava güzelse neden sığınalım ki? İnsan ne zaman sığınır? Fırtınanın geldiği zamandır. Bunun üzerine Allah subhanehu ve taala fırtınayı gönderir; O, bizi sığınak aramaya itecek şekilde, yarattığı bir durum aracılığıyla ihtiyacı karşılar.

Ama yardım aradığımızda, sabırsızlığımızdan dolayı, onu yakın ve kolay görünen şeylerden ararız. Onu görebildiğimiz, duyabildiğimiz ve dokunabildiğimiz şeylerde arıyoruz. Kısayollar arıyoruz. Kendi benliğimiz de dahil, yaratılışta yardım ararız. En yakın görünen yerden yardım ararız. Zaten dünya (dünya hayatı) da tam olarak bu değil mi? Yakın görünen şey. 'Dünya' kelimesinin kendisi 'aşağıda olan' anlamına gelir. Dünya en yakın görünen şey. Ancak bu yalnızca bir yanılsamadır.

Daha yakın bir şey var.

Bir an için size en yakın olanı düşünün. Bu soru sorulsa birçok kişi en yakın şeyin kalp ve benlik olduğunu söyler. Fakat Allah (cc) şöyle buyuruyor:

ولقد خلقنا الإنسان ونعلم ما توسوس به نفسه ونحن أقرب إليه من حبل الوريد

"İnsanı Biz yarattık ve nefsinin ona ne karanlık telkinler yaptığını da biliriz; zira Biz ona şah damarından daha yakınız." (Kuran,50:16)

Bu ayette Allah (cc) bize, mücadelelerimizi bildiğini göstererek başlıyor. Birinin mücadelelerimizi gördüğünü bilmek rahatlatıcıdır. Kendi benliğimizin bizi neye çağırdığını biliyor. Ama O daha yakındır. O, kendi benliğimizden ve onun gerektirdiği şeylerden daha yakındır. Şah damarımızdan daha yakın. Neden şahdamar? Bu parçamızda bu kadar çarpıcı olan ne? Şah damarı kalbe kan getiren en önemli damardır. Eğer kesilirse hemen ölürüz. Kelimenin tam anlamıyla bizim can damarımızdır. Ama Allah (cc) daha yakındır. Allah (cc) canımızdan, nefsimizden, nefsimizden daha yakındır. Ve O, kalbimize giden en önemli yoldan daha yakındır.

Başka bir ayette Allah (c.c.) şöyle buyuruyor:

يا أيها لذين آمنوا استجيبوا لله وللرسول إذا دعاكم لما يحييكم واعلموا أن الله

يحول بين المرء وقلبه وأنه إليه تحشرون

“Ey iman edenler! Size hayat verecek şeylere sizi çağırdığında, Allah'a ve Resulüne icabet edin; Ve bilin ki Allah, kişi ile kalbi arasına girer ve hepiniz O'nun huzurunda toplanacaksınız." (Kuran,8:24)

Allah (cc) bizim nefsimiz olduğunu biliyor. Allah biliyor ki bizim de bir kalbimiz var. Allah biliyor ki bunlar bizi yönlendiriyor. Ancak Allah bize bunlardan bile daha yakın olduğunu bildiriyor. Yani O'ndan başkasına uzandığımızda, sadece daha zayıf olana değil, aynı zamanda daha yakındakine, daha uzak ve daha uzak olana da ulaşmış oluyoruz. Sübhanallah (Allah'ı tesbih ederim).

İşte bu bizim tabiatımız olduğundan, Allah (cc)'ın en iyisini bildiği gibi, fırtınada diğer sığınak kapılarını kapalı tutarak bizi korur ve yönlendirir. Her sahte kapının arkasında bir damla olduğunu bilir. Ve eğer içine girersek düşeceğiz. O, rahmetiyle o batıl kapıları kapalı tutar.

Merhametiyle, yardım istememiz için bizzat fırtınayı gönderdi. Ve sonra muhtemelen yanlış cevaba ulaşacağımızı bildiğinden, bize aralarından seçim yapabileceğimiz tek seçeneğin olduğu çoktan seçmeli bir sınav veriyor: doğru cevap. Zorluğun kendisi kolaylıktır. Diğer tüm tutuş noktalarını ve diğer tüm çoktan seçmeli seçenekleri ortadan kaldırarak testi basitleştirdi.

Fırtına çıktığında ayakta durmak hiç kolay değil. Ve asıl mesele de bu. Rüzgarı göndererek bizi dizlerimizin üzerine çökertir: dua etmek için mükemmel konum.

SeingeBizimHome girişiJennah: ÖnSeklemeDivinHelp

Sadece bir hikaye olmayan bir hikaye biliyorum. Bir kadının bu hayatın ışıltısından daha fazlasını sevmesiyle başlıyor her şey. Kendisinin acı verici koşullarıyla tanımlanmasına veya sınırlandırılmasına asla izin vermeyen bir kadındı; içinde o kadar derin bir inanç taşıyordu ki, bunun için ölmeye hazırdı. O bir kraliçeydi ama yine de bu dünyanın tahtlarının ve saraylarının ötesini gördü. Bu hayatında sarayının içini gördü ve bir sonraki hayatında onun yerine sarayına baktı. Ancak Firavun'un karısı Asiye için bu sadece kalbin mecazi bir bakışı değildi. Asiye için bakışı, fiziksel gözlerinin bir görüntüsüydü.

Allah subhanehu ve taala şöyle buyuruyor: "Allah, iman edenler için Firavun'un karısını örnek verir: 'Rabbim, bana katında gökte bir ev yap ve beni Firavun'dan kurtar. ve onun yaptıklarını kurtar ve beni zalim bir kavimden kurtar."

Asiye'nin hikayesini defalarca duydum. Ve her seferinde bana çarpıyor. Ancak yakın zamana kadar hikayesi tamamen başka bir nedenden dolayı beni etkilememişti. Birkaç ay önce zorlu bir sınavla karşı karşıyaydım. Ve yanınızda erdemli, melek benzeri ruhlara sahip olmanın güzelliği paha biçilemez bir şeydir. Zor durumda kaldığınızda, yalnızca bir kısa mesaj, Facebook'ta bir durum güncellemesi, Suhaibwebb liste servisine bir e-posta yeterlidir ve sizin için dua eden güzel ruhlardan oluşan bir ordunuz olur. Sübhanallah (O'nu tesbih ederim).

Ben de bu isteği yaptım. Bir insanın diğerine verebileceği en büyük hediyeyi istedim. Samimi bir dua, dua istedim. Aldıklarım beni çok etkiledi. Allah'ın bu hediyesini asla unutmayacağım. Kıyam'da, Kâbe'nin önünde dururken, yolculukta, hatta doğum yaparken bana dua eden insanlar vardı. O kadar çok dù a aldım ki ama bir tanesi beni gerçekten etkiledi. Bu sadece basit bir kısa mesajdı ama şunu yazıyordu: "Cennah'daki Eviniz size gösterilsin, böylece her türlü zorluk sizin için kolaylaşsın." Okudum ve çarptı. Gerçekten çarptı.

Sonra Asiye'nin hikayesini hatırladım ve birden inanılmaz bir şeyin farkına vardım. Asiyah bir insanın hayal edebileceği en ağır işkenceyi yaşıyordu. Firavun, yeryüzünde yaşamış en büyük zalimdi. O sadece onun üzerinde bir hükümdar değildi. O onun kocasıydı. Ve son anlarında Pharoah ona acımasızca işkence etmeye başladı. Ama tuhaf bir şey oldu. Asiye gülümsedi. Bir insanın yaşayabileceği en ağır sıkıntılardan birini yaşıyordu ama yine de gülümsedi.

Bu nasıl? Nasıl oluyor da ona işkence yapılıyor ve gülümsüyor ve trafik sıkışıklığıyla karşılaştığımızda ya da birisi bize yanlış yönden baktığında bununla baş edemiyoruz? Nasıl oluyor da Hz. İbrahim (as) aleyhisselam (Allah ona salat ve selam etsin) en büyük felaketlerden biriyle karşı karşıya kaldığı halde ateş ona serin geliyordu? Neden hiçbir şeyi olmayan bazı insanlar şikayet etmek için hiçbir neden bulamıyorlar, 'her şeye' sahip olan diğerleri ise şikayet etmek için sebeplerden başka bir şey bulamıyorlar? Nasıl oluyor da bazen hayattaki büyük zorluklara karşı, her gün karşılaştığımız küçük zorluklara karşı gösterdiğimizden daha fazla sabır gösteriyoruz?

Felaketlerin zor olduğunu düşünürdüm çünkü bazı şeylere katlanmak nesnel olarak zordur. Bir ana listenin, standart bir zorluk hiyerarşisinin olduğunu sanıyordum. Örneğin sevilen birinin ölümüne katlanmak her zaman trafik cezası almaktan daha zordur. Yeterince açık görünüyor. Açık görünüyor.

Ama aynı zamanda yanlış.

Her türlü felakete katlanmak zor değildir çünkü felaketin kendisi zordur. Kolaylığın ölçüsü

veya zorluktaki zorluk farklı bir ölçekte, görünmeyen bir ölçektedir. Hayatta karşılaştığım her şey kolay ya da zor olacağından değil, kolay ya da zor olacaktır. Kolaylık veya zorluk yalnızca İlahi yardımın derecesine bağlıdır. Hiçbir şey hiçbir şey kolay değildir, Allah bana kolaylaştırmadıkça. Trafik sıkışıklığı değil. Kağıt kesiği değil. Ve Allah bana kolaylaştırdığı sürece hiçbir şey zor değildir. Ne hastalık, ne ölüm, ne ateşe atılmak, ne de bir zalimin işkencesine maruz kalmak.

İbn Atteillah es-Sekandari bunu çok güzel ifade etmiştir: "Rabbin aracılığıyla ararsan hiçbir şey zor değildir, kendin aracılığıyla ararsan da hiçbir şey kolay değildir."

İbrahim (as) ateşe atıldı. Allah'ın izniyle hiçbirimiz bu hayatta böyle bir sınavla karşılaşmayacağız. Ama hayatında duygusal, psikolojik ya da sosyal bir yangının içine atılmayacak insan yoktur. Ve Allah'ın o ateşleri bizim için soğutmayacağını bir an bile düşünmeyin. Asiye'ye fiziki işkence yapılıyordu ama Allah ona Cennet'te bir ev gösterdi. O da gülümsedi. Bu hayatta fiziksel gözlerimiz cennatı göremeyecek. Ama Allah dilerse, kalbimizin vizyonu O'nun katındaki yurdu gösterebilir, böylece her zorluk kolaylaşır. Ve belki o zamanlarda bile biz de gülümseyebiliriz.

Yani sorun duruşmanın kendisi değil. Sorun açlık ya da soğuk değil. Sorun, o açlık ve soğuk geldiğinde ihtiyaç duyulan erzakın elimizde olup olmadığıdır. Bunu yaparsak ne açlık ne de soğuk bize dokunamaz. Zarar vermez. Sorun sadece açlığın gelmesi ve yiyeceğimizin olmamasıdır. Sorun, kar fırtınasının gelmesi ve sığınağımızın olmamasıdır.

Şüphesiz Allah, arınmamız, güçlenmemiz ve kendisine döndürülmemiz için fitneler gönderiyor. Ama şunu bilin ki, o açlık, susuzluk ve soğukla birlikte yiyeceği, suyu, barınağı da Allah göndermektedir. Allah imtihanı gönderir ama onunla sabrı, hatta buna karşı koyacak rızayı da gönderebilir. Evet, Allah (cc) Adem'i mücadele edeceği ve zorluklarla karşılaşacağı bu dünyaya gönderdi. Ama aynı zamanda İlahi yardımını da vaat etti. Kur'an-ı Kerim bize şunu anlatır: "O şöyle dedi: (Allah) dedi ki: 'Hepiniz (çocuklarınız) birbirlerine düşman olarak cennetten inin. Eğer size benden bir hidayet gelirse, o zaman kim benim hidayetime uyarsa, ne (dünyada) sapar, ne de (ahirette) sıkıntıya düşer". (Kuran,20: 123)

Belki de en sevdiğim dualardan biri Peygamber Efendimiz'in duasıdır ﷺ Taif'te. Kanlı ve kaplı yaralarını açtığında Rabbine şöyle seslendi: "Kendisiyle bütün karanlıkları gideren, dünya ve ahiret işlerini düzelten senin yüzünün nuruna sığınırım."

Şüphesiz Allah, sevdiklerini imtihan eder ve iman dereceleri oranında imtihan eder. Ancak Allah, her imtihanı kolaylaştıracak, her ateşi söndürecek ilahi yardımını da göndermektedir. Aynı şekilde Allah, imtihan alevlerinin ortasında bile, ışığına ve O'nun yanındaki yuvaya bir bakış bile bizi gülümsetebilecek İlahi yardımını gönderebilir.

HTARAFINDANÖONLAR: HNEDENCOPE VEHEAL

Ben büyürken dünya mükemmel bir yerdi. Tek sorun öyle olmamasıydı. Her şeyin her zaman 'adil' olabileceğine inanırdım. Bana göre bu, hiç kimsenin haksızlığa uğramaması gerektiği ve eğer öyle olsaydı adaletin yerini bulması gerektiği anlamına geliyordu. Her şeyin olması gerektiğine inandığım şekilde olması için çok mücadele ettim. Ancak mücadelemde bu hayata dair temel bir gerçeği gözden kaçırdım. Çocuksu idealizmim nedeniyle bu dünyanın doğası gereği kusurlu olduğunu anlayamadım. Biz insanlar doğuştan kusurluyuz. Bu yüzden **yapacağız**her zaman ortalığı karıştır. Ve bu karışıklıklarda bilerek veya bilmeyerek, isteyerek veya istemeyerek başkalarına zarar vermemiz kaçınılmazdır. Dünya her zaman adil olmayacaktı.

Bu, adaletsizliğe karşı mücadele etmeyi bıraktığımız veya Hakikatten vazgeçtiğimiz anlamına mı geliyor? Elbette hayır, ama bu, bu dünyayı ve diğerlerini gerçekçi olmayan bir standartta tutmamamız gerektiği anlamına geliyor. Ancak bu her zaman kolay değildir. İnsanların bizi hayal kırıklığına uğrattığı, kendi ailemizin bile kalbimizi kırabildiği bu kadar kusurlu bir dünyada nasıl yaşıyoruz? Ve belki de en zoru, haksızlığa uğradığımızda affetmeyi nasıl öğrenebiliriz? Sertleşmeden nasıl güçlü oluruz, zayıf kalmadan nasıl yumuşak kalırız? Ne zaman tutunabiliriz ve ne zaman bırakabiliriz? Çok fazla önemsemek ne zaman çok fazla olur? Peki gereğinden fazla sevmek diye bir şey var mı?

Bu cevapları bulmaya başlamak için öncelikle kendi hayatımızın dışına bir adım atmalıyız. Acıyı hisseden veya haksızlığa uğrayan ilk kişi mi yoksa son kişi mi olduğumuzu incelememiz gerekiyor. Bizden önce gelenlere bakmamız, onların mücadelelerini ve zaferlerini incelememiz gerekiyor. Büyümenin asla acısız gelmediğini ve başarının yalnızca mücadelenin bir ürünü olduğunu anlamamız gerekiyor. Bu mücadele neredeyse her zaman başkalarının verdiği zararlara karşı koymayı ve bunların üstesinden gelmeyi içerir.

Peygamberlerimizin parlak örneklerini hatırlamak, acılarımızın münferit olmadığını bize hatırlatacaktır. Unutmayın ki Hz. Nuh (as) 950 yıl boyunca kavmi tarafından istismar edilmiştir. Kur'an-ı Kerim bize şöyle der: "Onlardan önce Nuh kavmi de (elçilerini) yalanlamıştı; kulumuzu yalanladılar ve 'İşte bir perili!' dediler ve o da kovuldu." (Kuran,54:9) Nuh o kadar çok eziyete uğradı ki, sonunda Rabbine şöyle seslendi: "Ben mağlup oldum; sen bana yardım et!" (Kuran,54:10)

Ya da Peygamber Efendimiz'in nasıl olduğunu aklımıza getirebiliriz. صلى الله عليه وسلم kanı gelinceye kadar taş yağmuruna tutuldu ve arkadaşları dövüldü ve aç bırakıldı. Bu zararın tamamı başkalarının elindeydi. Melekler bile insan doğasının bu yönünü, biz daha var olmadan önce anlıyorlardı. Allah meleklere insanı yaratacağını söylediğinde ilk soruları insanın bu zararlı potansiyeli oldu. Allah şöyle buyurmaktadır: “Hani Rabbin meleklere şöyle dedi: 'Ben yeryüzünde bir halife (insanlık) yaratacağım.' Dediler ki: 'Orada bozgunculuk yapacak ve kan dökecek birini mi yaratacaksın?'" (Kuran,2:30)

İnsanlığın birbirine karşı korkunç suçlar işleme potansiyeli bu hayatın acı bir gerçeğidir. Ve yine de çoğumuz çok kutsanmış durumdayız. Çoğumuz zaman içinde başkalarının katlandığı türden felaketlerle yüzleşmek zorunda kalmadık. Çoğumuz ailelerimizin işkence görmesini veya öldürülmesini asla izlemek zorunda kalmayacağız. Ancak yine de, şu ya da bu şekilde bir başkasının elinden asla incinmediğimizi söyleyebilecek çok azımız var. Yani çoğumuz açlıktan ölmenin veya evlerimiz yıkılırken çaresiz kalmanın duygusunu hiçbir zaman bilmek zorunda kalmasak da, çoğumuz yaralı bir yürekten ağlamanın ne demek olduğunu bilecek.

Bundan kaçınmak mümkün mü? Bir dereceye kadar öyle olduğunu düşünüyorum. Tüm acılardan asla kaçınamayız ama beklentimizi, tepkimizi ve odağımızı ayarlayarak birçok yıkımdan kaçınabiliriz. Örneğin,

Tüm güvenimizi, bağlılığımızı ve umudumuzu başka bir kişiye bağlamak gerçekçi değildir ve düpedüz aptalcadır. İnsanın yanılabilir olduğunu ve bu nedenle nihai güvenimizin, tevekkülümüzün ve umudumuzun yalnızca Allah'a bağlı olması gerektiğini unutmamalıyız. Allah şöyle buyuruyor: "...Kim kötülüğü reddedip Allah'a inanırsa, kopmayan en sağlam kulpa yapışmıştır. Allah her şeyi işiten ve bilendir." (Kuran, 2:256) Allah'ın kopmayan tek kulp olduğunu bilmek bizi pek çok gereksiz hayal kırıklığından kurtaracaktır.

Ancak bu, sevmememiz ya da daha az sevmemiz gerektiği anlamına gelmiyor. Önemli olan nasıl sevdiğimizdir. Allah'tan başka hiçbir şey nihai sevgi nesnemiz olmamalıdır. Kalbimizde hiçbir şey Allah'ın huzuruna çıkmamalıdır. Ve hiçbir zaman Allah'tan başkasını, onsuz hayatımızı sürdüremeyecek kadar sevecek bir noktaya gelmemeliyiz. Bu tür 'sevgi' aşk değil, aslında ibadettir ve acıdan başka bir şeye neden olmaz.

Peki tüm bunları yaptığımızda ve yine de başkaları tarafından incindiğimizde veya haksızlığa uğradığımızda ne olacak? En zor olanı nasıl yapabiliriz? Affetmeyi nasıl öğrenebiliriz? Yaralarımızı onarmayı ve insanlara iyi davranmamaya devam etmeyi nasıl öğrenebiliriz?

Ebu Bekir radıyallahu anhu (Allah ondan razı olsun) kıssasında da bunun güzel bir örneği vardır. Kızı Àyesha (r)'ya en kötü şekilde iftira atılmasının ardından Ebu Bekir (r), söylentiyi başlatan kişinin, Ebu Bekir'in maddi olarak desteklediği kuzeni Mistah olduğunu öğrendi. Doğal olarak Ebu Bekir, iftiracıya verdiği sadakayı esirgedi. Kısa bir süre sonra Allah şu ayeti indirdi: "Sizden nimet ve imkânlara sahip olanlar, yakınlarına, yoksullara ve Allah yolunda hicret edenlere yardım etmekten sakınsınlar. Affedip gözden kaçırsınlar. Allah'ın sizi bağışlamasını istemez misiniz? Şüphesiz Allah çok bağışlayandır, çok merhamet edendir." (Kuran,24:22 Ebu Bekir bu ayeti duyunca Allah'tan af dilemeye karar verdi ve adama sadece para vermekle kalmadı, daha fazlasını da verdi.

Bu tür bir bağışlama, mümin olmanın tam kalbinde yer alır. Allah bu müminleri tanımlarken şöyle buyurmaktadır: "Onlar, büyük günahlardan ve iğrençliklerden sakınırlar; ve ne zaman öfkelenseler hemen affederler." (Kuran,42:37)

Kolayca affetme yeteneği, kendi kusurlarımızın ve başkalarına karşı hatalarımızın farkındalığıyla yönlendirilmelidir. Ama hepsinden önemlisi, alçakgönüllülüğümüz, hayatımızın her gününde günah işlediğimizde Allah'a haksızlık ettiğimiz gerçeğinden kaynaklanmalıdır. Allah'a kıyasla biz kimiz? Ama yine de alemlerin Rabbi olan Allah, geceyi de gündüzü de affeder. Biz kimiz ki affedilmeyi engelleyelim? Eğer Allah tarafından affedilmeyi umuyorsak, başkalarını nasıl affetmeyiz? İşte bu sebeple Hz. صلى الله عليه وسلم öğretir Biz: "Başkalarına merhamet etmeyene, Allah da merhamet etmez." [Müslüman]

Allah'ın merhametine dair bu umut, bağışlama ve bir gün gerçekten mükemmel olan tek dünyaya girme arzumuzu harekete geçirmelidir.

TODREAM OFLIFE

O sadece bir rüyaydı. Bir an için beni aşıyor. Ancak kabuslarımda hissettiğim acı sadece bir yanılsamadır. Geçici. Göz açıp kapayıncaya kadar. Ama neden rüya görüyorum? Neden bu kaybı, korkuyu ve üzüntüyü uykumda hissetmek zorundayım?

Daha büyük ölçekte bu, zaman boyunca sorulan bir sorudur. Ve birçok insan için bu sorunun cevabı, imana giden ya da imandan uzaklaşan yolu belirledi. Tanrı'ya olan inanç, yaşamın amacına olan inanç, daha yüksek bir düzene veya nihai varış noktasına olan inanç, çoğu zaman bu tekil sorunun nasıl yanıtlandığına bağlı olmuştur. Dolayısıyla bu soruyu sormak, en nihai şekilde hayata dair bir soru sormaktır.

Neden acı çekiyoruz? Neden 'iyi' insanların başına 'kötü' şeyler geliyor? Masum çocuklar açlıktan ölürken ve suçlular özgürce dolaşırken Tanrı nasıl olabilir? Bu tür talihsizliklerin olmasına izin verecek, her şeyi seven, her şeye gücü yeten bir tanrı nasıl olabilir?

Ve eğer Tanrı gerçekten Adil ve İyi ise, sadece *iyi* bazı şeyler iyi insanların başına gelir ve sadece *kötü* kötü insanların başına bir şeyler mi gelir?

Cevap şu: evet. Kesinlikle. Sadece iyi şeyler *Yapmak* iyi insanların başına gelir. Ve yalnızca kötü şeyler kötü insanların başına gelir. Neden? Çünkü Allah en adaletli ve en sevendir. Ve O'nun ilminde ve anlayışında hiçbir eksiklik yoktur.

Problem şu *Biz* bilgi ve anlayış eksiklikleri vardır.

Bakın, “iyi insanların başına yalnızca iyi şeyler, kötü insanların başına yalnızca kötü şeyler olur” sözünü anlamak için önce 'iyi' ve 'kötü'yü tanımlamamız gerekiyor. İyi ve kötünün insan sayısı kadar tanımı olmasına rağmen kapsamlı bir anlayış mevcuttur. Örneğin çoğu insan, belirli bir konuda arzu ettiğim amaca veya hedefe ulaşmada başarılı olmanın 'iyi' olacağı konusunda hemfikirdir. Öte yandan, amaçlanan amacıma veya hedefime ulaşamamak kötü olurdu. Amacım tehlikeli derecede zayıf olduğum için kilo almaksa, kilo almak iyi olurdu. Öte yandan eğer amacım aşırı kilolu olduğum için kilo vermekse, kilo almak benim için daha da zor olacaktır. *kötü* . Aynı olay, niyet ettiğim amaca bağlı olarak iyi ya da kötü olabilir. Dolayısıyla benim gözümde 'iyi' kişisel amacıma ulaşmama bağlı. Ve nihai 'İyi', nihai amacıma ulaşmama bağlıdır.

Ama amacım ne?

Bu bizi varoluşun daha büyük Gerçekliği ile ilgili olan temel amaç sorusuna getiriyor. Yaşamın amacı söz konusu olduğunda esasen iki farklı dünya görüşü vardır. Birinci dünya görüşü, bu hayatın Gerçek olduğunu, çabalarımızın nihai hedefi ve nihai hedefi olduğunu savunur. İkinci dünya görüşü, bu hayatın yalnızca bir köprü, bir *araç* bu, Tanrı'nın sonsuz Gerçekliği bağlamında bir anlık bakıştan başka bir şey değildir.

Birinci gruptakiler için bu hayat her şeydir. Bu, tüm eylemlerin ulaşmaya çalıştığı Sondur. İkinci gruptakiler için ise bu hayat sıfıra doğru yönelmektedir. Neden? Çünkü sonsuzluğa kıyasla en büyük sayı bile sıfır olur. Hiç bir şey. Geçici bir rüya gibi.

Bu farklı dünya görüşleri amaç sorununu doğrudan etkilemektedir. Bakın, eğer kişi bu hayatın Hakikat olduğuna, tüm çabaların nihai hedefi, hedefi olduğuna inanırsa, hayatın amacı hazzı en üst düzeye çıkarmak ve kazanç elde etmek olacaktır. *Bu* hayat. Bu paradigmaya göre, 'kötü' şeyler aslında 'iyi' insanların başına geliyor

her saniye. Bu paradigma içinde insanlar adaletin olmadığı ve dolayısıyla ya Tanrının olmadığı ya da Tanrının Adil olmadığı sonucuna varırlar (*ve ahu billah*, Allah'a sığınırım). Bu, kötü bir rüya gördüğü için Tanrı'nın olmadığı sonucuna varan bir kişinin durumu gibidir. Peki neden hayallerimizin deneyimlerine fazla ağırlık vermiyoruz? Sonuçta bazı rüyalar *öyle* yaşamak dehşet vericidir ve sıklıkla "iyi" insanların başına gelir. Rüyalarımızda aşırı dehşet ve mutluluk yaşamıyor muyuz? Evet. Ama neden önemli değil?

Çünkü bizim bağlamımıza göre *gerçek* hayat, hiçbir şey değil.

İkinci dünya görüşünde (İslami paradigma), yaratılışın amacı hayalden başka bir şey olmayan bir hayatta zevki ve kazancı en üst düzeye çıkarmak *değildir*. Bu dünya görüşüne göre hayatın amacı Allah tarafından şöyle tanımlanır: "Ben cinleri ve insanları (herhangi bir amaç için) bana ibadet etmeleri dışında yaratmadım." (Kuran, 51:56).

Bu ifadenin özel yapısına dikkat etmek önemlidir. Bir inkârla başlıyor: 'Ben cinleri ve insanları (herhangi bir amaç için) yaratmadım [...]'. İlk Allah *sübhanehu ve ta'ala* (O, tek ve tek amacı belirtmeden önce TÜM diğer amaçları reddeder: 'Bana ibadet etmek dışında'. Bu, bir inanan olarak şunu bildiğim anlamına gelir: *başkası yok* Varlığımın amacı Allah'ı tanımak, sevmek ve ona yakınlaşmaktır. Yaratılışımın tek nedeni budur. Ve bu, yaptığım veya inandığım her şeyi tanımladığı için en önemli farkındalıktır. Çevremdeki her şeyi ve hayatta deneyimlediğim her şeyi tanımlar.

Böylece 'iyi' ve 'kötü'nün anlamına dönersek, bizi nihai amacımıza yaklaştıran her şeyin İyi olduğunu ve bizi nihai amacımızdan uzaklaştıran her şeyin nihai anlamda Kötü olduğunu görürüz. Nispi anlamda, hedefi bu maddi dünya olan insanlar için 'iyi' ve 'kötü'yü dünyevi şeyler tanımlar. Onlar için zenginlik, statü, şöhret veya mülk kazanmak gibi şeyler mutlaka 'iyi'dir. Zenginliği, statüyü, şöhreti veya mülkü kaybetmek mutlaka 'kötü'dür. Yani bu paradigmaya göre, masum bir insan sahip olduğu her maddi varlığı kaybettiğinde, bu 'iyi' bir insanın başına gelen 'kötü' bir şeydir. Ancak bu, kusurlu bir dünya görüşünün sonucu olarak ortaya çıkan bir yanılsamadır. Merceğin kendisi bozulduğunda görüntü de bozulur.

İkinci dünya görüşüne sahip olanlar için bizi Tanrı'nın sevgisine yakınlaşma amacımıza yaklaştıran her şey iyidir; ve bizi bu amaçtan uzaklaştıran her şey kötüdür. Bu nedenle, bir milyar dolar kazanmak, eğer beni nihai amacım olan Tanrı'dan uzaklaştırırsa, başıma gelebilecek en büyük felaket olabilir. Öte yandan işimi, tüm servetimi kaybetmek, hatta hastalanmak, eğer beni nihai amacım olan Allah'a yaklaştırıyorsa, aslında bana verilen en büyük nimet olabilir. Allah (cc)'ın Kuran'da haber verdiği gerçek budur:

كتب عليكم القتال وهو كره لكم وعسى أن تكرهوا شيئا وهو خير لكم
وعسى أن تحبوا شيئا وهو شر لكم والله يعلم وأنتم لا تعلمون

“Olabilir ki, senin için hayırlı olan bir şeyden nefret ediyorsun, olabilir ki, senin için şerli olan bir şeyi de seviyorsun. Allah bilir, sen bilmezsin." (Kuran 2:216)

Bir mümin olarak benim kriterim artık maddi anlamda kazanç ya da kayıp değil. Benim kriterim daha yüksek bir şey. Dünyevi anlamda sahip olduğum veya sahip olmadığım şeyler, beni Amacıma: Tanrı'ya yaklaştırdığı veya uzaklaştırdığı ölçüde anlamlıdır. Bu *dünya* (hayat) gördüğüm rüyadan başka bir şey değil

bir anlığına deneyimleyin ve sonra uyanın. Bu rüyanın benim için iyi ya da kötü olması sadece uyandığım zamanki durumuma bağlı.

Ve böylece nihai ölçekte mükemmel bir adalet vardır. Allah, ancak iyi insanlara iyiliği (kendisine yakınlığı), kötü insanlara ise kötülüğü (kendisinden uzaklığı) verir. Bu hayatta ve ahirette en büyük iyilik Allah'a yakınlıktır. Ve bununla kutsananlar yalnızca 'iyi' insanlardır. İşte bu yüzden Hz. ﷺ şöyle buyurmuştur: "Mü'minin durumu ne gariptir; onun için her şeyde bir hayır vardır; bu da ancak mü'mir içindir. Kendisine bir nimet gelse Allah'a şükreder, bu da kendisi için hayırlıdır, eğer kendisine bir musibet gelse sabreder, bu da kendisi için hayırdır." (Müslüman)

bu şekilde*hadis*(Peygamber'in sözlerinin veya eylemlerinin kaydı ﷺ) bir şeyin olup olmadığını açıklar iyi ya da kötü, dışarıdan nasıl göründüğüne göre tanımlanmaz. Bununla açıklandığı gibi "İyilik"*hadis*, iyi tarafından tanımlanır*dahili*Bunun sabır ve şükran doğurduğunu belirtin; hem Allah'la barışın hem de Allah'a yakınlığın tezahürleri.

Öte yandan, hem bu hayatta hem de ahirette en büyük felaket, Allah'tan uzaklaşmaktır. Ve bununla cezalandırılanlar yalnızca 'kötü' insanlardır. Bu tür 'mesafeli' insanların sahip olduğu veya sahip olmadığı zenginlik, statü, mülkiyet veya şöhret yalnızca bir yanılsamadır; en büyük rüyada veya en kötü kabusta bunlara sahip olmak veya sahip olmamaktan daha gerçek veya önemli değildir.

Bu illüzyonlar hakkında Allah (c.c.) şöyle buyuruyor:**"**Onlardan bir takımlara faydalandırdığımız, kendilerini imtihan ettiğimiz dünya hayatının ihtişamı olan şeylere özlemle gözlerini ayırma; fakat Rabbinin rızkı daha hayırlı ve daha kalıcıdır.**"**(Kuran,20:131)

Kalıcı hayat, bu dünyadan uyandığımızda başlayan hayattır. Ve işte bu uyanışta anlıyoruz ki..

O sadece bir rüyaydı.

CKAYIPDOORLAR VEBENYANLIŞLARBLINDSENS

Dün 22 aylık çocuğum bağımsızlığını kullanmaya çalıştı. Araba koltuğundan çıktıktan sonra büyük bir çocuk gibi arabanın kapısını kapatmak istedi, ben de orada durup onu izledim. Eğer onu kapıyı kapatmaya bırakırsam küçük kafasının çarpılacağını fark ettim ve onu kaldırdım ve kapıyı kendim kapattım. Bu onu çok üzdü ve gözyaşlarına boğuldu. Yapmayı bu kadar çok istediği şeyi yapmasını nasıl engelleyebilirdim?

Olayı izlerken aklımdan tuhaf bir düşünce geçti. Hayatta başımıza böyle şeyler geldiğini hatırladım; bir şeyi çok istediğimiz halde Allah'ın ona sahip olmamıza izin vermediği zamanlar. İşler umutsuzca istediğimiz gibi gitmediğinde biz yetişkinlerin de aynı hayal kırıklığını hissettiğimiz zamanları hatırladım. Ve sonra birdenbire her şey çok netleşti. Oğlumu sadece onu korumak için kapıdan uzaklaştırmıştım. Ama hiçbir fikri yoktu. Yasının ortasında onu gerçekten kurtardığıma dair hiçbir fikri yoktu. Ve tıpkı oğlumun saflığı ve masumiyetiyle ağladığı gibi, biz de çoğu zaman bizi gerçekten kurtaran olaylardan yakınıyoruz.

Bir uçağı kaçırdığımızda, işimizi kaybettiğimizde ya da istediğimiz kişiyle evlenemeyeceğimizi anladığımızda, bunun bizim iyiliğimiz için olmuş olabileceği ihtimalini hiç düşündük mü? Allah Kuran'da şöyle buyurmaktadır: "...Belki siz bir şeyden hoşlanmazsınız, o da sizin için hayırdır; ve belki bir şeyi seviyorsun ve o senin için kötü. Ve Allah bilir, siz bilmezsiniz." (Kuran,2:216)

Ancak olayların dış yüzeyinin ötesine bakmak çok zordur. İllüzyonların ötesini, anlayabileceğimiz ya da anlamayabileceğimiz daha derin bir gerçeği görmek büyük güç gerektirir. Oğlum, onu o anda en çok istediği şeyden mahrum bırakmamın aslında ona göz kulak olmam olduğunu anlayamadığı gibi, biz de çoğu zaman körüz.

Sonuç olarak hayatımızın kapalı kapılarına sonsuza kadar bakarız ve açılan kapıların farkına varmayı unuturuz. Aklımızdaki kişiyle evlenemediğimizde, ileriye bakamamamız, aslında bizim için daha iyi olan birini görmemizi engelleyebilir. İşe alınmadığımızda ya da değer verdiğimiz bir şeyi kaybettiğimizde, bir adım geriye çekilip büyük resmi görmek zordur. Allah çoğu zaman bizden bazı şeyleri alır, onların yerine daha büyüklerini koyar.

Bu şekilde trajedi bile yaşanabilir. Bir çocuğun kaybından daha acı verici pek az felaket hayal edilebilir. Ama yine de bu kayıp bile bizi kurtarabilir ve bize daha büyük bir şey verebilir. Peygamber صلى الله عليه وسلم söz konusu:

Bir kulun çocuğu ölürse, Allah meleklerine şöyle der: 'Kulumun çocuğunu aldınız mı?'

Melekler cevap verir: 'Evet.'

Allah onlara şöyle der: 'Onun kalbinin meyvesini aldınız mı?' Cevap

veriyorlar: 'Evet.'

Sonra Allah onlara şöyle der: 'Kulum ne dedi?'

Melekler cevap verirler: 'Allah'a hamdetti ve: 'Biz Allah'a döneceğiz' dedi.'

Allah onlara şöyle buyurur: 'Kulum için cennette bir ev yapın ve ona Beytülhamd (Allah'ın evi) adını verin.

Övmek).' [Tirmizi]

Allah bizden çocukluğumuz kadar sevilen bir şeyi aldığında, belki de onu bize daha büyük bir şey vermek için almıştır. Belki de bu kayıp yüzünden cennete, yani çocuğumuzla birlikte sonsuz bir yaşama kabul ediliyoruz. Ve bizim buradaki hayatımızdan farklı olarak çocuğumuzun hiçbir acının, korkunun, hastalığın olmayacağı sonsuz bir hayattır.

Ama bu hayatta kendi hastalıklarımız bile göründüğü gibi olmayabilir. Allah belki onlar aracılığıyla bizi günahlarımızdan arındırıyor olabilir. Ne zaman Peygamber ﷺ ateşinin yüksek olduğunu belirterek şunları söyledi: Bir Müslümana diken batsa bile her türlü zarar isabet eder, fakat Allah bundan dolayı ağacın yapraklarını dökmesi gibi onun günahlarını kefaret eder." [Buhari]

Başka bir hadis-i şerifte ise Hz. ﷺ bunun üzüntü ve endişe için bile geçerli olduğunu açıklıyor. Diyor: "Bir Müslümana bir sıkıntı, hastalık, üzüntü, endişe, zarar, bunalım, hatta diken batması isabet ederse, Allah onun günahlarına kefaret olur." [Buhari]

Veya yoksulluk örneğini düşünün. Zenginliği olmayan çoğu insan bunu asla olası bir nimet olarak düşünmez. Ama Karun'un çevresindeki insanlar için öyleydi. Karun, Allah'ın kendisine büyük bir zenginlik bahşettiği, hatta zenginliğin anahtarı bile zenginlik olan Hz. Musa döneminde yaşayan bir adamdı. Kur'an-ı Kerim şöyle diyor: "Böylece süsüyle kavminin huzuruna çıktı. Dünya hayatını arzulayanlar, 'Keşke Karun'a verilenin aynısı bizim de olsaydı' dediler. Gerçekten o, büyük talihlilerdendir." (Kuran)28:79)

Ancak Karun'un zenginliği onu kibirli, nankör ve Allah'a isyankar biri haline getirmişti. Allah şöyle buyuruyor: "Biz onu ve evini yere batırdık. Ve onun için Allah'tan başka yardım edecek bir arkadaş yoktu ve o, kendini savunanlardan da değildi. Önceki gün onun makamını isteyenler şöyle demeye başladılar: 'Ah, Allah nasıl da kullarından dilediğine rızkı genişletiyor ve onu daraltıyor! Eğer Allah bize lütufta bulunmasaydı, onu yutardı. Ah, kâfirler nasıl da başarıya ulaşamazlar!" (Kuran,28:81-82) Aynı halk, Karun'un akıbetini görünce, onun zenginliğinden kurtulduklarına şükrettiler.

Ama belki de bu ders için, yukarıda anlattığımız Musa ile Hızır kıssasından daha iyi bir örnek yoktur.Kehf Suresi . Hz. Musa (as) Hızır'la (müfessirler onun insan şeklinde bir melek olduğunu söylerler) seyahat ederken çoğu zaman olayların göründüğü gibi olmadığını, Allah'ın hikmetinin her zaman Allah'ın hikmetinden anlaşılamayacağını öğrenmiştir. yüzey. Hızır ve Hz. Musa bir kasabaya rastladılar, bunun üzerine Hızır halkın teknelerine zarar vermeye başladı.

Görünüşte bu eylemin teknelerin yoksul sahipleri için zararlı olduğu görülüyor. Ancak Hızır daha sonra kendisinin aslında insanları koruduğunu, tekneleri onlar için kurtardığını anlatır. Allah Kuran'da şöyle buyurmaktadır: "(Hızır) dedi ki: 'Bu, benimle senin aranın ayrılmasıdır. Sana sabredemediğin şeylerin yorumunu bildireceğim. Gemi ise denizde çalışan yoksul insanlara aitti. Ben de onlardan sonra her iyi gemiyi zorla ele geçiren bir kral geldiğinden, onu kusurlandırmak niyetindeydim." (Kuran)18:78-79)

Hızır, teknelere zarar verirken, aslında tekneleri zorla ele geçiren kralın hoşuna gitmeyecek hale getirerek halkı koruyordu. Ve bazen hayatta da olan tam olarak budur. Bizi kurtarmak için elimizden bir şeyler alınıyor ya da istemediğimiz bir şekilde bize veriliyor. Ama yine de bize -22 aylık bir erkek çocuğa olduğu gibi- yalnızca kapalı bir kapı gibi görünüyor.

Pain, Loss vePath içinGod

O çaresizliği hâlâ hatırlıyorum. Kendi kendime düşünmeyi sıklıkla takip eden derin hayal kırıklığı içinde, yalvarmak için Yaratıcıma döndüm. Yalvarmak için döndüm ama ölçülebilen, satın alınabilen, satılabilen veya ticareti yapılabilen şeyler için değil. Daha doğru bir para birimine duyulan çaresizlikti. Kusurlarımın birdenbire bana açılmasıyla, kendi zorbalığımdan kurtulmanın çaresizliğine kapıldım.*nefs*(daha düşük arzular). Daha iyi bir insan olma konusunda umutsuzluğa kapıldım.

Ben de kalbimi Allah'a teslim ederek, arınmak için dua ettim. Her ne kadar Tanrı'nın duaları işiten olduğuna olan inancımı her zaman korumuş olsam da, bu duanın ne zaman ya da nasıl yanıtlanacağını hiç hayal etmemiştim.

O namazın hemen ardından hayatımın en zor dönemlerinden birini yaşadım. Deneyim sırasında kendimi hazırladım ve rehberlik ve güç için dua ettim. Ama önceki duamla hiçbir bağlantı görmedim. Ancak o zaman geçti ve bunun üzerine düşününce ne kadar büyüdüğümü fark ettim. Birden aklıma duam geldi. Birdenbire, bu zorluğun kendisinin o kadar umutsuzca yaptığım duanın cevabı olduğunu hissettim.

Mevlana'nın şu sözleri çok güzel açıklıyor: "Biri sopayla kilime vurduğunda, o halıyı dövmez; onun amacı tozdan kurtulmaktır. İçiniz perdeden tozla dolu*ben-lik*ve o toz bir anda ayrılmayacak. Her zulümde, her darbede, bazen uykuda, bazen uyanıklıkta, azar azar ayrılır gönül yüzünden."

Hayatta çoğu zaman bazı şeyler yaşarız ama yine de aralarındaki bağlantıları asla göremeyiz. Bize bir zorlukla karşılaştığımızda ya da acı hissettiğimizde, çoğunlukla bu deneyimin başka bir eylem ya da deneyimin doğrudan nedeni ya da sonucu olabileceğini göz ardı ederiz. Bazen hayatımızdaki acılar ile Allah (cc) ile olan ilişkimiz arasındaki doğrudan bağlantıyı fark edemiyoruz.

Bu acı ve sıkıntı hayatta birçok amaca hizmet eder. Zorlu zamanlar, Yaratıcımızla bozulan ilişkimiz için hem bir gösterge hem de bir çare olabilir.

Zorlu zamanlar inancımızı, cesaretimizi ve gücümüzü sınar. Bu zamanlarda seviyemiz *iman* belirgin hale gelir. Zorluklar maskelerimizi söküyor ve sadece inanç beyanının ardındaki gerçeği ortaya çıkarıyor. Zorluklar, beyanı doğru olanları batıl olanlardan ayırır.

Allah şöyle buyuruyor: "İnsanlar, 'İnandık' demekle imtihan edilmeden bırakılacaklarını mı sandılar? And olsun ki, biz onlardan öncekileri de imtihan ettik; Allah elbette doğru söyleyenleri ortaya çıkaracak, yalancıları da mutlaka ortaya çıkaracaktır." (Kuran,29:2-3).

Zorluklar bizi sınıyor. Zorluklar aynı zamanda bir nimet ve Allah sevgisinin bir göstergesi de olabilir. Peygamber Muhammed ﷺ şöyle buyurmuştur: "Allah, bir kimseye iyilik dilediğinde, onu sıkıntıya sokar." [Buhari]

Ancak yine de çoğu insan, sıkıntıların ne kadar iyi olabileceğini anlayamıyor. Pek çok kişi, zorlukların aslında insanları Rablerine döndüren bir arındırıcı olduğunun farkında değil. Bir anda kontrol edemeyecekleri bir duruma düşen kibirlilerin durumu ne olur? Kendini bir fırtınanın ortasında okyanusta mahsur bulan bir adama ne olur? 'Batmaz' olan gemi Titanik'in hikayesine dönüşürse ne olur?

Bu algılanan talihsizlikler aslında uyandırma çağrılarıdır. Alçakgönüllüler. Titriyorlar. Bize ne kadar küçük olduğumuzu, Allah'ın ne kadar büyük olduğunu hatırlatıyorlar. Böylece bizi aldanış uykusundan, gafletimizden, sapkınlığımızdan uyandırıp Yaratıcımıza kavuştururlar. Zorluklar gözümüzdeki rahatlık perdesini kaldırır, bize ne olduğumuzu, nereye gittiğimizi hatırlatır.

Allah (cc) şöyle buyuruyor: "...Ve belki dönerler diye onları iyi ve kötü günlerle imtihan ettik." (Kuran,7:168) Başka*ayet*Allah (c.c.) şöyle buyuruyor: "Biz bir beldeye ne zaman bir peygamber göndersek, o beldenin halkını tevazuyu öğrensinler diye sıkıntı ve sıkıntıya göğüs gereriz." (Kuran,7:94)

Bu tevazu dersi insan ruhunu o kadar arındırır ki Allah (cc) Kuran'da müminleri teselli eder ve karşılaştıkları her acının onları yüceltmek ve onurlandırmak için olduğunu onlara garanti eder. Diyor:

"Eğer sana bir yara dokunduysa, emin ol ki, diğerlerine de benzer bir yara dokunmuştur. Böyle (değişen talihli) günleri, Allah'ın iman edenleri bilmesi ve aranızdan kendisine şehit şahitler alması için, insanlara ve insanlara dönüşümlü olarak veriyoruz. Allah zalimleri sevmez." (Kuran,3:140-142)

Tanrıya giden yukarıya doğru yolun özü, benliği arındırma savaşının ta kendisidir. Fedakarlıkla başlar, mücadelenin teriyle döşenir. İşte Allah'ın şöyle buyurduğu yol budur: "Ey insanlar! Şüphesiz sen Rabbin için çok çaba harcıyorsun, çok çaba harcıyorsun, ama O'na kavuşacaksın." (Kuran,84:6)

ABELIEVER'INRCEVAPHARDLIK

Müslümanlar için artık çalkantılı bir dönemdir. Bazen umutsuzluğa kapılmamak zordur. Birçoğumuz şunu merak ediyoruz: Bu neden bizim başımıza geliyor? Yanlış bir şey yapmadığımız halde bu nasıl olabilir? Herkes için "özgürlük", "özgürlük" ve "adalet" üzerine kurulu bir ülkede nasıl bu kadar ayrımcılığa maruz kalabiliyoruz?

Bütün bu düşünceler doğal olsa da bunların ötesine bakmamız gerekiyor. Bir an için yanılsamanın içinden, onun arkasında duran Gerçekliğe bakmamız gerekiyor. Bu hologramın ötesindeki Gerçeği görmek istiyorsak, görüşümüzü yeniden odaklamalıyız.

Bu hakikat, Kur'an'da ve peygamberlik öğretilerinde en çok tekrarlanan derslerden biridir. O temel gerçek şudur:**Bu hayatta her şey bir sınavdır.**

Allah Kuran'da şöyle buyurmaktadır: "Hanginizin daha güzel amel yapacağını denemek için ölümü ve hayatı yaratan O'dur. O, güçlü olandır, çok bağışlayandır." (Kuran,67:2)

Burada bize yaşamın ve ölümün yaratılma amacının bizi denemek olduğu anlatılıyor. Bir an için acil durum sirenini düşünün. Amacı nedir? Siren, zararlı bir şeyin yaklaştığının göstergesi ve uyarısıdır. Duyduğumuzda doğal olarak paniğe kapılıyoruz. Peki sireni test etmeleri gerektiğinde ne olacak? Nasıl tepki vereceğimizi görmek için yapılan bir tatbikat olduğunda ne olur? Test sireni tamamen aynı ses çıkarır, ancak bu "yalnızca bir testtir." Her ne kadar gerçek gibi görünse, ses çıkarsa ve hissettirse de aslında öyle değil. Bu sadece bir test. Ve test boyunca bunu bize tekrar tekrar hatırlatıyoruz.

Allah'ın bize bu hayatla ilgili anlattığı tam olarak budur. Çok ama çok gerçek görünecek, ses verecek ve hissedilecek. Bazen bizi korkutacak. Bazen bizi ağlatacak. Bazen yerimizde dimdik, hatta daha da sağlam durmak yerine kaçmamıza neden olacak. Ama bu hayat ve içindeki her şey sadece bir imtihandır. Aslında gerçek değil. Ve acil durum yayın sisteminin testi gibi; bizi ne için eğitiyor*dır-dir* gerçek. Bizi test sireninin ötesindeki Gerçeklik için eğitiyor.

Peki o test sireninin gelmesi sürpriz olmasaydı ne olurdu? Ya her haneye testin geleceği bildirilse? Bir an için Allah (cc)'ın bize bildirdiği şu tebliği düşünün:

لتبلون في أموالكم وأنفسكم ولتسمعن من الذين أوتوا الكتاب من قبلكم
ومن الذين أشركوا أذى كثيرا وإن تصبروا وتتقوا فإن ذلك من عزم الأمور

"Dünya, yalnızca aldatıcı bir zevktir; mallarınız ve canlarınızla mutlaka imtihan edileceksiniz; Sizden önce kendilerine kitap verilenlerden ve Allah'a ortak koşanlardan pek çok incitici söz işiteceğiniz muhakkaktır. Eğer sabrederseniz ve Allah'tan sakınırsanız bu en iyi yoldur." (Kuran,3:186)

Şimdi bu bildirimlere ek olarak, benzer şekilde test edilen sayısız başka topluluk hakkında da bize bilgi verildiğini hayal edin. Allah diyor ki:

أم حسبتم أن تدخلوا الجنة ولما يأتكم مثل الذين خلوا من قبلكم مستهم
البأساء والضراء وزلزلوا حتى يقول الرسول والذين آمنوا معه متى نصر الله ألا
إن نصر الله قريب

“Daha önce karşılaştıklarınızla karşılaşmadan cennete gireceğinizi mi sanıyorsunuz? Onlar öyle bir musibet ve sıkıntıya maruz kaldılar ki, öyle sarsıldılar ki, elçileri ve onunla birlikte olan mü'minler bile: "Allah'ın yardımı ne zaman gelecek?" diye bağırdılar. Şüphesiz Allah'ın yardımı yakındır." (Kuran,2:214)

Yani siren sadece tahmin edilmekle kalmadı, aynı zamanda yeni de değildi. Topluluğumuza benzersiz olmadığımızın söylendiğini varsayalım. Peki tüm bunlardan sonra test sireni geldiğinde nasıl tepki vereceğiz? Eğer bu bir tatbikatsa, ne şok olur ne de inanmazlık olur. Panik yapmayız. Sıkıntıya bile girmiyoruz.

Ama harekete geçiyoruz.

Ve işte en önemli kısım. Kimin adına hareket ediyoruz? Bizi kim test ediyor? Gerçekten kim izliyor? CNN, C-Span, Amerikan kamuoyu? Hayır. Hepsi illüzyonun bir parçası; hepsi testin bir parçası. Hepsi sadece testin bir ürünü. Biz tek hakim ve tek hakim adına hareket ediyoruz. Tek gerçek Gerçeklik için hareket ederiz (*el-Hak).*Bildiğimiz için hareket ediyoruz*O*izliyor ve O*sadece*Bu testi değerlendirecek kişi.

Bu temel gerçeğin farkına vardığımızda dramatik bir şey olur. Bunun sadece bir sınav olduğunu içselleştirdiğimiz anda sorularımız büyük ölçüde değişiyor. Şunu sormak yerine: "Bu nasıl olabilir?" “Neden bu kadar adaletsiz?” sorularımız şu oluyor: “Nasıl tepki vermeliyim?” “Bu testi nasıl geçmeliyim?” "Neyi öğrenmem gerekiyor?" “Beni üzen, bana zulmeden bu yanılsamanın yaratıcısını ve imtihanı nasıl görmeliyim?” “Toplum olarak bu testi bizi nihai varış noktamıza, Tanrı'ya yaklaştırmak için nasıl kullanabiliriz?” ve “Bu testi amacına ulaşmak için nasıl kullanabiliriz?”*oluşturuldu* -bizi O'na yaklaştıracak bir araç mı?"*Allahü ekber*(Allah büyüktür).

Allah (cc)'ın imtihanlarının güzelliği, bunların geleceğini bize bildirdikten sonra, onları başarmanın kesin reçetesini bize vermesidir:*Sabr*(sabır) ve*Takva*(Tanrı bilinci).

Allah (c.c.) şöyle buyuruyor: “Dünya, yalnızca aldatıcı bir zevktir; elbette siz, mallarınız ve canlarınızla imtihan edileceksiniz; Sizden önce kendilerine kitap verilenlerden ve Allah'a ortak koşanlardan pek çok incitici söz işiteceğiniz muhakkaktır.*Eğer sabrederseniz (sabrederseniz) ve Allah'tan sakınırsanız (takva sahibi olursanız), bu en güzel yoldur.”*(Kuran,3:185-186)

Allah (c.c.) bir başka ayette, bize karşı kurulan tuzaklar sonucunda herhangi bir zararın önlenmesi için gerekli olan bu iki unsuru şöyle vurgulamaktadır:

إن تمسسكم حسنة تسؤهم وإن تصبكم سيئة يفرحوا بها وإن تصبروا وتتقوا
لا يضركم كيدهم شيئا إن الله بما يعملون محيط

“Onlar, size (mü’minlere) gelen her türlü iyiliğe üzülürler, başınıza gelen musibetlere ise sevinirler. Ama eğer sabrederseniz ve Allah'a karşı sorumluluğunuzun bilincinde olursanız, onların tuzakları size hiçbir zarar veremez; Allah, onların yaptıklarını kuşatmıştır." (Kuran,3:120)

Allah (c.c.) bu imtihanlarda başarılı olmak için rehberimizin bir parçası olarak bizden öncekilerin imtihan olduklarında nasıl tepki verdiklerini de şöyle bildirmektedir:

“İnsanlar onlara: 'Üzerinize büyük bir ordu toplanıyor, onlardan korkun' dediler. Fakat bu, onların imanlarını artırdı ve dediler ki: 'Allah bize yeter ve O, ne güzel koruyucudur.' Ve Allah'tan bir lütuf ve lütufla geri döndüler. Onlara hiçbir zarar dokunmadı; çünkü onlar Allah'ın rızasını takip ettiler. Ve Allah'ın lütfu gerçekten büyüktür. Sizi, takipçilerinden korkmaya teşvik eden yalnızca Şeytan'dır; Eğer gerçek mü'minler iseniz, onlardan korkmayın, benden korkun." (Kuran,3:173-175)

Başka bir ayette Allah (c.c.) bize şöyle buyuruyor:

“Pek çok peygamber, yanlarında Allah yolunda çektikleri acılara rağmen cesaretini kaybetmeyen, zayıflamayan ve teslim olmayan büyük dindar adamlarla birlikte savaşmıştır: Allah sabredenleri (sabredenleri) sever. Söyledikleri tek şey şuydu: 'Rabbimiz, günahlarımızı ve aşırılıklarımızı bağışla. Ayaklarımızı sabit kıl ve kâfirlere karşı bize yardım et. Böylece Allah da onlara hem dünya sevaplarını, hem de ahiret mükâfatlarını verdi: Allah, iyilik yapanları sever. Ey iman edenler, eğer kâfirlere itaat ederseniz, sizi eski alışkanlıklarınıza döndürürler ve hüsrana uğrarsınız. Hayır! Sizin veliniz Allah'tır; O, yardımcıların en hayırlısıdır." (Kuran,3:146-150)

Allah (cc) bu kıssaları bize, bizden önce gelip geçenlerin tepkilerinden ders alalım diye aktarıyor. Onların cevabı şu oldu: "Allah bize yeter ve O, koruyanların en hayırlısıdır." Cevapları şu oldu: “Rabbimiz, günahlarımızı ve aşırılıklarımızı bağışla. Ayaklarımızı sağlam kıl ve kâfirlere karşı bize yardım et.” Onların tepkisi bakmak değildi*en*test. Onların cevabı bakmak oldu *başından sonuna kadar*BT. İllüzyonun içinden baktılar ve onun arkasındaki Bir'e odaklandılar: Tanrı. imtihanı verenin sadece Allah (cc) olmadığını, kendilerini bu imtihandan kurtaracak olanın da yalnızca O olduğunu anladılar. Ve böylece tövbe ederek O'ndan yardım istediler.*sabr*ve ahlaki karakterlerini mükemmelleştirmek (*takva*).

Ancak hepsinden daha güven verici olan, Allah (cc)'ın müminleri teselli etmesi ve onlara başarı vaat etmesidir:

“Gevşemeyin ve ümitsizliğe kapılmayın; eğer gerçek müminler iseniz, üstünlük sizindir. Eğer sana bir yara dokunduysa, emin ol ki, diğerlerine de benzer bir yara dokunmuştur. Böyle (değişen talihli) günleri, Allah'ın iman edenleri bilmesi ve aranızdan kendisine şehit şahitler alması için, insanlara ve insanlara dönüşümlü olarak veriyoruz. Ve Allah, zalimleri sevmez. Allah'ın amacı da, imanda samimi olanları arındırmak, imana direnenleri ise nimetten mahrum etmektir. Allah, içinizden (kendi yolunda) mücadele edenleri ve sabredenleri imtihan etmeden cennete gireceğinizi mi sandınız?” (Kuran,3:139-142)

Hayatlarımıza baktığımız mercekleri değiştirdiğimizde iç ve dış tepkilerimiz büyük ölçüde değişir. Bizden önceki salihlerin imtihan edilmesi, onların sadece iman ve itaatlerini artırdı. Kuran'da şöyle bildirilir: "Mü'minler, Konfederasyon kuvvetlerini gördüklerinde şöyle dediler: 'Bu, Allah'ın ve Resulünün bize va'dettiğidir; Allah ve Resulü, bize doğru olanı haber verdi.' Ve bu onların yalnızca imanlarını ve itaat konusundaki şevklerini artırdı.” (Kuran,33:22)

Ancak bu merceği değiştirmediğimiz sürece, "bu nasıl bizim başımıza gelebilir" düşüncesinin ötesine geçerek imtihanın asıl amacını anlayamayacağız: bizi, sizi, beni ve Yaratıcımızı arındırmak, güçlendirmek ve ona yakınlaştırmak için yaratılmış bir araç. tüm düşmanlarımız.

TonunLife: Erişim noktasırison veyaParadiz?

Havaalanındaydım. Güvenlik hattında durarak ritüel sorgumu bekledim. Orada dururken annesiyle birlikte küçük bir kıza baktım. Kız ağlıyordu. Açıkça hastaydı. Anne, kıza ilaç vermek için çantaya uzandı. Küçük kızın ne kadar perişan göründüğüne şaşırdım ve aniden bir şey gördüm. Sanki kapana kısılmış birine bakıyormuşum gibi hissettim. Bu masum, temiz ruh, hastalanmak, acı çekmek, acı çekmek zorunda kalan bir dünyevi beden tarafından hapsedilmişti.

Ve sonra şunu hatırlattım*hadis*Peygamber'in bulunduğu صلى الله عليه وسلم şöyle dedi: "Bu dünya bir hapishanedir. mü'min için, kâfir için de cennettir." (Müslim) Ve ilk defa, bunu daha önce olduğundan çok farklı anladım. Pek çok kişinin bu hadisi yanlış yorumladığını, kafirlerin bu hayatta keyif aldıkları, müminlerin ise bu hayatta kısıtlanmak zorunda oldukları şeklinde yorumladığını düşünüyorum. *haram*(yasaktır) ve*helal*(izin verilir) ve eğlenmek için bir sonraki hayata kadar beklemek zorunda kalırlar. Ya da belki bazıları bu hayatın mümin için perişan, kâfir için ise mutluluk olduğunu zanneder.

Ama bence bu hiç de öyle değil.

Ve birdenbire bunun gerçekliğini görüyormuşum gibi hissettim*hadis*küçük kızda. Başka bir dünyaya, daha iyi bir dünyaya ait olduğu için hapsedilmiş bir ruha benzeyen bir şey gördüm.*değil*hastalanmak zorundayım.

Peki tam tersi olduğunda ne olur? Ruh zaten cennette olduğunu düşündüğünde ne olur? O ruh başka bir yerde olmak ister miydi hiç? Daha iyi bir yer mi? Hayır o*Kesinlikle*olmak istediği yer. O ruha, orada*dır-dir* 'daha iyi' yok. Bir cennette olduğunuzda, bundan daha büyük bir yerde olduğunuzu hayal edemezsiniz. Başka hiçbir şeyin özlemini çekiyorsun. Daha fazlası değil. Memnunsunuz, bulunduğunuz yerden memnunsunuz. Kâfirin durumu budur. Allah diyor ki:

إن الذين لا يرجون لقاءنا ورضوا بالحياة الدنيا واطمأنوا بها والذين هم عن

آياتنا غافلون

“Gerçekten bize kavuşmayı ummayan, dünya hayatından hoşnut olan, orada kendini güvende hisseden ve ayetlerimizden gafil olan kimseler var.” (Kuran,10:7)

İnkar eden ruh için kaçınılmaz olarak acı veren, hüsrana uğrayan ve geçici olan bu dünya, onların cennetidir. Tek bildikleri bu. Düşmeniz, kanınızın akması ve sonunda ölmeniz gereken bir dünyanın bildiğiniz tek cennet olduğunu hayal edin. Bunun acısını bir düşünün.

Daha iyi bir yer olduğuna inanmayan, bu dünyanın alabileceği en iyi yer olduğuna inanan kişi, bu hayat mükemmel olmadığında çok sabırsız olacaktır. Çabuk öfkeleniyorlar ve çabuk yıkılıyorlar çünkü bu hayatın bir cennet olması gerekiyordu. Daha büyük bir şeyin olduğunun farkında değiller. Ve onların tek istedikleri de bu. Onların çabaladığı tek şey bu. Yaratıcılarının onlara bahşettiği her çaba, her yetenek, her fırsat, her armağan, onlara yazılanların dışında hiçbir şeyin gelmeyeceği bu yaşamı aramak uğruna kullanılır.

Ruhları dünyevi bedene bağlıdır çünkü sahip olduğu tek cennetin beden olduğunu düşünür. Veya hiç sahip olmayacak. Yani bırakmak istemiyor. Ne pahasına olursa olsun tutunmak ister. Ruhunu ondan almak için

Ölümdeki 'cennet' mümkün olan en büyük işkencedir. Allah, kâfirlerin ölümünü şöyle tarif ediyor: *yırtılma* ruhun bedenden ayrılması. Allah diyor ki:

والنازعات غرقا

“(Zararlıların ruhlarını) şiddetle parçalayan (meleklere) andolsun...” (Kuran,79:1)

Gözyaşı döküyor çünkü o ruh gitmek istemiyor. Zaten cennette olduğuna inanıyordu. Daha büyük bir şeyin olduğunun farkına varamadı. Çok daha büyük.

İnançlı ruh için ise durum farklıdır. İmanlı kişi cennette değil, hapishanededir. Neden? Mahkum nedir? Mahkum, tuzağa düşürülen kişidir. Bir mahkum, daha iyi bir yerde olmak isterken evinden uzak tutuluyor, sıkışıp kalıyor. Dünya bedeni mümin için bir hapishanedir; mümin için bu hayat perişan olduğundan değil, o ruh daha yüce bir yerde olmayı arzuladığı için. Yuva olmayı özlüyor. Bu hayat bir mümin için ne kadar muhteşem olursa olsun, onu bekleyen mükemmel hayatın yanında bir zindandır. Bu nefsin bağlılığı Allah'a ve*doğru*cennet O'nunla birliktedir. Orada olmak istiyor. Fakat bu dünya hayatı, o ruhu bir süreliğine de olsa geri dönmekten alıkoyan şeydir. Bu bariyerdir, hapishanedir. Her ne kadar müminin kalbi bu hayattaki tek gerçek cenneti barındırsa da, ruhu yine de öteyi arar. Ruh hâlâ Yuvasını arıyor ama bu ruhun belirlenmiş bir süre boyunca bedenin parmaklıklarında kalması gerekiyor. Yuvaya gitmek üzere serbest bırakılmadan önce 'zamanını doldurması' gerekiyor. Mümin ruhun bağlılığı, hapseden bedene değildir. Cezası bittiğinde ve bir tutsağa evine gidebileceği söylendiğinde hapishane parmaklıklarına asla tutunamaz. Yani Allah müminin ölümünü çok farklı tarif etmektedir. Tanrı diyor ki:

والناشطات نشطا

“(Müminlerin ruhlarını) nazikçe çıkaran (meleklere) andolsun...” (Kuran,79:2)

İnanan ruh bedenden kolayca kayar. 'Hapis cezası' bitti ve artık evine gidiyor. Zaten alabileceği en iyi durumda olduğunu düşünen inançsız ruh gibi tutunmuyor.

Bu yüzden Sevgili Peygamberimizin kullandığından daha mükemmel bir benzetme düşünemezdim. ﷺ.

Şüphesiz bu hayat mümin için bir zindan, kâfir için ise bir cennettir. Hepimiz aynı arayan tarafından geri aranacağız. Soru şu: Hayatımızı o çağrı geldiğinde hapishanenin parmaklıklarına tutunacak şekilde mi yaşayacağız? Yoksa çağrının bir kurtuluş çağrısı olmasını sağlayacak şekilde mi yaşayacağız? Eve geri arama.

YARATICI İLE İLİŞKİ

Sah: LIFE'LERFORGOTTANPAMAÇ

İnsanoğlu zaman içerisinde pek çok yolculuk yapmıştır. Ama kimsenin çıkmadığı bir yolculuk var. Hiç

kimse - biri hariç.

Hiç kimsenin binmediği bir araca, hiçbir ruhun görmediği bir yola. Daha önce hiçbir yaratımın ayak basmadığı bir yere. Bu, bir adamın İlahi Olanla tanışma yolculuğuydu. Muhammed'in yolculuğuydu صلى الله عليه وسلم Allah'ın Peygamberi, en yüksek semaya.

Bu, İsrâ vel Mirac (muhteşem yolculuk) idi.

Allah'ın sevgili Peygamberi Cebrail'in girebildiği bu صلى الله عليه وسلم yedinci cennete, melek bile olmayan bir yere yolculuğa çıktı. Peygamber Efendimiz'de صلى الله عليه وسلم Dünyadaki görev, her talimat, her emir melek Cebrail aracılığıyla indirilmiştir. Ancak olmayan bir emir vardı. Öyle önemli bir emir vardı ki, Allah, Cebrail'i onunla göndermek yerine, Peygamber'i indirdi. صلى الله عليه وسلم Kendine kalmış.

Bu emir salâttı (namaz). Ne zaman Peygamber صلى الله عليه وسلم İlk önce namaz kılma emri verildi günde elli defa olacaktı. Allah'tan kolaylaştırmasını istedikten sonra emir, elli sevapla birlikte günde beş vakte indirildi.

Bu olay üzerine düşünen akademisyenler, elliden beşe çıkma sürecinin kasıtlı bir süreç olduğunu ve bize namazın hayatımızda tutması gereken gerçek yeri öğretmeyi amaçladıklarını açıkladılar. Bir an için günde elli vakit namaz kıldığınızı hayal edin. Dua etmekten başka bir şey yapabilir miyiz? Hayır. Önemli olan da bu. Hayatımızın gerçek amacını göstermenin bundan daha büyük bir yolu var mı? Sanki salat bizim gerçek hayatımızdır der gibi; Günümüzü doldurduğumuz geri kalan her şey...sadece hareketlerle.

Ama yine de sanki tam tersiymiş gibi yaşıyoruz. Salah, vakit bulduğumuzda günümüze sıkıştırdığımız bir şeydir; eğer öyleyse. 'Hayatlarımız' salahın etrafında dönmüyor. Salah 'hayatlarımız' etrafında dönüyor. Eğer sınıftaysak, namaz sonradan akla gelen bir düşüncedir. Alışveriş merkezindeysek Macy's satışı daha acil olur. Basketbol maçı izlemek için varoluş amacımızı bir kenara bıraktığımızda bir şeyler ciddi şekilde yanlış oluyor.

Ve bu dua edenler için bile geçerlidir. Yaşam amacını bir kenara bırakmakla kalmayıp onu tamamen terk edenler de var. Namazın terk edilmesi konusunda çoğu zaman farkına varmadığımız şey şudur: Hiçbir alim, zina yapmanın insanı kâfir yapacağı görüşünde değildir. Hiçbir alim, çalmanın, içki içmenin, uyuşturucu kullanmanın kâfir olacağı kanaatini taşımamıştır. Hiçbir alim cinayetin insanı gayrimüslim yapacağını bile iddia etmemiştir. Ancak namaz konusunda bazı alimler namazı terk edenin artık Müslüman olmadığını söylemişlerdir. Bu, şu gibi bir hadise dayanılarak söylenmektedir:

"Onlarla bizim aramızdaki sözleşme namazdır; kim onu terk ederse kâfir olur." [Ahmet]

Öyle çirkin bir davranış düşünün ki, Hz. صلى الله عليه وسلم bundan bu şekilde bahsedeceğim. Bir süre düşünün Şeytanın yanlış yaptığı an. Allah'a inanmayı reddetmedi. Bir secde yapmayı reddetti. Sadece bir tane. Yapmayı reddettiğimiz onca secdeyi bir düşünün.

Böyle bir reddetmenin ciddiyetini düşünün. Ama yine de namaz meselesini ne kadar hafife aldığımızı bir düşünün. Kıyamet gününde bize sorulacak ilk şey namazdır ama aklımızda kalan son şeydir. Peygamber 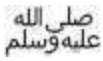 şöyle buyurmuştur: "Kişinin amelleri arasında ilk hesaba çekilecek şey Kıyamet günü namazdır. Eğer bu iyi bir düzendeyse başarılı olur ve başarılı olur, eğer kusurluysa başarısız olur ve kaybeden olur." [Tirmizi]

O gün cennet ehli, cehenneme girenlere, oraya neden girdiklerini sorarlar. Kuran'da da onların ilk tepkisinin ne olacağı açıkça bildirilmektedir: "Seni Cehennem ateşine sokan neydi? Onlar: 'Biz namaz kılanlardan değildik' diyecekler." (Kuran,74:42-43)

"Biz namaz kılanlardan değildik, namazı vaktinde kılanlardan değildik, hayatında namazı ön planda tutanlardan değildik" diyenlerden kaçımız olacak? Sabah vakti derste veya işteyken ya da derin uykuya daldığımızda ve tuvaleti kullanmamız gerektiğinde neden buna zaman ayırıyoruz? Aslında soru neredeyse saçma geliyor. Yapmama seçeneğini bile düşünmüyoruz. Ve hayatımızın en önemli sınavına giriyor olsak bile gitmemiz gerektiğinde gideriz. Neden? Çünkü gitmemenin potansiyel olarak küçük düşürücü sonuçları, bunu bir seçenek dışı kılıyor.

İşyerinde, okulda ya da dışarıdayken dua etmeye vakti olmadığını söyleyen pek çok insan var. Peki kaç kişi tuvalete gidecek vakti olmadığını söyledi ve dışarıda, işte veya okulda sadece Depends giymeyi tercih etti? Kaçımız tuvalete gitmemiz gerektiğinde sabah vakti uyanmak istemiyoruz ve bunun yerine yatağımızı ıslatmayı seçiyoruz? Gerçek şu ki, tuvaleti kullanmak için yataktan kalkacağız, dersten çıkacağız ya da çalışmayı bırakacağız, ama dua etmek için değil.

Kulağa komik gelebilir ama gerçek şu ki bedenimizin ihtiyaçlarını ruhumuzun ihtiyaçlarının üstünde tutuyoruz. Vücudumuzu besliyoruz çünkü beslemeseydik ölürdük. Ama çoğumuz, eğer dua etmezsek ruhumuzun öldüğünü unutarak ruhumuzu aç bırakıyoruz. Ve ironik bir şekilde, ilgilendiğimiz beden yalnızca geçicidir, ihmal ettiğimiz ruh ise sonsuzdur.

Salah ve Körskind of Tağırlık

Doğru yolu bulmanın tek üzücü yanı onu kaybettiğiniz zamandır. Düşmenin pek çok yolu vardır ama hiçbir düşüş kişinin dininin düşüşünden daha trajik değildir. Bazen başörtüsünü çıkarıp farklı bir hayat yaşamaya karar veren bir kız kardeş, bazen de bir zamanlar toplulukta aktif olan ancak yanlış kalabalığa yakalanan bir erkek kardeş. Ancak her hikayede, bir şekilde, çizginin bir yerinde, kardeşlerimiz o kadar ileri gitti ki.

Ne yazık ki, bu hikayeler nadir değildir. Bazen onlara bakıp şunu merak etmeden duramayız: Nasıl? Neden? Bu kadar heteroseksüel birinin yoldan nasıl bu kadar uzaklaşabildiğini merak ediyoruz.

Bunu merak ederken çoğu zaman cevabın düşündüğümüzden daha basit olabileceğini fark etmiyoruz. İnsanlar her türlü günaha düşerler ancak bu insanların çoğunun ortak olduğu bir günah vardır. Günahlarla dolu bir hayat yaşayan bireylerin çoğunun ortak bir paydası vardır. Bu kişinin bir zamanlar düz yolda olup olmadığı ya da o yolda hiç gitmediği bir şey muhtemeldir. Bu kişinin düşmeden önce ilk önce namazı terk etmesi, en aza indirmesi, bir kenara bırakması veya terk etmesi gerekiyordu.

Eğer kişi dua ediyor ama günahlarla dolu bir hayat yaşamaya devam ediyorsa, bu salat muhtemelen kalbin ya da ruhun değil yalnızca uzuvların eylemidir. Bakın, namazın çoğu zaman gözden kaçırılan çok önemli bir özelliği vardır. Namaz, yaratıcımızla kutsal bir buluşma olmanın yanı sıra, en gerçek anlamda bir korunmadır. Allah şöyle buyuruyor: "Ey Muhammed, sana vahyedilen Kitap'ı oku ve namazı kıl. Şüphesiz namaz, hayasızlığı ve haksızlığı men eder, Allah'ı anmak ise daha büyüktür. Allah yaptıklarınızı bilir." (Kuran,29:45)

Bir kimse namazı terk etmeye karar verdiğinde bu korumayı da terk etmiş olur. Namazın terk edilmesinin çoğu zaman birdenbire değil, aşamalar halinde gerçekleştiğini unutmamak önemlidir. Namazı vaktinin dışına çıkarmak ve sonra bir namazı diğer namazla birleştirmek ile başlar. Bir süre sonra durum hep birlikte namazı kaçırmaya dönüşür. Siz farkına varmadan dua etmemek norm haline gelir.

Bu arada görülemeyen başka bir şey daha oluyor. Her geciken veya kaçırılan namazla birlikte gizli bir savaş yürütülmektedir: Şeytanın savaşı. İnsanoğlu, namazı terk ederek Allah'ın kendisine verdiği zırhı bir kenara bırakmış ve korumasız olarak savaş alanına girmiştir. Artık şeytan tam hakimiyete sahip olabilir. Bu gerçek hakkında Allah şöyle buyurmaktadır: "Kim Rahman'ı anmaktan kör olursa, biz ona bir şeytan musallat ederiz ve o, onun arkadaşıdır." (Kuran,43:36)

Bu nedenle, namazı ihmal etmenin daha kötü bir hayata giden yolda ilk adım olması hiç kimse için sürpriz olmamalıdır. Yoldan sapmış olanların geriye dönüp yolun başladığı yere bakmaları yeterlidir; ve bunun namazla başladığını görecekler. Aynı şey tam tersi için de geçerlidir. Hayatını değiştirmek isteyenler için bu, namaza odaklanmak ve onu mükemmelleştirmekle başlar. Okuldan, işten, eğlenceden, sosyalleşmeden, alışverişten, TV'den, top oyunlarından önce namazı yeniden öncelik haline getirdiğinizde, ancak o zaman hayatınızı değiştirebilirsiniz.

Bu gerçeğin ironisi, birçok insanın, dua etmeye başlamadan önce hayatlarını değiştirmeleri gerektiğini düşünerek aldatılmalarıdır. Bu düşünce, o kişiye hayatını değiştirmek için gereken yakıtı ve rehberliği bizzat namazın vereceğini bilen şeytanın tehlikeli bir numarasıdır. Böyle bir kimse, arabası boş olan, fakat yakıtını almadan yolculuğu bitirmekte ısrar eden bir sürücüye benzer. O kişi hiçbir yere gitmeyecek. Ve aynı şekilde bu tür insanların sonu

Yıllardır aynı yerdeler; dua etmiyorlar, hayatlarını değiştirmiyorlar. Şeytan onlara meydan okudu ve kazandı

Bunu yaparak onun bizden paha biçilmez olanı çalmasına izin verdik. Evlerimiz, arabalarımız bizim için o kadar değerli ki onları korumasız bırakmayı asla aklımıza getirmeyiz. Bu yüzden güvenlik sistemlerini güvende tutmak için yüzlerce dolar ödüyoruz. Ama yine de dinimiz korumasız bırakılıyor ve en kötü hırsızlar tarafından çalınıyor; Tanrı'nın kıyamete kadar amansız düşmanımız olacağına yemin etmiş bir hırsız. Üzerinde Mercedes sembolü bulunan oyma metali çalmayan bir hırsız. Sonsuz ruhumuzu ve Cennete sonsuz biletimizi çalan bir hırsız.

GİBİAKREDCKONUŞMA

Gecenin tüm dünyanın dönüştüğü bir zamanı vardır. Gün içerisinde kaos çoğu zaman hayatımızı ele geçirir. İş, okul ve aile sorumlulukları dikkatimizin büyük bir kısmını oluşturur. Beş günlük namaza ayırdığımız zamanın dışında, düşünmek ve hatta rahatlamak için de zaman ayırmak zordur. Birçoğumuz hayatımızı o kadar hızlı yaşıyoruz ki, ne kaçırdığımızın farkına bile varamıyoruz.

Ancak gecenin öyle bir vakti vardır ki iş biter, trafik uyur, sessizlik tek sestir. O sırada, etrafımızdaki dünya uyurken, uyanık kalan ve O'nu çağırmamızı bekleyen Biri vardır. Hadis-i kudsi'de bize şöyle bildiriliyor:

> “Rabbimiz her gecenin son üçte birinde alt semaya iner ve şöyle der: 'Bana dua eden var mı ki, ona cevap vereyim? Kendisine vermemi isteyen var mı? Benden bağışlanma dileyen var mı ki, kendisini bağışlayayım?'' (Buhari, Müslim)

Bir kral kapımıza gelip bize istediğimiz her şeyi vermeyi teklif ederse ne olacağını ancak hayal edebiliriz. Aklı başında herhangi bir insanın en azından böyle bir toplantı için alarmını kuracağı düşünülebilir. Şafaktan tam bir saat önce kapımıza 10.000.000 dolarlık bir çekin bırakılacağı söylenseydi, onu almak için uyanmaz mıydık?

Allah Subhânehu ve Teâlâ gecenin bu vaktinde, şafak vaktinden hemen önce kullarının yanına geleceğini haber vermiştir. Bunu hayal edin. Evrenin Rabbi bize Kendisiyle kutsal bir sohbet teklif etti. O Rab gelip Kendisiyle konuşmamızı bekliyor, ama yine de çoğumuz yataklarımızda uyurken O'nu bekletiyoruz. Allah (cc) yanımıza gelir ve kendisinden ne istediğimizi sorar. Her şeyin Yaratıcısı bize ne istersek vereceğini söylemiştir.

Ama yine de uyuyoruz.

Gün gelecek, bu aldanış perdesi kalkacaktır. Kur'an-ı Kerim şöyle buyurmaktadır: "(Denecektir ki) Sen bundan gaflet içindeydin, Biz senden örtünü kaldırdık, bu gün gözün keskindir." (Kuran,50:22).

O gün gerçek gerçeği göreceğiz. O gün, iki rekât namazın, göklerdeki ve yerdeki her şeyden daha büyük olduğunu anlayacağız. Her gece uyurken kapımıza bırakılan paha biçilmez çekin farkına varacağız. Gün gelecek, sırf geri dönüp o iki rekat namazı kılmak için gök altındaki her şeyden vazgeçeceğiz.

Gün gelecek, sırf Allah ile o muhabbeti yapabilmek için bu hayatta sevdiğimiz her şeyden, kalbimizi ve aklımızı meşgul eden her şeyden, peşinden koştuğumuz her seraptan vazgeçeceğiz. Ama o gün öyleleri olacaktır ki, Allah (cc) onlardan yüz çevirecek... ve kendilerinin O'nu unuttukları gibi unutacaklardır.

Kuran'da şöyle buyurulur: "O, 'Rabbim, ben (bir zamanlar) görüyorken, neden beni kör olarak kaldırdın?' diyecek. (Allah) der ki: 'İşte sana âyetlerimiz geldi de sen onları unuttun; Bugün de böylece unutulacaksınız.'' (Kuran,20:125-126) Allah Müminun Suresi'nde şöyle buyurmaktadır: “Bugün ağlamayın. Şüphesiz bizden size yardım edilmeyecektir.” (Kuran,23:65)

Bir an için bu ayetlerin ne söylediğini hayal edebiliyor musunuz? Bu unutulmak değil

eski bir arkadaş ya da sınıf arkadaşı tarafından. Bu, alemlerin Rabbi tarafından unutulmakla ilgilidir. Cehennem ateşi değil. Suyu kaynatmak değil. Haşlanmış cilt değil. Bundan daha büyük bir ceza yoktur.

Bundan daha büyük bir azap olmadığı gibi, Peygamber'in verdiğinden daha büyük bir mükâfat da yoktur. صلى الله عليه وسلم şu hadiste şöyle anlatılmaktadır:

> “Cennete lâyık olanlar, Cennete girecekleri zaman, Tebâb-ı Hakk sorar: Size daha fazla bir şey vermemi ister misiniz? Derler ki: Yüzümüzü aydınlatmadın mı? Bizi Cennete sokmadın ve ateşten kurtarmadın mı? Perdeyi kaldırırdı ve onlara verilen hiçbir şey, Aziz ve Celil olan Rablerinin huzurundan daha sevimli olamaz." [Sahih Müslim]

Ancak geceleyin Allah (cc) ile buluşmanın sonucunu öğrenmek için o günü beklemeye gerek yoktur. Gerçek şu ki, böyle bir konuşmanın bu hayattaki ezici huzurunu anlatacak kelime yok. İnsan bunu ancak bilerek deneyimleyebilir. İnsanın hayatına etkisi ölçülemez. Kıyam'ı, yani gece namazını deneyimlediğinizde hayatınızın geri kalanı değişir. Bir zamanlar sizi ezen yükler birdenbire hafifler. Çözülemeyen sorunlar çözülüyor. Ve Yaratıcınıza bir zamanlar ulaşamayacağınız o yakınlık artık tek cankurtaran halatınız oluyor.

TODARKESTHBİZİM VECOMING OF THEDKILÇIK

Çok güzel söylenen bir atasözüne göre, en karanlık saat, şafak vaktinden hemen öncesidir. Ve astronomik olarak en karanlık nokta çok daha erken olmasına rağmen, bu atasözünün gerçekliği mecazidir ama hiçbir şekilde daha az gerçek değildir.

Çoğu zaman hayatımızın en karanlık zamanlarının ardından en değerli zamanların geldiğini görüyoruz. Çoğu zaman, her şeyin bozulduğu anda, hiç beklemediğimiz bir şey bizi ayağa kaldırır ve hayata geçirir. Eyüp Peygamber, hepsi ve daha fazlası geri verilmeden önce her şeyini birer birer kaybetmemiş miydi?

Evet. Eyüp Peygamber için gece gerçekti. Ve çoğumuz için bu sonsuza kadar sürecek gibi görünüyor. Ama Allah sonsuz bir geceye izin vermez. Merhametiyle bize güneşi verir. Ancak zorluklarımızın bitmeyeceğini hissettiğimiz zamanlar da oluyor. Ve belki de bazılarımız dinimizde manevi açıdan o kadar düşmüş durumda ki, Yaratıcımızdan kopmuş hissediyoruz. Ve belki bazılarımız için burası o kadar karanlık ki farkına bile varmıyoruz.

Ama gecenin sonunda doğan güneş gibi bizim de şafağımız geldi. Allah sonsuz rahmetiyle geceyi silmek için Ramazan nurunu göndermiştir. O, Kur'an ayını bizi yüceltmek ve tecritten kendi yakınına çıkarmak için göndermiştir. Boşluğumuzu doldurmak, yalnızlığımızı gidermek, nefsimizin yoksulluğunu gidermek için bu mübarek ayı bize nasip etti. Karanlıktan bulabileceğimiz şafağı, ışığı gönderdi bize. Allah diyor ki:

هو الذي يصلي عليكم وملائكته ليخرجكم من الظلمات إلى النور وكان بالمؤمنين رحيما

"Sizi karanlıklardan aydınlığa çıkarmak için melekleri gibi size bereket gönderen O'dur ve O, mü'minlere çok merhametlidir." (Kuran,33:43)

Ve bu merhamet onu arayan herkese uzanır. En inatçı günahkarlara bile Tanrı'nın sonsuz merhametinden umudunu asla kaybetmemesi söylenir. Allah Kuran'da şöyle buyuruyor:

قل يا عبادي الذين أسرفوا على أنفسهم لا تقنطوا من رحمة الله إن الله يغفر الذنوب جميعا إنه هو الغفور الرحيم

“De ki: “Ey nefislerine karşı aşırı giden kullarım! Allah'ın rahmetinden ümit kesmeyin. Çünkü Allah, bütün günahları affeder; çünkü O, çok bağışlayandır, çok merhamet edendir.” (Kuran,39:53)

Allah rahmet sahibidir ve bu rahmetin üzerimize mübarek Ramazan ayından daha fazla yağdığı başka bir dönem yoktur. Peygamber Efendimiz Ramazan ayı hakkında şöyle buyurmuştur: "Başı rahmet, ortası mağfiret, sonu ise cehennemden kurtuluştur." (İbn Huzeyme, es-Sahih)

Ramazan ayının her anı Allah’a dönüş için bir şanstır. Şu anda yaşamlarımızda yaşadığımız her şey genellikle kendi eylemlerimizin doğrudan sonucudur. Eğer aşağılanırsak ya da kendimizi aşağılanmış hissediyorsak, bizi alçaltan şey kendi günahlarımızdır. Yükselmeyi ancak Allah'ın yardımıyla ümit edebiliriz. Sürekli olarak sabah namazına kalkamıyorsak veya haramlardan uzak durmak giderek zorlaşıyorsa

(yasak) ise Allah ile ilişkimizi gözden geçirmeliyiz. En önemlisi asla aldanmamalıyız. Bu dünyada hiçbir şeyin Allah olmadan başarılı olduğunu, başarısız olduğunu, verildiğini, alındığını, yapıldığını veya geri alındığını düşünmemeliyiz. Hayatta, dünyamızla ve tüm insanlıkla ilişkilerimizde yükselmemiz veya düşmemiz yalnızca Yaratıcımızla olan bağlantımız sayesinde mümkündür.

Ancak Yaratıcımız insanlığın aksine kin tutmaz. Temiz bir sayfa aldığınızı hayal edin. Yaptığınıza pişman olduğunuz her şeyin tamamen silindiğini hayal edin. Ramazan bu şanstır. Peygamber ﷺ bize şöyle dedi: "Kim inanarak ve Allah'ın rızasını umarak Ramazan orucunu tutarsa sevap alırsa geçmiş günahları bağışlanır." (Buhari)

Peki bu eşsiz fırsat göz önüne alındığında, bundan en iyi şekilde nasıl yararlanabiliriz? Akılda tutulması gereken, sıklıkla gözden kaçan iki konu şunlardır:

Neden oruç tuttuğunuzu bilin:

Pek çok insan anlamını tam olarak anlamadan bir ritüel olarak oruç tutar. Diğerleri bunu yoksullarla empati kurma konusunda basit bir egzersize indirgiyor. Bu orucun güzel bir sonucu olmakla birlikte, Allah'ın belirlediği asıl amaç değildir. Allah Kuran'da şöyle buyurmaktadır: "Takvaya kavuşmanız için oruç, sizden öncekilere farz kılındığı gibi, size de farz kılındı." (Kuran,2:183) Fiziksel ihtiyaçlarımızı kontrol edip dizginleyerek daha büyük bir savaş için güç kazanırız: nefsimizi (ruhumuzun arzusunu) kontrol edip dizginlemek. Oruç tutarken her açlık sancısı bize, uğruna bu fedakarlığı yaptığımız Allah'ı hatırlatır. Sürekli Allah'ı anarak, O'nun için fedakarlık yaparak O'nun varlığının daha çok farkına varırız ve böylece takvamızı (Allah'a karşı korku ve bilincimizi) artırırız. Bizi kimse izlemiyorken gizlice yemeğe girme günahından alıkoyan şey, bizi kimse izlemiyorken diğer günahlardan kaçınmamız için eğitir. Takva budur.

Orucu sadece açlık ve susuzluk haline getirmeyin:

Peygamber ﷺ şöyle buyurmuştur: "Kim yalan söylemeyi ve kötü işleri terk etmezse, Allah Yiyeceğini, içeceğini bırakmasına muhtaç." (Buhari) Hz. ﷺ ayrıca bizi uyarıyor: "Birçok Oruç tutanların orucundan açlık ve susuzluktan başka bir şey elde etmediği gibi, gece namaz kılanların çoğu da uyanıklıktan başka bir şey elde etmezler." (Darimi) Oruçluyken resmin tamamını anlayın. Orucun sadece yemekten uzak durmak olmadığını unutmayın. Daha iyi bir insan olma çabasıyla ilgilidir.

Ve böyle çabalarken, bize Tanrı'dan ayrı kalmamızın karanlığından kurtulma şansı veriliyor. Ama günün sonunda batan güneş gibi, Ramazan da gelip geçecek, gönlümüzün semasında sadece izini bırakacak.

KeBuried aMbirToday: ARefleksiyon açıkDyemek

Bunu, dürüst bir ruhun cenazesinden eve dönerken arabada yazdım. Allah subhanehu ve ta ala(SWT)*ona ve ailesine rahmet eyle. Amin.*

Bugün bir adamı gömdük. Ve işte şimdi yaşayanlar kervanıyla evime doğru yola çıkıyorum. Şimdilik.

Şimdilik sen ve ben yaşayanlar kervanındayız. Ama ayrı bir ülkeye gittiğimiz için değil. Onlar gidiyor, biz gitmiyoruz diye değil. Sadece karavanımız geride kaldığı için. Şu anda evlerimize, yataklarımıza, televizyonlarımıza, stereolarımıza, işlerimize, sınavlarımıza, arkadaşlarımıza, Facebook'umuza ve Gchat'imize geri dönüyoruz. Şu anda dikkatimizi dağıtan şeylere, putlarımıza, aldatıcı yanılsamalarımıza geri dönüyoruz. Ama hepsi bu. Evime, yatağıma, televizyonuma ve stereo sistemime geri dönmeyeceğim. İşime, sınavlarıma, arkadaşlarıma, Facebook'uma ve Gchat'ime geri dönmeyeceğim. Dikkat dağıtıcı şeylere, illüzyonlara ve idollerime geri dönüş yolunda değilim. Başladığım yere geri dönüyorum. Şimdi onun gittiği yere gidiyorum. Ben de aynı yere gidiyorum. Yolculuğumun ne kadar süreceğini bilmiyorum.

Başladığım yere geri dönüyorum: Tanrı'ya. Çünkü Tanrı*Al-Awal*(Başlangıç) ve Tanrı*El-Ahir*(son).

Vücudum beni oraya götürüyor ama o yalnızca bir araç. Oraya vardığımda geride kalacak. Bugün yaptığı gibi. Bedenim topraktan geldi ve geldiği gibi yine toprağa dönecek. O sadece ruhumun bir kabuğu, bir kabıydı. Bir süreliğine yoldaşım. Ama geldiğimde onu burada bırakacağım. Gelmek değil ayrılmak. Çünkü orası benim evim. Bu değil. Bu nedenle Allah (cc) salih ruhu geri çağırırken şöyle buyurur: '*irjiee*': geri dönmek. (Kuran,89:28)

Gömdüğümüz güzel, asil ruh bugün hayattan ayrılmadı. Daha yeni - ve Tanrı'nın izniyle - daha iyi bir seviyeye girdi. Eve yeni geldi. Fakat beden maddi dünyadan yapılmıştır ve bu yüzden onu burada bırakmak zorunda kalmıştır. Beden, yemek yemeye, uyumaya, kanamaya ve ağlamaya ihtiyaç duyduğumuz aşağı dünyaya aittir. Ve öldü. Ama ruh daha yüksek bir dünyaya aittir. Ruhun tek bir ihtiyacı vardır: Tanrı ile birlikte olmak.

Ve böylece beden ağlarken, kanarken ve maddi dünyadan acı çekerken, ruh bu şeylerden etkilenmez. Ruhu kesebilecek, bıçaklayabilecek ya da incitebilecek tek bir şey vardır. Onu öldürebilecek tek şey vardır: Onu tek ihtiyacından mahrum bırakmak: Yaratıcısına yakın olmak, Allah'a yakın olmak. Bu yüzden gelen ruh için ağlamamalıyız; O ölmedi. Bunun yerine bedeni hayatta olan ama kendisine hayat veren şeye yabancılaştığı için ruhu ölen kişi için ağlamalıyız: Tanrı.

Ve böylece inanan ruh, bu hayattayken bile hızla eve döner.

Tanrım, ruhumu içeride bir sığınak, bir kale yap. Hiç kimsenin ve hiçbir şeyin rahatsız edemeyeceğini. Dış dünyadan etkilenmeyen, sakin, sessiz ve dingin bir yer. Allah (cc)'ın çağırdığı ruh*el-nefs al mutmaina*(güven veren ruh). (Kuran89:27) Allah (cc)'ın şöyle diyerek geri çağırdığı ruh:

يا أيتها النفس المطمئنة

ارجعي إلى ربك راضية مرضية

فادخلي في عبادي

وادخلي جنتي

“(Salih ruha şöyle denir:) 'Ey nefs, tam bir huzur ve hoşnutluk içinde! Sen Rabbine dön; (kendin razı olmuş, O da O'ndan razı olmuş olarak)! O halde sen de kullarımın arasına gir! Evet, gir cennetime!” (Kuran,89:27-30)

KHYAKİRAMEPIŞINLARBEINGACEVAPLANDI?

Soru: Neden dualarım kabul olmuyor?

Cevap: Böyle dürüst bir soru sorduğunuz için Allah sizi mükafatlandırsın ve bizi doğruya iletsin. *Amin.*

Bence bu tür bir durumda olan şey, karıştırmamızdır**araçlarımız**Ve**bizim sonlarımız**. Yaptığımız zaman *sen à* Örneğin iyi bir koca için bu güçlü evlilik bir araç mı yoksa amaç mı? Sanırım pek çok insan bunu bir amaç olarak görüyor ve bu da çoğu zaman ortaya çıkan hayal kırıklığını ve hayal kırıklığını açıklıyor (ironik bir şekilde her iki durumda da: anlasak da anlamasak da). Buradaki her şey gibi*dünya*Evlilik sadece bir vesiledir, Allah'a ulaşmaya vesiledir. Eğer bunun için dua edersek ve onu alamazsak, belki Allah bizim için başka bir yol seçmiştir; belki zorlukla, onun getireceği arınmayla ve*sabr*bizi o amaca ulaştırmak için inşa ediyor: Allah. Belki de en iyisini Allah bilir, eğer Allah bize o muhteşem kocayı vermiş olsaydı.*sen à* Çünkü bu bizi gaflet ederdi ve dolayısıyla amacımıza hiç ulaşamazdık.

Ancak bence sorun şu ki, olayları bu şekilde görmek yerine tam tersi olarak görüyoruz. *dünya*(o harika iş, belirli bir eş, çocuk sahibi olmak, okul, kariyer vb.) bizim sonumuzdur ve *Allah* oraya ulaşmak için kullandığımız araçtır. Bu araçları, yaparak kullanıyoruz*sen à*, amacımıza ulaşmak için (yaptığımız her ne ise)*sen à* için), sonra da imkanlarımız (Allah) bize ulaşamayınca hayal kırıklığına uğruyoruz. Ellerimizi havaya kaldırıp şunu söylüyoruz:*dua* cevap verilmiyor. İmkanlarımız bize yetmiyor!

Ama Allah bir vesile değildir. O sondur. Hatta nihai hedef*sen à* başlı başına Allah ile bağımızı kurmaktır. Başından sonuna kadar*sen à* O'na daha da yakınlaşırız. Yani sorunun odak noktamızın yanlış olması olduğunu düşünüyorum. Bu yüzden seviyorum*sen à* ile ilgili*istikhara*bu kadar. Mükemmel çünkü Allah'ın en iyisini bildiğini kabul ediyor ve O'ndan en iyiyi getirip, en iyi olmayanı uzaklaştırmasını istiyor. Bunun odak noktası*sen à* istediğin şey bu değil. Odak noktası bu hayatta ve bundan sonra en iyi olan şeydir. Bu yapamayacağımız anlamına gelmiyor*sen à* özellikle istediğimiz şeyler için. Tam tersine Allah kendisinden istememizi sever. Ama demek ki, istediğimizde, üzerimize düşeni sonuna kadar yaptığımızda, Allah'a tevekkül ettiğimizde, Allah'ın bizim için seçtiği şeyden razı olmuş oluruz. Ve Allah'ın her şeye cevap verdiğini anlıyoruz*sen à*-ama her zaman beklediğimiz biçimde değil. Ve bunun nedeni bizim bilgimizin sınırlı, O'nun ise sınırsız olmasıdır. Sonsuz ilmiyle, nihai hedefe ulaşmamızda bizim için daha hayırlı olduğunu bildiği şeyi bize gönderebilir: Allah'ın rızasını.

Wa Allahu alem(En iyisini Allah bilir.)

FACEBOOK: TOHIDDENDKIZGINLIK

Bir iWorld'de yaşıyoruz. iPhone'lar, iPad'ler, MYspace, YOUtube ile çevrelenmiş olan bu ortamın odak noktası çok açık: Ben, benim, ben. Bu benlik takıntısını görmek için çok uzaklara bakmaya gerek yok. Satış yapabilmek için reklamcıların egoya hitap etmesi gerekir. Örneğin pek çok reklam, gücü ve kontrolü seven tarafımıza hitap ediyor. DirectTV size şunu söylüyor: "TV izlemeyin, TV'yi yönlendirin!" Yogurtland şöyle diyor: "Sen yönetiyorsun! Sonsuz yoğurt olanaklarının olduğu ülkeye hoş geldiniz.***sen yönet***porsiyonlar, seçimler ve sahne."

Ancak egomuza hitap eden yalnızca reklamverenler değildir. Bu egoya üreme alanı ve platform sağlayan küresel bir olgu var. Ve buna Facebook deniyor. Artık Facebook'un iyilik için güçlü bir araç olabileceğini iddia eden ilk kişi ben olacağım. Diğer pek çok şey gibi bu da sizin bundan ne çıkardığınızdır. Bıçak, açları doyuran yiyecekleri kesmek için kullanılabileceği gibi, birini öldürmek için de kullanılabilir. Facebook büyük iyilikler için kullanılabilir; sonuçta bir diktatörün devrilmesini kolaylaştıran Facebook'tur. Facebook, organize olmak, aramak, hatırlatmak ve birleşmek için güçlü bir araç olarak kullanılabilir. Facebook aynı zamanda Tanrıyla ve birbirimizle olan bağımızı güçlendirmek için de kullanılabilir... Ya da Facebook, aramızdaki bağı güçlendirmek için kullanılabilir. *nefs*(alt benlik veya ego).

Facebook fenomeni ilginç bir olay. Her birimizin içinde bir ego vardır. Bastırılması gereken şey, içimizdeki parçadır (eğer Anakin'in karanlık tarafa dönme kaderinden kaçınmak istiyorsak tabii). Egoyu beslemenin tehlikesi, ego beslendikçe güçlenmesidir. Güçlendiğinde bizi yönetmeye başlar. Yakında artık Tanrı'nın kölesi olmayacağız; kendimizin kölesi oluyoruz.

Ego bizim gücü seven parçamızdır. Görülmeyi, tanınmayı, övülmeyi, hayran olmayı seven kısımdır. Facebook bunun için güçlü bir platform sağlıyor. Sahip olduğum her kelimenin, resmin veya düşüncenin görülebileceği, övülebileceği ve 'beğenilebileceği' bir platform sağlıyor. Sonuç olarak bunu aramaya başlıyorum. Ama o sadece siber dünyada kalmıyor. Hatta hayatımı bu görünürlüğü aklımda tutarak yaşamaya başlıyorum. Bir anda her deneyimi, her fotoğrafı, her düşünceyi sanki izleniyormuşçasına yaşıyorum, çünkü aklımın bir köşesinde "Facebook'a koyacağım" diye düşünüyorum. Bu çok ilginç bir varoluş hali yaratıyor; neredeyse sürekli olarak hayatımı sergileniyormuşum hissi yaratıyor. Her an izlendiğimin bilincine varıyorum çünkü her şey başkalarının görmesi ve yorum yapması için Facebook'a koyulabilir.

Daha da önemlisi, yaptığım her önemsiz hareketin uluslararası öneme sahip olduğu sahte bir kendini beğenmişlik duygusu yaratıyor. Çok geçmeden odak noktası oluyorum, sergilenen kişi oluyorum. Mesaj şu: Ben çok önemliyim. Hayatım çok önemli. Yaptığım her hareket çok önemli. Sonuç daha da güçlü hale gelir *Ben*-merkezinde benim olduğum odaklı dünya.

Görünen o ki, bu sonuç varoluş gerçeğine taban tabana zıttır. Bu hayatın amacı Allah'ın büyüklüğünün ve O'nun önündeki kendi önemsizliğimin ve ihtiyacımın hakikatini idrak etmektir. Amaç kendimi merkezden çıkarıp yerine O'nu koymak. Ancak Facebook tam tersi yanılsamayı sürdürüyor. Kendi önemimden dolayı, önemsiz her hareketin veya düşüncenin sergilenmesi gerektiğine olan inancımı güçlendiriyor. Aniden kahvaltıda yediğim ya da marketten aldığım şey yayınlanacak kadar önemli bir haber haline geldi. Bir resim koyduğumda iltifatları beklerim; Onaylanmayı ve tanınmayı bekliyorum. Beğeni veya yorumların sayısıyla birlikte fiziksel güzellik artık ölçülebilir bir hale geliyor. Bir gönderi paylaştığımda 'beğenilmesini' beklerim. Ve sahip olduğum "arkadaşların" sayısının her zaman bilincindeyim ve hatta bu sayıyla rekabet ediyorum. (Burada Arkadaşlar tırnak içindedir çünkü hiç kimse Facebook'taki "arkadaşlarının" %80'ini tanımamaktadır.)

Bu meşguliyet ve daha fazlasını elde etme rekabeti Kur'an'da zikredilmektedir. Tanrı diyor ki:

ألهاكم التكاثر

"(Dünyalık şeyleri) yığmak için karşılıklı rekabet seni meşgul etti." (Kuran,102:1)

Bu rekabet ister servet biriktirmek olsun, isterse Facebook'ta arkadaş ve 'beğeniler' toplamak olsun, sonuç aynı: Kafamızı bunlarla meşgul etmeye başladık.

Facebook aynı zamanda başka bir tehlikeli odağı da güçlendiriyor: diğer insanlara, onların ne yaptığına, nelerden hoşlandığına odaklanmak.*Benim hakkımda ne düşünüyorlar*. Facebook başkalarının benimle ilgili değerlendirmeleriyle meşguliyeti besliyor. Yakında yaratılışın yörüngesine giriyorum. O yörüngenin içinde tanımlarım, acılarım, mutluluklarım, öz değerim, başarım ve başarısızlığım yaratılış tarafından belirlenir. O yörüngede yaşadığımda yaratılışla birlikte yükselir ve düşerim. İnsanlar benden memnun olduğunda ayağa kalkıyorum. Olmadıklarında düşüyorum. Nerede duracağımı insanlar belirler. Bir mahkum gibiyim çünkü mutluluğumun, üzüntümün, tatminimin ve hayal kırıklığımın anahtarlarını tutmaları için insanlara bıraktım.

Tanrı'nın yörüngesi yerine yaratılışın yörüngesine girip orada yaşamaya başladığımda o para birimini kullanmaya başlıyorum. Bakın, Allah'ın yörüngesinin para birimi şudur: Onun rızası ya da hoşnutsuzluğu, O'nun ödülü ya da cezası. Ama yaratılış yörüngesinin para birimi, insanların övgüsü ve eleştirisidir. Dolayısıyla, bu yörüngenin derinliklerine girdikçe, onun para birimine giderek daha fazla imreniyorum ve kaybından giderek daha fazla korkuyorum. Örneğin Monopoly oynarken para birimine giderek daha fazla imreniyorum. Ve bir an için 'zengin' olmak harika bir duygu. Ama oyun bittiğinde Monopoly parasıyla Gerçek dünyada ne satın alabilirim?

İnsanların övgü para birimi Tekel parasıdır. Toplamak bir an için harika geliyor ama oyun bittiğinde hiçbir değeri kalmıyor. Bu hayatın ve sonraki hayatın Gerçekliğinde değersizdir. Ve yine de ibadetlerimde bu sahte paraya imreniyorum. Böylece gizli şirke, yani riyaya (ibadetlerde gösteriş yapmaya) kurban oluyorum. Riya, yaratılışın yörüngesinde yaşamanın bir sonucudur. O yörüngeye ne kadar derin girersem, insanların övgüsünü, onayını ve tanınmasını kazanmak beni o kadar tüketiyor. Bu yörüngeye ne kadar çok girersem, kayıptan o kadar çok korkuyorum; itibar kaybı, statü kaybı, övgü kaybı, onay kaybı.

Ama insanlardan ne kadar korkarsam o kadar köle oluyorum. Gerçek özgürlük ancak Tanrı'dan başka herhangi bir şeye ve herhangi bir kişiye duyduğum korkuyu bıraktığımda gelir.

Derin bir şekilde*hadis*(Peygamberlik öğretisi), bir adam Peygamber'e geldi ﷺ ve şöyle dedi: “Ey Resul Allah'ın izniyle beni bir işe yönlendir ki bunu yaparsam Allah beni sevecek, insanlar da beni sevecek." O ﷺ şöyle dedi: “Kendinizi dünyadan ayırın, Tanrı sizi sevecektir. Kendini insanlarla olandan ayır, o zaman insanlar seni sevecektir.” [İbn Mâce]

İronik olarak, ne kadar azsak*peşinden koşmak*halkın onayını ve sevgisini kazandıkça bunu daha çok kazanırız. Başkalarına ne kadar az ihtiyaç duyarsak, o kadar çok insan bize çekilir ve bizimle arkadaş olmak ister. Bu*hadis*bize derin bir Hakikati öğretir. Ancak yaratılışın yörüngesinden çıkarak hem Tanrı hem de insanlarla başarıya ulaşabiliriz.

Yani Facebook gerçekten güçlü bir araç olsa da, özgürlüğünüzün bir aracı olmasına izin verin; kendinize köle olmanızın ve başkalarının değerlendirilmesinin bir aracı değil.

TO'nunAUYANMA

Duyguyu tarif etmek zor. Tüm hayatınızı bir mağarada geçirdiğinizi ve bunun tüm dünyanız olduğuna inandığınızı hayal edin. Sonra aniden dışarı çıkarsın. Hayatında ilk kez gökyüzünü görüyorsun. Ağaçları, kuşları ve güneşi görüyorsunuz. Hayatınızda ilk kez, bir zamanlar tanıdığınız dünyanın sahte olduğunu fark ediyorsunuz. İlk defa, daha Gerçek, daha güzel bir Gerçekliği keşfedersiniz. Bu farkındalığın yüksekliğini hayal edin. Bir an her şeyi yapabileceğinizi hissedersiniz. Aniden mağaradaki önceki hayatınızdan hiçbir şeyin önemi kalmaz. İlk kez güçlenmiş, tamamen uyanık, tamamen canlı, tamamen farkında olursunuz. Açıklanamayan bir duygu bu. Bu, yeni keşfedilen Hakikat ile birlikte gelen ruhsal yükseliştir.

Bu Uyanıştır.

Müslüman olan biri bu duyguyu bilir. Doğuştan dine dönen bir Müslüman bu duyguyu bilir. Hayatını Allah'tan uzakta yaşayıp geri dönen her insan bu duyguyu bilir. Bu durum, İbn-i Kayyim'in (RA) 'Madarij Al Salikeen' (Allah Yolundaki İstasyonlar) adlı kitabında 'yakatase' (uyanış) olarak adlandırdığı durumdur. Bu durumu Allah yolundaki ilk durak olarak nitelendiriyor. Bu bazen “dönüşüm gayreti” olarak da adlandırılan durumdur. Bir kişi ilk kez din değiştirdiğinde veya Allah'a geri dönmeye başladığında, genellikle başkalarının sahip olmadığı motivasyon ve enerjiyle doludur. Bu enerjinin nedeni, bu halin özelliği olan manevi yüksektir.

Uyanış İstasyonunun Özellikleri:

*Allah ibadeti kolaylaştırır*Bu haldeyken ibadetler çok daha kolaylaşır. İnsan o kadar azimli ve motivedir ki, keşfettiği yeni gerçeklik uğruna her şeyi kolayca feda edebilir. Bu coşku insanı kısa sürede 0'dan 60'a çıkarabiliyor. Sanki ruhsal steroid kullanıyormuş gibi. Sahip olduğunuz güç kendinizden değil, size yapılan bir yardımdandır. Bu durumda yardım Allah tarafından yapılır. Bazıları çok fazla, çok hızlı değişmemeyi tavsiye edebilir. Sorunun hızlı değişim olduğunu düşünmüyorum. Kibir olduğunu düşünüyorum. Bence umutsuzluk. Eğer Allah size daha fazlasını yapabilmenizi sağlayacak bir hediye verirse, onu kullanın. Ama bu yeteneğiniz için kendinize değil, O'na teşekkür edin. Ve bilin ki bu yüksek durum geçicidir. Bu nedenle çok kısa sürede 0’dan 60’a çıkabilirsiniz ama yüksek geçişlerde umudunuzu kaybetmeyin ve kendinizi 0’a geri düşürün.

Geçici-Bu hayattaki her hal gibi bu hal de geçicidir. Hayat hiçbir zaman doğrusal değildir. Ve Allah'a giden yol da değildir. Bunun farkına varılmaması, geçtikten sonra umutsuzluğa ve umutsuzluğa neden olabilir.

Bu Devletin Tuzakları:

Bu durumla ilgili 2 tuzak, yukarıda sıralanan durumun özelliklerinin anlaşılmamasına karşılık gelir. Bu tuzaklar aynı zamanda Allah yolundaki duraklamanın da 2 sebebidir: Kibir/rehavet ve ümitsizlik. Kibirli kişi zaten yeterince iyi olduğunu hisseder ve bu yüzden çabalamayı bırakır. Umutsuz kişi asla yeterince iyi olamayacağına inanır ve bu yüzden çabalamayı bırakır. Aynı sonuca varan iki zıt illet: Allah yolunda ilerlemekten vazgeçmek.

*Kibir...*İlk tuzak, artan ibadet yeteneğinin Tanrı'dan geldiğini ve bireyin değil devletin bir özelliği olduğunu anlamamaktır! Bunu anlamayan kişi, ibadet kabiliyetinin yüksek olmasını, yanlış bir şekilde, kendi iyiliğine bağlar. Bu yanlış atıf çok tehlikelidir çünkü kibir ve kendini beğenmişliğe yol açar. İbadet eden kişi, bu yüce 'dini durumun' Tanrı'nın bir armağanı olduğunun farkına varmak yerine,

gizli gurur ve benzer coşkuyu paylaşmayan diğerlerini küçümseyebilir.

Umutsuzluk ve Umutsuzluk-Bu tuzak, hayattaki tüm durumlar gibi manevi yükselişin de geçici olduğunu anlamamak anlamına gelir. Bu yapar*Olumsuz*başarısız olduğun ya da yanlış bir şey yaptığın anlamına gelir! Çoğu insan Ramazan'ın zirvesi geçtikten sonra nasıl bir his olduğunu biliyor. 'Yüksek'in istikrarsızlığı yaşamın bir özelliğidir. Ve bu ders, Ebu Bekir'in (RA) bile öğrenmesi gereken bir derstir. Bir gün Ebû Bekir (RA) ve Hanzala (RA), Peygamber Efendimiz'in yanına geldiler. صلى الله عليه وسلم ve şöyle dedi: "Hanzale münafıktır, ey Allah'ın Resulü." Allah! Allah Resulü, Allah onu korusun ve huzur versin, 'Neden bu?' dedi. Dedim ki: 'Ey Allah'ın Resulü, senin yanındayken bize cenneti ve ateşi hatırlatıyorsun ve sanki onları gözlerimizle görüyormuşuz gibi oluyor. Senin huzurundan çıktığımızda, eşlerimize, çocuklarımıza, mallarımıza büyük bir gaflet içinde bakıyoruz.' Resûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem- şöyle buyurdu: "Canım elinde olan Allah'a yemin ederim ki, eğer benim huzurumda ve huzurumda bulunduğun halde bu durumda kalsaydın.*zikir (hatırlama)*, melekler seninle yatağında ve sokakta el sıkışırdı ama Hanzala, farklı zamanlar aynı değildir.' üç kere." [Müslüman]

Manevi Yükseklik Geçtikten Sonra:

Bu yolculuğun en önemli kısmı asla pes etmemek! Bir şeyde başarısız olduğunuz için aynı coşkuyu hissetmediğinizi bilin. Yüksekleri takip eden inişler yolun doğal bir parçasıdır! Tıpkı Peygamber gibi صلى الله عليه وسلم Ebu Bekir'e (RA) anlatıldığına göre bu iniş çıkışlar yolun bir parçasıdır. Ve vardı hep yükseklerde kaldık, insan olamadık. Melek olurduk! Başarının belirleyici yönü, ayağa kalktığımızda ne yaptığımız değildir. Asıl soru, aşağıdayken ne yaptığımızdır*Olumsuz*onu hissetmek. Bu yolda başarılı olmanın anahtarı, 'düşük' seviyenize ulaştığınızda bunun normal olduğunu bilerek yola devam etmenizdir.

Şeytanın Tuzakları:

Unutmayın şeytan, durumunuza göre size farklı şekillerde saldıracaktır.

Kafan iyiyken-Kafan iyi olduğunda seni kibirli yaparak ele geçirmeye çalışacaktır. Başkalarına tepeden bakmanızı sağlayarak sizi ele geçirmeye çalışacaktır. Sonunda kendinizden o kadar memnun kalarak sizi elde etmeye çalışacaktır ki, zaten çok harika (ve çevrenizdeki diğerlerinden daha iyi) olduğunuz için çabalamaya devam etmeniz gerektiğini düşünmezsiniz. Kendi eksikliklerinizi haklı çıkarmak için sürekli olarak sizden daha az şey yapanlara bakmanızı sağlayacaktır. Mesela başörtüsü takmıyorsanız, "x, y, z kötü şeyler yapan türbanlılar var!" diye düşündürür size. En azından ben öyle şeyler yapmıyorum! Başörtülülerin yapmadığı x, y, z güzel şeyleri yapıyorum!" Veya namazda gevşerseniz, "En azından falan falan içki içmiyorum" diye düşünebilirsiniz. Unutmayın, Allah bir eğri üzerinde derecelenmez. Başkalarının ne yaptığının hiçbir önemi yok. Kıyamet gününde hepimiz yalnızız. Bu da şeytanın bizi çabalamayı bırakması için kullandığı bir araçtır.

Düşük olduğunuzda-Ama moraliniz bozulduğunda şeytan size farklı şekilde saldırmaya çalışacaktır; seni umutsuzluğa düşürerek ele geçirmeye çalışacaktır. Seni değersiz olduğuna ve çabalamanın bir anlamı olmadığına inandırmaya çalışacaktır. Seni başarısız olduğuna inandırmaya çalışacak ve ne yaparsan yap asla eski haline geri dönemeyeceksin! Veya Allah'ın sizi affedemeyeceği kadar 'kötü' olduğunuza sizi inandırmaya çalışabilir. Sonuç olarak kendinizi daha da düşmeye bırakabilirsiniz. Belki bir kez uyanmışsınızdır ve daha sonra ibadetinizde gevşemeye başladığınız için kendinizi çok kötü hissetmişsinizdir. Ve belki de önceki kendini beğenmişliğin yüzünden, insanların hata yapmasına ya da zayıf olmasına izin vermedin. Bu, kendi kendine zarar vermeyle sonuçlanır çünkü ayrıca kendinize hata yapma ve zayıf olma 'izni' vermemeniz anlamına gelir.

İnsan olmaya ve yanılabilir olmaya izniniz olmadığına inandığınız için, bir hata yaptığınızda kendinize o kadar sert davranırsınız ki umudunuzu kaybedersiniz. Yani kendini bırakıyorsun. Daha fazla günah işleyebilirsiniz, bu da umutsuzluğunuzu daha da kötüleştirir! Ve bu kendi kendine devam eden bir kısır döngü haline gelir. Şeytan ayrıca sizi, çok 'kötü' bir insan olduğunuz için ikiyüzlü olacağınız için tövbe etmemeniz veya dua etmemeniz gerektiğine inandırmaya çalışacaktır. Allah'ın rahmetinden ümidinizi kesmenizi istiyor. İstediği bu! Bunların hepsi yalan elbette. Ama sonuçta yaptığı işte iyi. Günah işlediğinizde işte o zaman Allah'a daha çok yönelmeniz gerekir, daha az değil!

Kendinizi bu aşağıya doğru giden sarmaldan korumak için, alçakların yolun bir parçası olduğunu unutmayın. 'Futoor'un (daldırma) insan olmanın bir parçası olduğunu unutmayın. Bunun böyle olduğunu anladığınızda*Olumsuz*Demek ki başarısız oldun ya da ikiyüzlüsün (Ebu Bekir'in (RA) düşündüğü gibi) oraya vardığında pes etmekten vazgeçebilirsin. Anahtar, 'minimum' haline gelen belirli alışkanlıkları geliştirmektir Bu, ne kadar motivasyonsuz, ne kadar düşük hissederseniz hissedin, en azından bunları hâlâ yaptığınız anlamına gelir. Dibe vurduğunuzda bunun daha zor olacağının farkındasınız ama bunları yapmaya devam etmek için çabalıyorsunuz. Örneğin, asgari olarak belirlenen vakitlerde kılınan 5 vakit namazdır. *Ne kadar* 'hissetmeseniz de' bundan *asla* taviz verilmemelidir. Havayı solumak gibi düşünülmelidirler. Her yorgun olduğunuzda veya kötü bir ruh halindeyken nefes almamaya karar verdiğinizde ne olacağını hayal edin!

'Asgari sınırın' parçası olan başka ritüellerin olması tercih edilir. Örneğin, az da olsa ekstra dualara, atkarlara veya günlük Kur'an'a sadık kalın. Unutmayın ki Allah küçüğü sever **tutarlı**büyük bir tutarsız eylemden daha fazlası. Eğer 'düşük' olduğunuz dönemde bazı esaslara tutunursanız, iman dalgasına binersiniz ve tekrar yukarı çıkarsınız inşaAllah. Ve Allah'ın izniyle, tekrar yukarı çıktığınızda, son 'yüksek'inizden daha yüksek bir yerde olacaksınız.

Bilin ki Allah'a giden yol düz bir yol değildir. İmanınız inişli çıkışlı olacaktır. İbadet kabiliyetiniz artıp azalacak. Ama bilin ki her düşüşte bir yükseliş de olur. Sadece sabırlı olun, tutarlı olun, umudunuzu kaybetmeyin ve Allah'tan yardım isteyin. Yol zorlu. Yolda inişler ve çıkışlar olacak. Ancak bu hayatta her şey gibi bu yolun da sonu gelecektir. Ve bu son her şeye değecek!

Allah diyor ki:

يا أيها الإنسان إنك كادح إلى ربك كدحا فملاقيه

'Ey insanlar, gerçekten siz Rabbiniz için çok çaba harcıyorsunuz, çok çaba harcıyorsunuz... Ama O'na kavuşacaksınız' (Kuran,84:6)

Translated from English to Turkish - www.onlinedoctranslator.com

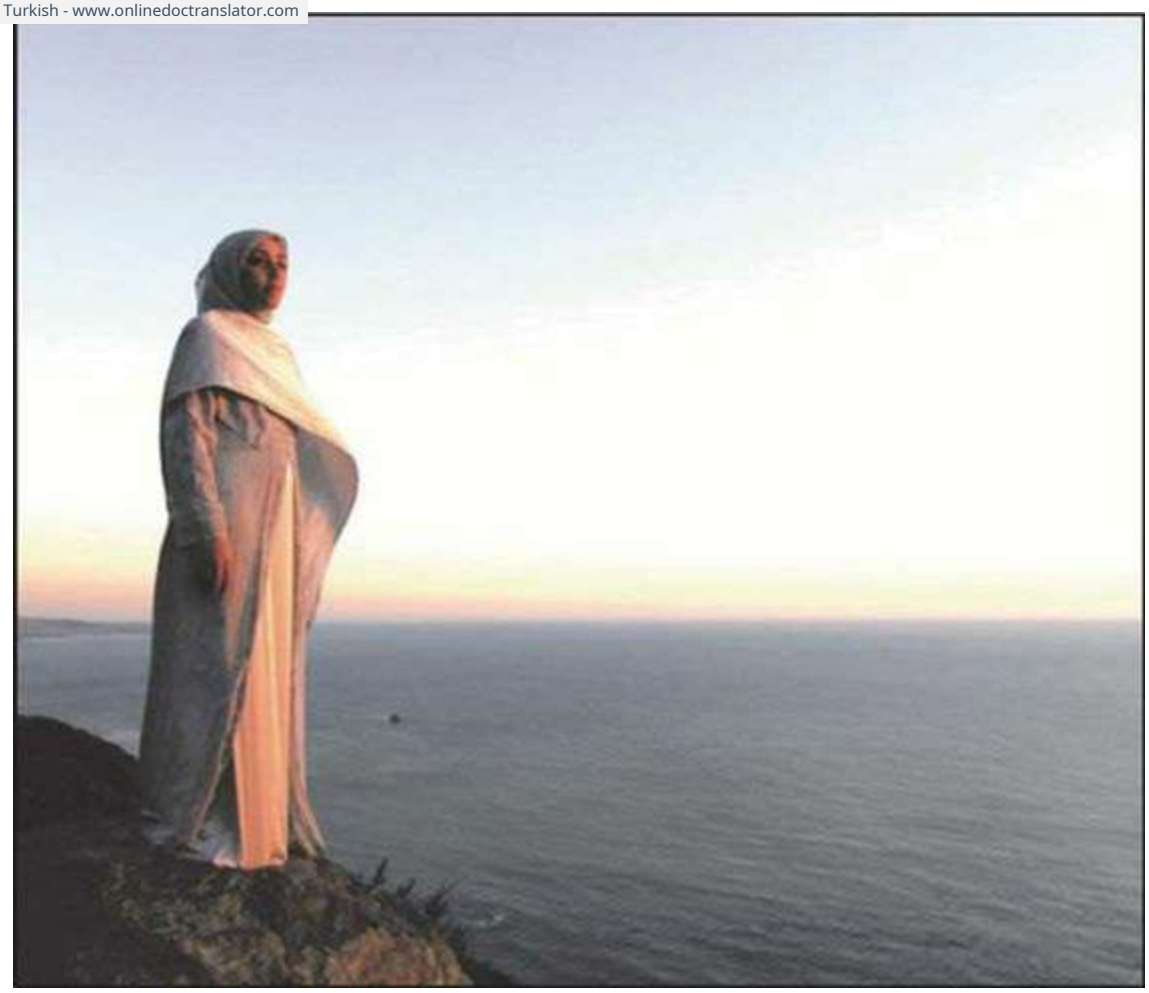

KADININ DURUMU

ToeGÜÇLENDİRİLMESİKOMEN

Peygamber'in sahabesi olduğunda Onlara İslam'ın mesajını getirmek için bir kasabaya girdi ve onu oraya koydu. çok güzel. "Seni kulun kulluğundan kurtarmak ve seni kulun Rabbinin kulluğuna getirmek için geldim" dedi.

Bu ifadenin içinde güçlü bir hazine yatıyor. Bu kelimelerin içinde güçlenmenin anahtarı ve kurtuluşa giden tek gerçek yol saklıdır.

Görüyorsunuz, siz veya ben, Yaratıcımız dışında herhangi bir şeyin başarımızı, başarısızlığımızı, mutluluğumuzu veya değerimizi tanımlamasına izin verdiğimiz anda, sessiz ama yıkıcı bir kölelik biçimine girmiş oluruz. Kendimin değerini, başarımı ve başarısızlığımı belirleyen şey beni kontrol eden şeydir. Ve o benim Efendim olur.

Kadının değerini belirleyen usta, zaman içinde pek çok biçime büründü. Kadına yönelik en yaygın standartlardan biri de erkek standardı olmuştur. Ancak sıklıkla unuttuğumuz şey, Tanrı'nın kadına, erkeklere göre değil, Kendisine göre değer vererek onu onurlandırdığıdır. Ancak Batı feminizmi Tanrı'yı sahneden silerken, geriye erkeklerden başka standart kalmadı. Sonuç olarak batılı feminist, bir erkekle ilişkisinde kendi değerini bulmaya zorlandı. Ve bunu yaparken hatalı bir varsayımı kabul etmişti. Erkeğin standart olduğunu kabul etmişti ve bu nedenle bir kadın, tıpkı bir erkek gibi olana kadar asla tam bir insan olamaz: standart.

Bir erkek saçını kısa kestiğinde o da saçını kısa kesmek isterdi. Bir adam askere gittiğinde o da orduya katılmak istiyordu. Bunları sadece "standart"ta olduğu için istiyordu.

Onun farkına varamadığı şey, Tanrı'nın hem erkekleri hem de kadınları aynılıklarıyla değil, farklılıklarıyla yücelttiğiydi. Erkekleri standart olarak kabul ettiğimizde, benzersiz bir şekilde kadınsı olan her şey birdenbire tanımı gereği aşağılık hale gelir. Hassas olmak bir hakarettir, tam zamanlı bir anne olmak bir aşağılamadır. Stoacı rasyonellik (eril kabul edilir) ile özverili şefkat (dişil kabul edilir) arasındaki savaşta, rasyonellik üstün geldi.

Bir erkeğin sahip olduğu ve yaptığı her şeyin daha iyi olduğunu kabul ettiğimizde, bunun ardından gelen tek şey ani bir tepkiydi: Eğer erkekler buna sahipse, biz de isteriz. Erkekler ön saflarda namaz kılıyorsa bunun daha iyi olduğunu varsayarız ve biz de ön saflarda namaz kılmak isteriz. Namazı erkekler kıldırıyorsa imamın Allah'a daha yakın olduğunu varsayarız, dolayısıyla biz de namaz kıldırmak isteriz. Bir noktada, dünyevi liderlik pozisyonuna sahip olmanın kişinin Tanrı katındaki konumunun bir göstergesi olduğu fikrini kabul etmiştik.

Ama Müslüman bir kadının bu şekilde kendini alçaltmasına gerek yoktur. Onun standardı olarak Tanrı vardır. Ona değerini verecek Tanrı vardır; bunu yapmak için bir erkeğe ihtiyacı yok.

Kadın olarak ayrıcalığımız göz önüne alındığında, yalnızca olmadığımız ve dürüst olmak gerekirse olmak istemediğimiz bir şey: bir erkek olmaya çalışarak kendimizi alçaltırız. Kadınlar olarak, erkekleri taklit etmeye çalışmaktan vazgeçene ve Tanrı'nın bize verdiği farklılığımızdaki güzelliğe değer verene kadar gerçek özgürlüğe asla ulaşamayacağız.

Ama yine de toplumda kadının değerini belirleyen bir başka “efendi” daha var. Ve bu sözde güzellik standardıdır. Biz kadınlar olarak küçüklüğümüzden beri toplum tarafından çok net bir mesaj aldık. Ve bu mesaj şu: “Zayıf ol. Seksi ol. Çekici ol. Veya... hiçbir şey ol.

Bu yüzden bize onların makyajını yapıp kısa eteklerini giymemiz söylendi. Güzel olma uğruna hayatlarımızı, bedenlerimizi ve onurumuzu vermemiz emredildi. Ne yaparsak yapalım, yalnızca erkekleri memnun edebildiğimiz ve güzel olabildiğimiz ölçüde değerli olduğumuza inanmaya başladık. Böylece hayatlarımızı Cosmo'nun kapağında geçirdik ve bedenlerimizi reklamcıların satması için verdik.

Köleydik ama bize özgür olduğumuzu öğrettiler. Biz onların hedefiydik ama onlar bunun başarı olduğuna yemin ettiler. Çünkü sana hayatının amacının erkekler için gösteriş yapmak, çekici olmak ve güzel olmak olduğunu öğrettiler. Vücudunuzun arabalarını pazarlamak için yaratıldığına inandırdılar sizi.

Ama yalan söylediler.

Bedeniniz, ruhunuz daha yüksek bir şey için yaratıldı. Çok daha yüksek bir şey.

Allah Kuran'da şöyle buyurmaktadır: "Şüphesiz, Allah katında en şerefli olanınız, en takvalı olanınızdır." (Kuran,49:13)

Bu yüzden onur duyuyorsun. Ancak bu, erkeklerle olan ilişkiniz yoluyla ya da onlar olmanız ya da onları memnun etmeniz yoluyla değildir. Bir kadın olarak değeriniz belinizin ölçüsüyle ya da sizi seven erkeklerin sayısıyla ölçülmez. Bir insan olarak değeriniz daha yüksek bir ölçekte ölçülür: doğruluk ve dindarlık ölçeğinde. Ve hayattaki amacınız -moda dergilerinin söylediklerine rağmen- erkeklere iyi görünmekten daha yüce bir şeydir.

Tamamlanmamız Tanrı'dan ve O'nunla olan ilişkimizden gelir. Ama yine de, küçüklüğümüzden beri biz kadınlar olarak, bir erkek gelip bizi tamamlayıncaya kadar asla tamamlanamayacağımız öğretildi. Sindirella gibi bize de, bir prens bizi kurtarmaya gelmedikçe çaresiz kalacağımız öğretildi. Uyuyan Güzel gibi, bize de Yakışıklı Prens bizi öpene kadar hayatımızın tam olarak başlamadığı söylendi. Ama olay şu ki hiçbir prens seni tamamlayamaz. Ve hiçbir şövalye seni kurtaramaz. Yalnızca Tanrı yapabilir.

Prensiniz yalnızca bir insandır. Tanrı onu arkadaşınız olarak gönderebilir ama kurtarıcınız olarak gönderemez. Gözlerinizin serinliği, ciğerlerinizdeki hava değil. Senin havan Tanrı'nın içindedir. Kurtuluşunuz ve tamamlanmanız, yaratılmış herhangi bir şeyin yakınında değil, O'nun yakınındadır. Bir prense yakınlık değil, modaya, güzelliğe ya da stile yakınlık değil.

Bu yüzden senden öğrenmeni unutmanı istiyorum. Sizden ayağa kalkmanızı ve dünyaya hiçbir şeyin, modanın, güzelliğin, erkeklerin kölesi olduğunuzu söylemenizi istiyorum. Sen yalnızca Allah'a ve Allah'a kulsun. Sizden dünyaya, vücudunuzla erkekleri memnun etmek için burada olmadığınızı söylemenizi istiyorum; Tanrıyı memnun etmek için buradasın. O halde, iyi niyetli olan ve sizi 'özgürleştirmek' isteyenlere sadece gülümseyin ve şöyle deyin: "Teşekkürler, ama hayır, teşekkürler."

Onlara sergilenmek için burada olmadığınızı söyleyin. Ve vücudunuz halkın tüketimi için değil. Hiçbir zaman bir nesneye veya ayakkabı satmak için bir çift bacağa indirgenmeyeceğinizi tüm dünyanın bilmesini sağlayın. Sen bir ruhsun, bir akılsın, Allah'ın kulusun. Ve sizin değeriniz o ruhun, o kalbin, o ahlaki karakterin güzelliğiyle belirlenir. Yani onların güzellik standartlarına tapmıyorsunuz; onların moda anlayışına boyun eğmiyorsun. Sizin teslimiyetiniz daha yüksek bir şeyedir.

Dolayısıyla bir kadının güçlenmeyi nerede ve nasıl bulabileceği sorusunu yanıtlarken kendimi Peygamber Efendimiz'in (s.a.v.) beyanına geri dönerken buluyorum. صلى الله عليه وسلم Arkadaş. Kendimi farkına varmaya yönlendirilmiş halde buluyorum gerçek kurtuluş ve güçlenmenin yalnızca kişinin kendini diğer tüm efendilerden, tüm diğer tanımlardan kurtarmasında yattığı. Diğer tüm standartlar.

Müslüman kadınlar olarak bu sessiz esaretten kurtulduk. Topluma ihtiyacımız yok

değerimizi tanımlamak için güzellik veya moda standardı. Onurlandırılmak için erkekler gibi olmamıza gerek yok ve bir prensin bizi kurtarmasını ya da tamamlamasını beklememize de gerek yok. Bizim değerimiz, şerefimiz, kurtuluşumuz ve tamamlanmışlığımız kölede değildir.

Ancak kulun Rabbidir.

ALetter İçinCKültürRaisedMe

Büyürken bana Çirkin Ördek Yavrusu'nu okudun. Yıllarca onun ben olduğuma inandım. Uzun zamandır bana standardın (erkeklerin) kötü bir kopyasından başka bir şey olmadığımı öğrettin.

O kadar hızlı koşamadım ya da o kadar kaldıramadım. Aynı parayı kazanamadım ve çok sık ağladım. Ait olmadığım bir erkek dünyasında büyüdüm.

Ve o olamadığımda sadece onu memnun etmek istedim. Makyajını yaptım ve kısa eteğini giydim. Güzel olma uğruna hayatımı, bedenimi, onurumu verdim. Ne yaparsam yapayım, yalnızca efendimi memnun edebildiğim ve onun için güzel olabildiğim ölçüde değerli olduğumu biliyordum. Böylece hayatımı Cosmo'nun kapağında harcadım ve satman için bedenimi sana verdim.

Ben bir köleydim ama sen bana özgür olduğumu öğrettin. Ben senin hedefindim ama sen bunun başarı olduğuna yemin ettin. Bana hayattaki amacımın erkekler için gösteriş yapmak, ilgi çekmek ve güzel olmak olduğunu öğrettin. Vücudumun arabalarınızı pazarlamak için yaratıldığına beni inandırdınız. Ve beni çirkin ördek yavrusu olduğumu düşünerek yetiştirdin. Ama yalan söyledin.

İslam bana diyor ki ben bir kuğuyum. Ben farklıyım; böyle olması gerekiyor. Ve bedenim, ruhum daha fazlası için yaratıldı.

Allah Kuran'da şöyle buyurmaktadır: "Ey insanlar, doğrusu Biz sizi bir erkek ve bir dişiden yarattık ve birbirinizle tanışmanız için sizi halklar ve kabileler kıldık. Şüphesiz Allah katında en üstün olanınız, en takvalı olanınızdır. Şüphesiz Allah bilendir, haberdardır." (Kuran,49:13)

Bu yüzden onur duyuyorum ama bu erkeklerle olan ilişkimden dolayı değil. Bir kadın olarak değerim belimin ölçüsüyle ya da benden hoşlanan erkeklerin sayısıyla ölçülmez. Bir insan olarak değerim daha yüksek bir ölçekte ölçülür: doğruluk ve dindarlık ölçeğinde. Ve hayattaki amacım -moda dergilerinin söylediklerine rağmen- erkeklere iyi görünmekten çok daha yüce bir şey.

Ve böylece, Tanrı bana kendimi örtmemi, güzelliğimi saklamamı ve dünyaya, vücudumla erkekleri memnun etmek için burada olmadığımı söylememi söylüyor; Tanrıyı memnun etmek için buradayım. Tanrı, bir kadının vücuduna saygı gösterilmesini ve örtülmesini, yalnızca hak edenlere, yalnızca evlendiğim erkeğe gösterilmesini emrederek onun onurunu yükseltir.

Dolayısıyla beni 'özgürleştirmek' isteyenlere söyleyecek tek şeyim var: "Teşekkür ederim ama hayır, teşekkürler."

Sergilenmek için burada değilim. Ve bedenim halkın tüketimi için değil. Ayakkabı satmak için bir nesneye ya da bir çift bacağa indirgenmeyeceğim. Ben bir ruh, bir akıl, Allah'ın kuluyum. Benim değerim ruhumun, kalbimin, ahlaki karakterimin güzelliğiyle tanımlanır. Bu yüzden sizin güzellik standartlarınıza tapmayacağım ve moda anlayışınıza boyun eğmeyeceğim. Benim teslimiyetim daha yüksek bir şeyedir.

Peçemle güzelliğimden ziyade inancımı sergiliyorum. Bir insan olarak değerim görünüşümle değil, Tanrı ile olan ilişkimle tanımlanır. Gereksiz olanı kapatıyorum. Ve bana baktığında bir ceset görmüyorsun. Beni yalnızca olduğum gibi görüyorsun: Yaratıcımın bir hizmetkarı.

Görüyorsunuz, Müslüman bir kadın olarak sessiz bir esaretten kurtuldum. Allah'ın yeryüzündeki kullarına hesap vermem. Krallarına cevap veriyorum.

AWUMMAN'INREFLEKSİYON AÇIKLOKUMAPRAYER

18 Mart 2005'te Amina Wadud, kadınların önderliğinde ilk cuma namazını kıldırdı. O gün kadınlar erkeklere daha çok benzeme yolunda büyük bir adım attılar. Peki Tanrı'nın verdiği kurtuluşumuzu gerçekleştirmeye yaklaştık mı?

Öyle düşünmüyorum.

Sıklıkla unuttuğumuz şey, Tanrı'nın kadına, erkeklere göre değil, Tanrı'ya göre değer vererek onu onurlandırdığıdır. Ancak Batı feminizmi Tanrı'yı sahneden sildikçe, erkekler dışında hiçbir standart kalmadı. Sonuç olarak Batılı feminist, bir erkekle ilişkisinde kendi değerini bulmak zorunda kalıyor. Ve bunu yaparak hatalı bir varsayımı kabul etmiş oldu. Erkeğin standart olduğunu ve dolayısıyla bir kadının tıpkı erkek gibi olmadan asla tam bir insan olamayacağını kabul etmiştir.

Bir erkek saçını kısa kestiğinde o da saçını kısa kesmek isterdi. Bir adam askere gittiğinde o da orduya katılmak istiyordu. Bunları sadece "standart"ta olduğu için istiyordu.

Anlayamadığı şey, Tanrı'nın hem erkekleri hem de kadınları aynılıklarıyla değil, farklılıklarıyla yücelttiğiydi. Ve 18 Mart'ta Müslüman kadınlar da aynı hatayı yaptı.

1400 yıldır alimler arasında namazı erkeklerin kıldıracağı konusunda görüş birliği vardır. Müslüman bir kadın olarak bu neden önemli? Namaz kıldıran kimsenin manevi açıdan hiçbir üstünlüğü yoktur. Bir şeyin sırf bir erkek tarafından yapılması daha iyi değildir. Ve namazı kıldırmak, sırf namaz kıldırıyor diye daha iyi değildir. Eğer bu kadınların rolü olsaydı ya da daha ilahi olsaydı, Peygamber neden bunu yapmasındı? صلى الله عليه وسلم

Ayesha'dan, Khadija'dan veya Fatima'dan (tüm zamanların en iyi kadınlarından) liderlik etmesini mi istediniz? Bu kadınlara cennet vaat edilmişti ama yine de onlar hiçbir zaman namaz kıldırmadılar.

Ama şimdi 1400 yıldır ilk kez namaz kılan bir adama bakıyoruz ve "Bu adil değil" diye düşünüyoruz. Her ne kadar Tanrı liderlik edene özel bir ayrıcalık vermemiş olsa da biz öyle düşünüyoruz. Allah katında imam, arkasında namaz kılandan daha üstün değildir.

Öte yandan yalnızca bir kadın anne olabilir. Ve Allah anneye özel bir ayrıcalık vermiştir. Peygamber صلى الله عليه وسلم bize cennetin annelerin ayakları altında olduğunu öğretti. Ama bir adam ne yaparsa yapsın asla anne olamaz. Peki bu neden haksızlık değil?

"Nazik muamelemizi en çok kim hak ediyor?" Peygamber صلى الله عليه وسلم cevap verdi: "Senin Sadece bir kez “baban” demeden önce üç kez anne”. Bu cinsiyetçi mi? Bir erkek ne yaparsa yapsın asla anne statüsüne sahip olamayacaktır.

Ve yine de, Tanrı bizi benzersiz bir şekilde kadınsı bir şeyle onurlandırdığında bile, biz erkekler açısından değerimizi bulmaya çalışmakla, buna değer vermeyecek, hatta bunu fark edemeyecek kadar meşgulüz. Biz de erkekleri standart kabul ettik; yani benzersiz bir şekilde kadınsı olan her şey, tanımı gereği aşağılıktır. Duyarlı olmak hakarettir, anne olmak alçaltmaktır. Stoacı rasyonellik (eril kabul edilir) ile özverili şefkat (dişil kabul edilir) arasındaki savaşta, rasyonellik üstün gelir.

Bir erkeğin sahip olduğu ve yaptığı her şeyin daha iyi olduğunu kabul ettiğimizde, bunun ardından gelen tek şey ani bir tepki olur: Eğer erkekler buna sahipse biz de isteriz. Erkekler ön saflarda namaz kılıyorsa bunun daha iyi olduğunu varsayarız ve biz de ön saflarda namaz kılmak isteriz. Namazı erkekler kıldırırsa imamın Allah'a daha yakın olduğunu varsayarız.

Ben de namaz kıldırmak istiyorum. Bir noktada, dünyevi liderlik pozisyonuna sahip olmanın kişinin Tanrı katındaki konumunun bir göstergesi olduğu fikrini kabul ettik.

Müslüman bir kadının bu şekilde kendini küçük düşürmesine gerek yoktur. Onun standardı olarak Tanrı vardır. Ona değerini verecek Tanrı vardır; onun bir erkeğe ihtiyacı yok.

Aslında biz kadınlar, erkekleri takip etme mücadelemizde, sahip olduğumuz şeyin bizim için daha iyi olma ihtimalini araştırmak için bile durmadık. Hatta bazı durumlarda sırf erkek gibi olabilmek için daha yüksek olandan bile vazgeçtik.

Elli yıl önce toplum bize, erkeklerin evden çıkıp fabrikalarda çalışmak üzere üstün olduklarını söylerdi. Biz anneydik. Ama yine de bize, bir makinede çalışmak için başka bir insan yetiştirmekten vazgeçmenin kadınların özgürleşmesi olduğu söylendi. Bir fabrikada çalışmanın, sırf bir erkek yaptı diye toplumun temellerini yükseltmekten daha üstün olduğunu kabul ettik.

Daha sonra, çalıştıktan sonra bizden insanüstü olmamız, mükemmel bir anne, mükemmel bir eş, mükemmel bir ev kadını olmamız ve mükemmel bir kariyere sahip olmamız bekleniyordu. Her ne kadar tanımı gereği bir kadının kariyer sahibi olmasında yanlış bir şey olmasa da, erkekleri körü körüne taklit ederek neleri feda ettiğimizi çok geçmeden fark ettik. Çocuklarımızın yabancılaşmasını izledik ve çok geçmeden vazgeçtiğimiz ayrıcalığın farkına vardık.

Ve ancak şimdi -seçenek verildiğinde- Batı'daki kadınlar çocuklarını büyütmek için evde kalmayı seçiyorlar. Amerika Birleşik Devletleri Tarım Bakanlığı'na göre bebekli annelerin yalnızca yüzde 31'i, iki veya daha fazla çocuğu olan annelerin ise yüzde 18'i tam zamanlı çalışıyor. Parenting Magazine'in 2000 yılında yaptığı araştırmaya göre çalışan annelerin %93'ü evde çocuklarıyla birlikte olmayı tercih ettiklerini ancak 'mali zorunluluklar' nedeniyle çalışmak zorunda kaldıklarını ortaya çıkardı. Bu 'zorunluluklar', modern Batı'nın cinsiyet eşitliğiyle kadınlara dayatılıyor ve İslam'ın cinsiyet ayrımıyla kadınlardan uzaklaştırılıyor.

Batı'daki kadınların, 1400 yıl önce Müslüman kadınlara verilen bir ayrıcalığı fark etmeleri neredeyse bir asırlık deneyler gerektirdi.

Bir kadın olarak ayrıcalığım göz önüne alındığında, yalnızca olmadığım ve dürüst olmak gerekirse olmak istemediğim bir şey olmaya çalışarak kendimi alçaltıyorum: bir erkek. Kadınlar olarak, erkekleri taklit etmeye çalışmaktan vazgeçene ve Tanrı'nın bize verdiği farklılığımızdaki güzelliğe değer verene kadar gerçek özgürlüğe asla ulaşamayacağız.

Eğer metanetli adalet ve şefkat arasında bir seçim yapılırsa, merhameti seçerim. Ve eğer dünyevi liderlik ile ayaklarım altındaki cennet arasında bir seçim yapılırsa, cenneti seçerim.

MANHULUK VETOFAKADEMİBEINGHARD

Geçen hafta kız kardeşim aradı. Yaz başladığından beri yurt dışında okuyor, bu yüzden doğal olarak ondan haber aldığımda çok heyecanlandım. Nasıl olduğunu duyduktan sonra yeni evini sordum. Onun Müslüman bir ülkede yaşaması nedeniyle her şeyin yoluna gireceğinden emindim. Bu nedenle bundan sonra anlatacağı şey tam bir şoktu. Bir kızın, yanından geçen erkekler tarafından sözlü tacize uğramadan evinden neredeyse çıkamadığı bir yeri anlatmaya başladı. Catcalling'in artık bir istisna olmadığını söyledi; kural haline gelmişti. Sonra bana tanıdığı bir Müslüman kızdan bahsetti. Kız taksiye biniyordu ve durağa vardığında şoföre parasını verdi. Bu ülkelerin çoğunda katı sayaçlar yoktur ve ücretin biraz keyfi olması nedeniyle sürücü sinirlendi. Tartışmanın büyümesiyle sürücü, kızı omuzlarından tutarak sarsmaya başladı. Bunun üzerine kız sinirlendi ve şoföre hakaret etti. Sürücü daha sonra genç kadının yüzüne yumruk attı.

Bu noktada son derece rahatsız oldum. Ancak daha sonra en yıkıcı olan kız kardeşimin söylediği şeydi. Yakınlarda olup biteni gören bir grup adam olay yerine koştu. Doğal olarak kıza yardıma geldiler.

Hayır. Durup izlediler.

Hikayenin bu noktasında merak etmeye başladım. Bir anda kendimi inandığım tüm erkeklik tanımlarını sorgularken buldum. Bir erkeğin -bir değil, birçok kişinin- bir kadının istismarına nasıl dayanabildiğini ve bu konuda kesinlikle hiçbir şey yapmadığını merak ettim. Günümüz toplumunda erkek olmanın ne anlama geldiğini hangi ideallerin tanımladığını sorgulamama neden oldu. Erkeklik tanımı dizginsiz bir cinsel dürtüye indirgenecek kadar çarpıtılmış mıydı? 'Parlak zırhlı şövalye' imajının yerini gerçekten de sokaktaki maço, laf atan oğlanların hayalleri mi almıştı?

En önemlisi, bugün Müslüman bir erkek olmanın ne anlama geldiğini düşünmemi sağladı. Müslümanlar olarak hakim tanımlarımızın gerçekten olması gerektiği gibi olup olmadığını merak ettim. Günümüzde bir erkeğin metanetli, duygusuz, ifadesiz, sert ve boyun eğmez olması bekleniyor. Fiziksel saldırganlık yüceltilir ve duygusal ifade alay konusu olur. Daha sonra erkek olmanın ne demek olduğunu özetlemeye karar verdim. Peygamber'e bakmaya karar verdim. صلى الله عليه وسلم.

Bugün erkekliğin en yaygın tanımlarından biri duygusal ifade eksikliğidir. Neredeyse evrensel olarak ağlamanın 'erkekliğe yakışmayan' ve zayıf olduğuna inanılıyor. Ve yine de Peygamber صلى الله عليه وسلم onu tarif ettim çok farklı. Ne zaman Peygamber صلى الله عليه وسلم kızının ölmek üzere olan oğlunu teslim etti, gözleri gözyaşlarıyla dolup taştı. Bunun üzerine arkadaşı Saḍ ona, "Bu nedir ey Allah'ın Peygamberi?" O صلى الله عليه وسلم şöyle dedi: “Bu, Cenab-ı Hakk’ın kullarının kalplerinde yarattığı bir rahmettir. Ve şüphesiz Allah, kullarından merhametli olanlara da merhamet eder.” [Buhari]

Ancak bugün, bir erkeğin yalnızca üzüntü duygularını saklaması beklenmiyor, aynı zamanda ona diğer duyguların bile ifade edilmemesi gerektiği erken yaşta öğretiliyor. Peygamber zamanında صلى الله عليه وسلم bazı erkekler vardı aynı şeye inanıyordu. Bir gün bir köylünün orada bulunduğu sırada Hz. صلى الله عليه وسلم onu öptü alnındaki torunlar. Bunun üzerine köylü şaşkınlıkla şöyle dedi: “On çocuğum var. Hiçbirini öpmedim!” Hz Muhammed صلى الله عليه وسلم ona baktı ve dedi ki: "Sahip olmayan merhamet ona merhamet etmez.” [Buhari] Aslında sevgi göstermek konusunda

Peygamber ﷺ çok açıktı. Şöyle buyurdu: "Bir kimse din kardeşini imanla seviyorsa, ona bunu bildirsin. onu seviyor." [Ebu Davud]

Peygamber ﷺ eşlerine de büyük bir sevgi gösterirdi. Aisha, yemeklerinden ancak kendisi Peygamber ﷺ yanına oturduğunda keyif alacağını bildirdi. Ondan içeceklerdi bir fincan alır ve Aisha'nın dudaklarını fincanın üzerinde nereye koyacağını izlerdi, böylece dudaklarını tam olarak yerleştirebilirdi. Kadın yedikten sonra o da kemikten yer, ağzını onun yediği yere koyardı. [Müslüman]

Peygamber ﷺ Yaygın olarak kabul edilen başka bir efsanenin aksine, aynı zamanda ev işlerine de yardım ederdi. erkeklik. Aişe'nin şöyle dediği rivayet edilmiştir: "Hz. ﷺ elbiselerini diker, keçileri sağardı ve evdeki işlere yardım ediyorum." [Buhari ve Müslim]

Ancak belki de bir erkeğin ne olması gerektiğine dair en yaygın mitlerden biri, bir erkeğin 'sert' olması gerektiği fikridir. Naziklik yaygın olarak yalnızca kadınsı bir özellik olarak kabul edilir. Ve yine de Hz.Muhammed ﷺ şöyle buyurmuştur: "Allah yumuşak huyludur ve yumuşaklığı sever. O, sertlik için vermediğini, ne de başka bir şey içir verdiğini, yumuşaklık için verir." [Müslim] Bir başka hadis-i şerifte, (Yumuşaklıktan mahrum olan, hayırdan da mahrumdur) buyuruyor. [Müslüman]

Ancak yine de modern erkeklik tanımımızda bu nezaketin büyük bir kısmı kaybolmuştur. Bir oğlanın sokakta bir kadına cinsel tacizde bulunmasını erkekçe bulması, ama bir kıza vurulurken durup izlemenin erkekliğiyle ilgili bir soru olmadığını düşünmesi korkutucu. Acaba 'erkeksi' olana dair imajımız sevgili Peygamberimizden çok bir Hollywood gangsterine mi benziyor diye merak uyandırıyor. ﷺ.

ümmet

DropPDüzeltme

Sen nasıl bir Müslümansın? Soru tuhaf görünüyor ama İslam'ı bölüp fethetmek isteyenler için cevap giderek daha önemli hale geliyor. Daha da rahatsız edici olanı kendimize atadığımız etiketlerdir.

Ailemizde çok azımız kardeşlerimizle hiçbir zaman anlaşmazlığa düşmediğimizi söyleyebilir. Ancak bir aile üyesi bir hata yaptığında, hatta büyük bir hata yaptığında ya da katılmadığımız bir görüşe sahip olduğunda, çok daha azımız o aileden boşanmaya ve ismimizi değiştirmeye karar verir. Bugün aynı durum Müslüman ailemiz için geçerli değil.

Bugün artık sadece 'Müslüman' değiliz. Biz 'ilericiyiz', 'İslamcıyız', 'gelenekçiyiz', 'Selefiyiz', 'yerliyiz' ve 'göçmeniz'. Ve her grup diğerine o kadar yabancılaştı ki neredeyse ortak bir inancı paylaştığımızı unuttuk.

Ümmetimizin içinde gerçek farklılıklar olsa da çok ciddi bir şeyler ters gitti. İslam'da farklılıklara hoşgörü gösterilmekle kalmıyor, bunlar Allah'ın bir lütfu olarak teşvik ediliyor. Ancak bizimle aynı fikirde olmayanları etiketleyip ötekileştirdiğimiz anda çöküşümüz başlıyor. Bu etiketleri ana kimlik kaynağımız olarak kabul edip içselleştirdiğimizde sonuç felakettir. Sonuç olarak kendi kamplarımızı oluşturuyoruz, yalnızca kendi toplantılarımıza ve konferanslarımıza katılıyoruz; çok geçmeden sadece bizimle aynı fikirde olanlarla konuşuyoruz. Ümmet içindeki diyalog ortadan kalkıyor, farklılıklarımız daha da kutuplaşıyor, görüşlerimiz daha aşırı hale geliyor. Çok geçmeden, dünya çapındaki 'öteki' Müslüman grubunun başına ne geleceğini umursamayı bırakıyoruz, Peygamberimizin birleşik vücudunun uzuvlarını kesiyoruz.

صلى الله عليه وسلم olduğumuzu öğretti. 'Öteki' (hala bizim kardeşlerimiz olan) öyle oluyor ki artık aynı aile adıyla anılmak istememiz, hatta onlara karşı düşmanlarımıza katılmamız yabancı, hatta küçümseniyor.

Bir zamanlar rahmet olan bu farklılıklar birdenbire bir lanete ve İslam'ı yenmek için bir silaha dönüştü. Düşmanlarımız "birbirlerini [bize] saldırmaya çağırıyorlar, çünkü insanlar yemek yerken başkalarını yiyeceklerini paylaşmaya davet ediyorlar." (Ebu Davud)

18 Mart 2004'te ABD'nin etkili düşünce kuruluşu RAND, İslam'ı silip Batı laikliği imajına göre yeniden şekillendirerek 'uygarlaştırmaya' yardımcı olacak bir rapor yayınladı. Raporda,*Sivil Demokratik İslam: Ortaklar, Kaynaklar, Stratejiler*Cheryl Benard şöyle yazıyor: “Batı'nın işine yarayan şey gelenekçilik değil, modernizmdi. Bu, gerekliliği de içeriyordu.*ayrılmak, değiştirmek ve seçici olarak görmezden gelmek* orijinal dini doktrinin unsurları.

Benard, İslam'ın unsurlarını "ayrılmak, değiştirmek ve seçici bir şekilde görmezden gelmek" için basit bir strateji öneriyor: etiketlemek, bölmek, kontrol etmek. Her Müslüman grubunu etiketledikten sonra, bir grubu birbirine düşürmeyi öneriyor. Benard, diğer stratejilerin yanı sıra "gelenekçiler ve kökten dinciler arasındaki anlaşmazlıkları teşvik etmeyi" ve "gelenekçiler ile kökten dinciler arasındaki ittifakları caydırmayı" öneriyor.

Bernard, bu bölünmeyi başararak ve 'Modernist'/'İlerici' Müslümanları destekleyerek, daha az geri ve sorunlu bir 'sivil demokratik' İslam yaratmayı umuyor. Daha spesifik olarak, kendisini Neo Muhafazakar Gündemin hegemonyasına teslim edecek bir İslam yaratmayı umuyor.

Dolayısıyla İslam'ı deforme etmenin ilk adımı mevcut etiketlerden yararlanmaksa şöyle diyelim: "Teşekkür ederim ama hayır teşekkürler." Allah bize şöyle buyuruyor: "Hep birlikte Allah'ın ipine sımsıkı sarılın, parçalanıp ayrılmayın."

(Kuran,3:103) Her ne kadar bizi ve dinimizi 'uygarlaştırma' yönündeki bu çabayı gerçekten takdir etsek de, bunu geçmek zorundayız. Yalnızca yozlaşmış veya modası geçmiş bir şeyi düzeltirsiniz. Ve sen sadece kırılan bir şeyi tamir edersin.

Her ne kadar bize 'modern' ya da 'ılımlı' demek istemeniz çok hoş olsa da, biz bu fazlalığı ortadan kaldıracağız. İslam, tanımı gereği ılımlıdır, dolayısıyla ona ne kadar sıkı sıkıya bağlı kalırsak,*temeller*-daha fazla*ılımani*yi olmak. Ve İslam doğası gereği zamansız ve evrenseldir, dolayısıyla eğer gerçekten İslamcıysak her zaman modern olacağız.

Biz 'İlericiler' değiliz; biz 'Muhafazakar' değiliz. Biz 'neo-Selefi' değiliz; Biz 'İslamcı' değiliz. Biz 'Gelenekçiler' değiliz; biz 'Vahabi' değiliz. Biz 'Göçmen' değiliz, 'Yerli' de değiliz. Teşekkürler, ancak ön ekiniz olmadan yapacağız.

Biz sadece Müslümanız.

BeMuslim, ButÖyeni girişModerasyon

Senatör John Kerry, 2004'teki ilk başkanlık tartışmasında geceye günün lehine başladı. İlk sorusunu yanıtlayan Kerry, Amerika'nın “radikal İslamcı Müslümanları” izole etmesi gerektiğini açıkladı:

> "Teröre karşı savaşta radikal İslamcı Müslümanları tecrit etmeye başlayarak, onların Amerika Birleşik Devletleri'ni tecrit etmesini sağlamak yerine, mücadele edebilmek için daha iyi bir planım var."

Başlangıçta bu ifade gereksiz, hatta eğitimsiz gibi görünüyordu. Bir Müslüman, tanımı gereği İslam'ın takipçisidir ve dolayısıyla tanımı gereği "İslami"dir. “İslam Müslümanları” demek, “Amerikalı Amerikalılar” demeye çok benziyordu.
Peki Kerry kendini tekrarlıyor muydu? Yoksa onun ifadesi, kendisinin bile fark ettiğinden daha mı anlamlıydı? Bütün Müslümanlar “İslami” midir? Gerçek şu ki hayır. En azından iyi olanları değil.

Temel varsayım, sorunun İslam olduğu yönünde giderek daha fazla ortaya çıkıyor. Eğer İslam bir inanç olarak özünde radikalse, bir şey ne kadar az "İslami" olursa o kadar iyidir. Dolayısıyla "ılımlı Müslüman" -bu çok imrenilen unvan- yalnızca orta derecede Müslümandır ve bu nedenle de yalnızca orta derecede kötüdür. Bunu söylemek, birine çok şiddetli olmaması için yalnızca "orta derecede siyah" olmasını söylemek gibi olurdu. Tersine, fazla "İslami" olan bir Müslüman, tanımı gereği "radikal" - yani "radikal İslamcı Müslüman"dır ve onunla ilgilenilmesi (izole edilmesi) gerekir.

Aslında Mona Mayfield, haksız yere İspanya bombalamasına katılmakla suçlanan kocasını savunurken bu kuralları çok iyi anlamıştı.

"Evimizde bir İncil var. Mayfield, eşinin İslam'a geçişini ilgili basına anlattı.

Mayfield masumiyetini kanıtlamak için kocasının İslam'a olan bağlılığını küçümsemeye çalıştı. Hatta sanki bu onun suçuymuş gibi din değiştirmesini haklı çıkarma ihtiyacı bile hissetti.

Cami yöneticisi Shahriar Ahmed, Mayfield'ı savunmak için benzer bir yaklaşım benimsedi. Ahmed gazetecilere "Ilımlı biri olarak görülüyordu" dedi. ″Mayfield, ayakkabılarını çıkarmak, çıplak ayaklarını yıkamak ve ayinleri dinlemek için halıların üzerine oturmak üzere Cuma törenine katıldı. Bazı dindar Müslümanlar gibi günde beş vakit camide namaz kılmıyordu.”

Buradaki ima, Brandon Mayfield'ın suçluluğu veya masumiyetinin bir şekilde camide kaç kez namaz kıldığıyla bağlantılı olduğudur. Hatta Ahmed şöyle devam etti: "Aslında o daha az dindar taraftaydı."

'Kabul edilebilir' bir Müslüman'ın nasıl görünmesi gerektiğine dair bu 'daha az dindar' simgelere tüm medyada rastlamak mümkün. Medya girişimcisi ve İslam'ın Sorunu kitabının yazarı Irshad Manji, bu ikonların en ünlülerinden biri. Manji geniş çapta yayınlandı ve tüm önde gelen medya kuruluşlarında yer aldı. Hatta "cesaret" nedeniyle Oprah'ın Chutzpah Ödülü'nü bile aldı.

Manji kendisini "Müslüman reddiyeci" olarak tanımlasa da medya onu "uygulayan Müslüman" modeli olarak tanımlıyor. Amerika Birleşik Devletleri Barış Enstitüsü yönetim kurulu üyesi Daniel Pipes, onu "cesur, ılımlı, modern bir Müslüman" olarak nitelendiriyor. Ancak ilginçtir ki, Manji'nin fikirlerinin İslam'la ilgisi, Pipes'ın fikirlerinin barışla olan alakasından daha azdır. Bir Washington Post makalesi, Manji'nin şu konudaki aydınlanmasını anlatıyor:

namaz İslam inancının temel taşıdır:

> ″Bunun yerine kendi başına dua etmeye başladığını söyledi. Ayaklarını, kollarını ve yüzünü yıkadıktan sonra kadife bir halının üzerine oturup Mekke'ye doğru yönelirdi. Sonunda bunu da bıraktı çünkü 'akılsız teslimiyete ve alışılmış itaatkarlığa' düşmek istemiyordu.

Manji, dünya çapında 1,5 milyar insanın bu uygulamasına ilişkin görüşlerini memnuniyetle karşılıyor. Ayrıca bu uygulamaların herhangi birinden veya hepsinden vazgeçmesi de memnuniyetle karşılanır. Ancak Manji sadece dua etmemeye karar veren önemsiz bir kadın olarak tasvir edilmiyor. Onun, inancının temel dayanaklarını -bu inanç İslam olduğu sürece- terk etme yönündeki kişisel kararı, bir özgürlük mücadelesi olarak tasvir ediliyor. Zulme karşı mücadele. O, "cesur" ve "cesur", pek Müslüman olmayan diğer Müslümanların da takip edebileceği bir model.

Bunu model haline getirmek, birinden "fazla siyah" veya "fazla Yahudi" olmamasını istemek gibi bir şey; sanki bunlar özünde kötü veya şiddet içeriyormuş ve yalnızca "orta derecede siyah" veya "orta derecede Yahudi" olmak için mücadele eden herkes bir özgürlük savaşçısıymış gibi. Örneğin Manji, Washington Post'a şunları söyledi: "Şiddet gerçekleşecek, o zaman neden özgürlük uğruna bunun gerçekleşmesi riskini almayasınız?"

Evet. Özgürlük iyidir. Manji daha iyi söylemiş olabilir. Kerry bunu daha incelikli bir şekilde söylemiş olabilir. Ancak California'daki Imperial Valley College'dan bir işletme profesörü, bunun daha doğru olduğunu söyledi: "İslami terörizmi sona erdirmenin tek yolu, İslam dinini ortadan kaldırmaktır."

Ancak nasıl söylerseniz söyleyin, kesin olan bir şey var: Bugünlerde konu İslam'a gelince, az kesinlikle çoktur.

senANLAŞILMAZTÖfkeli veTOCBİZİM DURUMUMUZsenMMAH

Bence insan zihninde gidecek hiçbir yer kalmadığında saklandığımız bir yer var. Ve belki de insan kalbinin, sonsuza dek düşünülemez trajediyi yeniden yaşadığımız bir kısmı vardır. Ancak bugün Suriye ve Filistin halkları için bu trajedi sadece aklın veya kalbin bir görüntüsü değil; bildikleri tek gerçek budur.

Bu topraklardaki katliamı çaresizce izlerken ben de nereye gideceğimi şaşırıyorum. Zihnimin içinde bir yer arıyorum; anlamsız olanı anlamlandırabileceğim ve bunların gerçekte olmadığını hayal edebileceğim bir yer. Üzüntü, öfke, depresyon ve geriye gidiş arasında gidip geliyorum ama sonunda amansız bir soruya dönüyorum:

Neden?

Bu neden bizim başımıza geliyor? Neden dünyanın her yerinde acı çekiyoruz? Neden bunu durdurmak konusunda bu kadar çaresiziz? Vatandaşı olduğumuz ülkede neden siyasi olarak bu kadar güçsüzüz? Neden yüksek sesle bağırıyoruz, mektuplar yazıyoruz ve Beyaz Saray'daki temsilcileri çağırıyoruz, ama onların şu mantraları sürdürmelerini sağlıyoruz: "İsrail'in kendini savunma hakkı var mı?" Neden bu noktadayız? Neden?

Nedenini sormamız lazım.

Durup gerçekten nerede olduğumuzu gözden geçirmeliyiz.*ümmet*(ulus) ve ne hale geldiğimiz. Bir zamanlar dünyada Müslümanlara saygı duyulurdu, dostlarımız tarafından sevilirken, düşmanlarımız tarafından korkutulurduk. Bugün dünyada en çok hedef alınan, karalanan ve nefret edilen grup haline geldik. Yakın zamanda yapılan bir Gallup anketinde Amerikalıların yarısından fazlası şunları söyledi:fikir İslam'ın görüşü "çok olumlu değil" ya da "hiç olumlu değil" ve yüzde 43'ü Müslümanlara karşı en azından "biraz" önyargı beslediğini itiraf ediyor; bu oran Hıristiyanlara, Yahudilere veya Budistlere yönelik oranın iki katından fazla.

Ancak biz sadece nefret edilmiyoruz. Birçok yerde işkenceye uğruyoruz, öldürülüyoruz, eşyalarımız elimizden alınıyor. Fiziksel olarak hedef alınmadığımız durumlarda haklarımız elimizden alınıyor, haksız yere suçlanıyor ve hatta haksız yere hapsediliyoruz. Hatta Müslümanlara yönelik yaygın nefret o kadar derinleşti ki, Müslüman karşıtı söylemler artık kabul gören bağnazlık haline geldi. O kadar kabul görüyor ki, bazı kesimler tarafından siyaseten öne çıkmak için bile kullanılıyor.

Biz olarak bu durum*ümmet*Kendimizi içinde bulmamız 1400 yıldan daha uzun bir süre önce ayrıntılı olarak anlatılmıştı. Peygamber Muhammed ﷺ arkadaşlarına dedi ki (*radi Allahu anhüm*): “İnsanlar Yakında birbirinizi size saldırmaya çağırın, çünkü insanlar yemek yerken başkalarını yiyeceklerini paylaşmaya davet ederler. Biri şunu sordu: “Bu o dönemde sayımızın az olmasından mı kaynaklanıyor?” Şöyle cevapladı: “Hayır. O zaman sayıca çok olacaksınız; fakat siz, selin sürüklediği köpükler gibi olacaksınız ve Allah, düşmanlarınızın kalplerinden size olan korkuyu alıp atacaktır.*el-vahn*kalplerinize.” Birisi sordu: "Ey Allah'ın Resulü, nedir?*el-vahn*?” Şöyle cevap verdi: "Buna aşk*dünya*ve ölüm nefreti.” [Ebu Davud ve Ahmed tarafından kaydedilen sahih bir hadis]

Tıpkı Peygamber gibi ﷺ Tahmin edildiği gibi, insanlar gerçekten de tıpkı bizim gibi bize saldırmak için birbirlerini çağırdılar. Birisi başkalarını yiyeceklerini paylaşmaya davet ediyor. Bu hadiste Hz. ﷺ ayrıca bizi şöyle tanımlıyor sudaki köpük gibi oluyor. Okyanusta akan dalgaları izlerseniz, üstteki ince köpük tabakasının tamamen ağırlıksız ve çok az madde içerdiğini görürsünüz; en ufak bir esinti olabilir

onu yok et. Kendi rotasını belirlemeye bile gücü yetmiyor. Bunun yerine suyun taşıdığı yere gider.

Peygamber Efendimiz gibi bizim de durumumuz budur. Peygamber صلى الله عليه وسلم bu soruya net bir cevap veriyor. Kalplerin olacağını açıklıyor tarif etti. Ancak şu soruya geri dönmemiz gerekiyor: ile dolu*vah*. Bu kelimenin manası sorulduğunda Hz. صلى الله عليه وسلم birkaç tanesiyle cevap verdim anlam bakımından derin bir gerçeği barındıran sözler. Bunun "bunun aşkı" olduğunu söyledi*dünya*(dünya) ve ölüm nefreti." Peygamber صلى الله عليه وسلم burada tamamen kendini bu işe kaptırmış bir insanı anlatıyor Bu hayat onları bencil, materyalist, dar görüşlü, Allah'a kavuşmaktan gafil kıldı. O kadar dünyevileşmiş, ahlaki karakterlerini kaybetmiş bir kavmi anlatıyor ki.

Herhangi bir insanın durumu, bu ahlaki karakter alanı içerisinde iyiden kötüye ya da kötüden iyiye değişecektir. Allah*subhanahu wa ta àla*(Yüce Allah) bize şöyle buyuruyor: "Şüphesiz ki, bir kavim kendinde olanı değiştirmedikçe Allah, o kavmin durumunu değiştirmez." (Kuran,13:11) Bu nedenle, bir halkın durumunun bir dünya süper gücünden okyanustaki köpüğe dönüşmesi, karakterlerinden kaynaklanmaktadır. Ve bir zamanlar okyanusta sadece köpük olan şey, ancak kalpleri ve karakteri değiştirerek yeniden güçlenebilir.

Onun için biz Müslümanlar olarak hiçbir zaman umudumuzu kaybetmemeliyiz. O'nun dinine nasr (yardım ve zafer) vaad edilmiştir. Sorun sen ve ben bunun bir parçası olup olmayacağımız. Allah (cc) Kuran'da bunu bize şöyle hatırlatmaktadır: "Öyleyse gevşemeyin ve üzülmeyin; eğer [gerçek] müminler iseniz, üstün olan sizsiniz." (Kuran,3:139)

Allah (cc) durumumuzu ancak samimi imanımızla ve çabamızla değiştirecektir. Bugün Suriye'de, Filistin'de ve dünyanın her yerinde kanayanlar adına biz,*ümmet*Uyanıp Allah'a dönmemiz lazım.

TODAY'INÖCEZALANDIRILMASIREDSEA: RETKİLER AÇIKEMISIR

Musa (as) Kızıldeniz'in önünde durduğunda arkadan bir zalim ve ordusu yaklaştı. Musa'nın ortasında bulunanlardan bir kısmı bölünmeye başladı. İleriye baktığımızda bu insanlar yalnızca yenilgiyi gördüler:

“İki ceset birbirini görünce Musa'nın kavmi: 'Elbette yakalanacağız' dediler.”(Kuran,26:61)

Ancak Musa (as)'ın gözleri farklıydı. Gözleri, dünyevi zorlukların ve yenilginin illüzyonlarını gören ruhani gözlerdi. Sonunu gördü. Musa, Yüce Allah'a bağlı bir kalple, imkansız gibi görünen aynı duruma bakarken, yalnızca Allah'ı gördü:

قال كلا إن معي ربي سيهدين

“(Musa) dedi ki: 'Kesinlikle hayır! Rabbim benimle! O bana yol gösterecektir!'” (Kuran,26:62) Ve gerçekten

de Allah tam da bunu yaptı:

“Sonra Musa'ya ilhamla şöyle dedik: 'Değneğini denize vur.' Böylece bölündü ve her bir parça, devasa, sağlam bir dağ kütlesine dönüştü. Ve karşı tarafı da oraya yaklaştırdık. Musa'yı ve beraberindekilerin hepsini kurtardık; Ama diğerlerini suda boğduk.” (Kuran,26: 63-66)

Bugün Mısır'da bir Kızıldeniz'in önünde duruyoruz. Bugün Mısır'da bir tiran ve ordusu arkamızda. Bugün sadece yenilgiyi görenler var. Ancak gözleri ablukanın arasından yola ve onun ötesindeki umuda bakan başkaları da var. Bugün Mısır'da bazıları var
-arkalarında bir tiran olmasına rağmen- diyorlar ki:

إِنَّ مَعِيَ رَبِّي سَيَهْدِينِ

"Şüphesiz Rabbim benimledir, bana doğru yolu gösterir."

Tarihin bu kadar kritik bir döneminde neden eski bir hikayeyi yeniden anlattığımız merak edilebilir. Binlerce yıl önce yaşanan bir olay bugün neden geçerli olsun ki? Bunun nedeni bunun sadece bir hikaye olmamasıdır. Antik de değil. Bu, ebedi bir işaret ve tüm zamanlar için bir derstir. Bir sonraki ayette Allah şöyle buyuruyor:

إن في ذلك لآية وما كان أكثرهم مؤمنين

"Şüphesiz bunda bir ayet vardır; fakat onların çoğu inanmazlar." (Kuran,26:67)

Allah'ın hakikatine ve bu dünyanın sırlarına işarettir. Bu, zulmün hiçbir zaman kazanamayacağının, engellerin bizi sınamak, eğitmek, arındırmak için yaratılmış birer yanılsama olduğunun göstergesidir. Ama hepsinden önemlisi bu, başarının nereden geldiğinin bir işaretidir. Ve bu, tuzağa düştüğümüzü, mağlup olduğumuzu ve güçsüz olduğumuzu düşündüğümüz bir zamanda, her şeye rağmen bu başarının gerçekte neye benzediğine dair bir vizyondur.

Bazıları, eğer gerçekten Tanrı'nın tarafındaysak zaferin neden kolay gelmediğini sorabilir. Bazıları, Tanrı'nın neden büyük bir mücadele ve fedakarlık yapmadan sadece haklı zaferi vermediğini merak edebilir. Bu sorunun cevabını da Allah vermiştir. Bize şunu söylüyor:

وما أرسلنا في قرية من نبيّ إلا أخذنا أهلها بالبأساء والضراء لعلهم يضرعون

“Biz bir beldeye peygamber göndermedik ki, o beldenin halkını, alçakgönüllü olsunlar diye sıkıntı ve sıkıntıya maruz bıraktık.*Tadaru'nun*).” (Kuran,7:94)

Burada Allah, musibetin amacının iyi bir duruma ulaşmak olduğunu bildiriyor.*tadaru*.*Tadaru*Tanrı'nın önünde alçakgönüllülüktür ama sadece alçakgönüllülük değildir. Kavramını anlamak için*tadaru*, kendinizi bir okyanusun ortasında hayal edin. Bir teknede yapayalnız olduğunuzu hayal edin. Büyük bir fırtınanın geldiğini ve dalgaların etrafınızı saran dağlara dönüştüğünü hayal edin. Şimdi Tanrı'ya döndüğünüzü hayal edin*O*işaret eder ve O'ndan yardım ister. Hangi ihtiyaç, huşu, bağımlılık ve mutlak tevazu halinde olurdunuz?*O*dır-dir*tadaru*. Allah diyor ki O*yaratır*Bize bu hediyeyi vermek için zorluk koşullarını Allah'ın bizim için işleri zorlaştırmasına gerek yok. Aksi takdirde ulaşamayacağımız bir yakınlığa ulaşmamızı sağlamak için bu durumları yaratır.

Bu paha biçilmez tevazu, yakınlık ve Tanrı'ya mutlak bağımlılık, bugün Mısır halkının kutsandığı şeydir.*Allahü ekber*—Allah büyüktür. Ancak Allah bu sıkıntı ve mücadelelerin başka bir amacından bahsetmektedir. Diyor:

وقطعناهم في الأرض أمما منهم الصالحون ومنهم دون ذلك وبلوناهم بالحسنات والسيئات لعلهم يرجعون

“Ve onları yeryüzünde çeşitli gruplara ayırdık. İçlerinden bazıları doğruydu, bazıları ise aksiydi. Belki dönerler diye, onları iyi ve kötü günlerle imtihan ettik.” (Kuran,7:168)

Allah Ali İmran Suresi'nde şöyle buyurmaktadır:

“Eğer sana bir yara dokunduysa, emin ol ki, diğerlerine de benzer bir yara dokunmuştur. Böyle (değişen talihli) günleri, Allah'ın iman edenleri bilmesi ve aranızdan kendisine şehit şahitler alması için, insanlara ve insanlara dönüşümlü olarak veriyoruz. Allah zalimleri sevmez.**Allah'ın amacı da, iman edenleri arındırmak, imana direnenleri ise nimetten mahrum etmektir.** Allah'ın, içinizden (kendi yolunda) mücadele edenleri ve sabredenleri imtihan etmeden cennete gireceğinizi mi sandınız?" (Kuran,3:140-142)

Allah burada zorluğun amacını şu şekilde açıklamaktadır:*tamhee'ler*.*Tamhee'ler*altının ısıtılmasını ve saflaştırılmasını tanımlamak için kullanılan aynı kelimedir. Altın ısıtılmadan değerli bir metaldir ancak yabancı maddelerle doludur. Gerçekleştirerek*tamhee'ler*Bir ısıtma işlemi olan altındaki yabancı maddeler uzaklaştırılır. Allah'ın müminlere de yaptığı budur. Müminler, zorluklarla altın gibi arınırlar.

Mısırlılar da aynı şekilde arınıyor. Ayaklanmadan sadece birkaç gün önce dünya Mısırlı gençleri kaybedilmiş bir dava olarak görüyordu. Yönlerini ve amaçlarını kaybettiklerine inanıyorduk. Hayatlarını sokaklarda, kızlarla dalga geçerek, internet kafelerde nargile içerek yaşamayı seçtiklerine inanıyorduk. Bu zorluklar sayesinde Mısırlı gençler ölümden dirildi.

Şimdi bu gençler zulme meydan okuyarak sokaklarda duruyor, diz çöküp dua ediyor, elleri semaya dönük Rablerine dua ediyorlar. Daha birkaç gün önce zar zor dua eden aynı insanlar,

Bugün Yaratıcılarının önünde eğilmek için askeri tankların önünde durun. Ayaklanmadan sadece birkaç gün önce Mısırlı Müslümanlarla Hıristiyanlar arasındaki gerilim tüm zamanların en yüksek seviyesine ulaşmıştı. Bugün Hıristiyanlar ve Müslümanlar birbirlerini ve ülkelerini savunmak için yan yana duruyorlar. 'Isınmadan' bir gün önce birbirlerine güvenmeyen aynı insanlar, kardeş olarak, tek vücut olarak bir araya gelerek sokaklarını, evlerini, mahallelerini savunmaya başladılar. Ve bu zorluklara rağmen, sadece birkaç gün önce cep telefonu için yaşayan bir kişi,*nargile*ve sigara, halkına özgürlük vermek için kendi hayatını feda etmeye hazır hale geldi.

Allah Kuran'da bize şöyle bildiriyor:

قل من يرزقكم من السماء والأرض أمن يملك السمع والأبصار ومن يخرج
الحي من الميت ويخرج الميت من الحي ومن يدبر الأمر فسيقولون الله فقل
أفلا تتقون

“De ki: 'Gökten ve yerden sizi (hayatınızda) ayakta tutan kimdir? Veya işitmeye ve görmeye güç yetiren kimdir? Peki ölüden diriyi, diriden ölüyü çıkaran kimdir? Peki tüm işleri yöneten ve düzenleyen kimdir?' Yakında '(Allah)' diyecekler. De ki: 'O halde (O'na) takvalı davranmayacak mısınız?'” (Kuran,10:31)

Ölüden diriyi çıkaran Allah'tır. Bizi ölümden diriltti. Bunun tek bir anının bile bir amaçla, derin, çok derin ve güzel, özgürleştirici bir amaçla gerçekleşmediğini bir an bile düşünmeyin. Onlarca yıldır Mısır halkı korku dolu bir hayat yaşadı. Ama korkunun sizi kontrol etmesine izin verdiğinizde köle olursunuz. Allah, Mısır halkını en büyük korkularıyla yüzleştirerek ve yenerek bu esaretten kurtarmıştır. Allah, Mısır halkını, zalimlerinin gözlerinin içine bakıp, ona ve tüm dünyaya artık korku içinde yaşamayacaklarını söylemelerine izin vererek özgürleştirmiştir. Dolayısıyla Mübarek'in kalması ya da gitmesi, yaşaması ya da ölmesi pek önemli değil. Mısır halkı çoktan özgürleşmiştir.

Özgürleştirildiler.

Hüsnü Mübarek'in konuyla alakası yok. O bir araçtan başka bir şey değildir; Tanrı'nın Mısır halkı ve tüm Ümmet için planını gerçekleştirmesine yarayan bir araçtır. O'nun Mısır halkını ve ümmetini arındırma, güzelleştirme ve özgürleştirme planını gerçekleştirmenin bir aracı. Ve bugün Mısır'da olup olmamamız önemli değil. Mısır vücudumuzun sadece bir uzuvudur. Mısır'ın temizlenmesi, ümmetimizin bütün bedeninin temizlenmesidir. Bu senin ve benim arınmamızdır. Neye bağlı olduğumuzu kendimize sorma şansımızdır. Neyden korkuyoruz? Nedir?*Biz*için çabalıyor musun? ne yap*Biz*anlamına mı geliyor? Peki nereye gidiyoruz?

Bir vücut derin bir uykudayken, komadayken, O'nun bize bir uyandırma çağrısı göndermesi yalnızca O'nun sonsuz merhametinden kaynaklanmaktadır. Bir zamanlar sadece ölümün olduğu yere, bize hayat göndermesi, ancak sonsuz merhametiyledir. Biz gafildik, bu yüzden bize bir işaret gönderdi. Biz uyuyorduk, o da bizi uyandırdı. Biz bu hayata taptık ve maddi varlıklarımızı O'na bağlı ve O'ndan başka hiçbir şeyden korkmayan bir ruhun özgürlüğüne tercih ettik; bu yüzden O bizi özgür kıldı.

Kaç kişi hayatında böyle bir şey yaşayacak? Bir denizin açılmasını, bir zalimin alçakgönüllülüğünü kaç kişi yaşayacak? Nedenini kendimize sormamız gerekmez mi?*Biz*vardı

onu görmeyi mi seçtin? Kendimize ne diye sormamız gerekmez mi?*Biz*öğrenmeyi, değiştirmeyi, dönüştürmeyi mi amaçlamıştınız? Çünkü bir an için tüm bunların sadece Mısır halkıyla ilgili olduğunu düşünürsek asıl noktayı fena halde kaçırmış oluruz. Biz uyuyorduk ve Allah bizi uyandırmayı seçti.

Biz ölmüştük ve Allah bizi diriltmek istiyor.

Düşmanımızın bizim dışımızda olduğuna inanmaya şartlandırılmıştık. Üzerimizde gücü vardı. Bu aynı zamanda bir yanılsamadır. Düşman içimizde. Tüm dış düşmanlar yalnızca kendi hastalıklarımızın tezahürleridir. Ve eğer bu düşmanları yenmek istiyorsak, önce kendi içimizdeki düşmanı yenmeliyiz. Bu yüzden Kur'an bize şöyle diyor:

له معقبات من بين يديه ومن خلفه يحفظونه من أمر الله إن الله لا يغير ما بقوم حتى يغيروا ما بأنفسهم وإذا أراد الله بقوم سوءا فلا مرد له وما لهم من دونه من وال

"Şüphesiz Allah, bir kavim kendilerinde olanı değiştirmedikçe onların durumunu değiştirmez." (Kuran,13:11)

Önce açgözlülüğü, bencilliği yenmeliyiz.*şirk*, nihai korku, sevgi, umut ve Allah'tan başkasına bağımlılık. Fethetmeliyiz*hubbad-dunya*(dünya sevgisi) bütün hastalıklarımızın ve bütün baskılarımızın köküdür. Hayatımızdaki Firavunları yenebilmemiz için önce içimizdeki Firavun'u yenmeliyiz. Yani Mısır'daki mücadele bir kurtuluş mücadelesidir. Evet. Ama neyden kurtuluş? Gerçekte kim eziliyor? Sen ve ben özgür müyüz? Gerçek zulüm nedir? İbn Teymiyye*(ra) bu soruyu şöyle yanıtlıyor:*"(Gerçekte) esaret altında olan kimse, kalbi Allah tarafından esaret altına alınan kimsedir, esaret altında olan ise arzuları kendisini köleleştiren kimsedir." (İbn el-Kayyim,*el-Wabil*)

İçinizde özgür olduğunuzda, kimsenin özgürlüğünüzü elinden almasına asla izin vermeyeceksiniz. Ve içsel özgürlüğe sahip olduğunuzda, zalimlerin ve eşkıyaların arasından zalimlerin ve eşkıyaların Rabbine bakabilirsiniz. İçinizde özgür olduğunuzda, köleleştirilemez hale gelirsiniz çünkü bir kişiyi ancak takıntılarla köleleştirebilirsiniz. Yalnızca kaybetmekten korkan bir kişiyi tehdit edebilirsiniz. Birisi üzerinde, yalnızca elinizden alma olanağına sahip olduğunuz bir şeye ihtiyaç duyduğunda veya istediğinde gücünüz olur. Ancak hiç kimsenin sizden alamayacağı tek bir şey vardır: Allah.

Ve Mısır'ı kurtarmak için savaştığımızda, daha büyük ve daha gerçek bir ölçekte, bu aynı zamanda kendimizi özgürleştirmek için de bir mücadeledir. Kendimizi kendi tiranlığımızdan kurtarmak için verilen bir mücadeledir bu.*nefs*ve arzular. Kendimizi kendi batıl bağlılıklarımızdan ve bağımlılıklarımızdan, bizi kontrol eden her şeyden, O'ndan başka taptığımız her şeyden kurtarma mücadelesi. Bizi kendi köleliğimizden kurtarma mücadelesidir. İster Amerikan dolarının, ister kendi arzularımızın, statümüzün, zenginliğimizin veya korkumuzun kölesi olalım; Mısır'ın arınması hepimizin arınmasıdır.

Bu nedenle Kuran'da bize verilen gerçek başarının formülü iki unsurdan oluşur:*Sabr* (sabır, azim) ve*Takva*(yalnızca Allah korkusu):

يا أيها الذين آمنوا اصبروا وصابروا ورابطوا واتقوا الله لعلكم تفلحون

"Ey iman edenler, sabredin, sabredin, yerinizde kalın ve Allah'tan korkun ki,

başarılı olabilir." (Kuran,3:200)

Dolayısıyla bugün Mısır'ı, temizlemeden, incelemeden, kendimizi ve hayatlarımızı gerçekten değiştirmeden, kendi dışımızda gerçekleşen bir gösteri gibi izlersek, onun amacını kaçırmış oluruz.

Sonuçta her gün gözümüzün önünde bir deniz açılmıyor.

ŞİİR

ALETER TOekuruluş birimi

Özgürlüğü açıklamak zordur. O kadar derin ve o kadar gerçek ki. Karmaşanın, boş kutuların ve içi boş görüntülerin arasında seni gördüm: Dünya. Gözlerimin üzerine peçe üstüne peçe koyuyorsun. Beni kazanmaya, kandırmaya, yalanlarına köle etmeye çalışıyorsun.

Gerçek şu ki, kapında durup yalvarırken bana bir damla su bile vermedin. Önünde diz çökmüştüm, beni doldurmanı bekliyordum.

Şimdi gördüğüm şey, yalnızca sürekli hayal kırıklığının bıçaklayabileceği bir netlik. Ve ben burada senin yandaşlarınla, beni zincirlemek için gönderilen yalancı ordunla çevrili olarak oturuyorum. Ama artık senin tutsağın olmayacağım. Artık geceleri seni düşünerek uyuyan o küçük kız olmayacağım. Artık gözyaşlarını sana harcayan o kalbi kırık çocuk değilim. Karşılıksız aşkım artık beni kıramaz. Beni kıramayacaksın. Senin gösterişlerine ve yalan vaatlerine boyun eğmeyeceğim. Artık sahte tahtınızın önünde duran o sadık kul değilim. Gözyaşlarım artık senin değil. Ve kalbim artık senin sığınağın değil.

Artık burada yaşayamazsın.

Buraya gelmek için uzun bir yol kat ettim. Bazen ihtiyacım olan tek şeyin senin veremeyeceğin bir damla su olduğu çöller vardı. Bazen fırtınalar, tek ihtiyacım olan şeyin yolumu yönlendirmesi için bir ışık parıltısıydı. Ve sana veremediklerini tekrar tekrar sordum. Çünkü sahip olduğunuz tek şey gösteriş, övünme ve aldatmacadır. Ve böylece kendimi tekrar tekrar susuz çöllerde, ışıksız karanlıkta buldum. Ama artık senin kölen değilim, çünkü beni bundan kurtarmaya gelen bir adam vardı. Beni bu kul köleliğinden kurtarıp, kulun Rabbinin köleliğine getirmek için gelen bir adam.

IGERİŞ

Bir kez daha

başımı kaldırdım

Sadece görmek için

Güneş batmıştı, ağaçlar

uyumuştu ve hepsi evlerine

dönmüştü, üzülüyorum.

Açık olan gökyüzü artık sisle

kaplandı. Yolum, artık göremiyorum.

Her şey bu kadar griyken neden

deneyesiniz ki? Yastayım.

Bugün üzülüyorum

Kaybedilenler için.

Unuttuğum insanlar,

baharda hala bir kar tanrısının

önünde diz çöküyorum yas

tutuyorum.

O duayı ve kime seslenmeleri

gerektiğini unuttular. Essence

değiştirildi

sıradan ritüellerle,

boş semboller.

Kalpleri... o kadar yorgun,

bitkin ve yıpranmış ki

Yastayım.

Biz bir halkız

mağlup oldu... ama fethedilmedi.

Ve bir şekilde

Kanımın geri geldiğini

hissediyorum. Duracağım.

Yapmaya çalışacağım.

Ve kederimin ötesinde,

göreceğim...

Köleleştiremeyeceğiniz bir halk var. Bir

sadakat... satın alamazsınız.

Çünkü bir toprak işgal edilebilir...

ama bir ruh asla.

Gözyaşlarımın ötesinde

anlayacağım...

Bugün halkım ağlıyor. Ama yarın...

Gözyaşlarının, “onlara korku olmayacağı

ve onlar üzülmeyecekleri” bir ülkeyi

doğurduğu gibi ölüm de ölecek. (Kuran,

2:262)

JustMeTevler

Bugün tuhaf bir hüzün var. Seni boş, yalnız bırakacak, hatta istemeye bırakacak türden değil. Bu sakin türden, belli bir seviyedeki anlayıştan, hatta kabullenmeden gelen türden.

Bugün bu fotoğrafa baktım ve her baktığımda gözlerimin yaşlarla dolduğunu gördüm. Sahilde gün batımıydı. Çekici. Ve onun üstünde şu ayet var:*Rabanna ma khalaqta hatha batilan subhanak*(Rabbimiz bütün bunları boşuna yaratmadın sübhanek.)

Ve hepsi bu. Bunların hepsi. Üzüntü, kazalar, gülümsemeler, huzur, acılar, aşk, kayıplar ve fedakarlıklar boşuna değil. Amaçsız değil. Bu bir hata değil, bir tür dikkatsizlik ya da olayların rastgele akışı değil.

Resme baktım ve aniden öyle derin bir nostalji duygusuyla doldum ki. Bir süreliğine hiçbir anım yok.

وإذ أخذ ربك من بني آدم من ظهورهم ذريتهم وأشهدهم على أنفسهم

ألست بربكم قالوا بلى شهدنا أن تقولوا يوم القيامة إنا كنا عن هذا غافلين

“Ve (anla ki) Rabbin, Ademoğullarının sulbünden zürriyetlerini almış ve onları kendilerine şahit kılmıştı: “Ben sizin Rabbiniz değil miyim?” “Evet, ifade verdik” dediler. [Bu], kıyamet gününde "Biz bundan habersizdik" dememeniz için.7:172)

Birini özleme duygusuyla boğuştum. Onu özlüyorum. Onunla olmayı özledim. Olmuş ya da olacak bir zamanı kaçırmak. O kadar kesin bir zaman ki, sanki çoktan olmuş gibi. Bu nedenle Allah Kur'an'da ahiretten bahsederken geçmiş zaman kipini kullanır.

Bir sanat eserine aşık olduğunuzda, sanatçıyla tanışmak için ölürsünüz. Pasifik gün batımlarını, okyanusta dolunay yükselişlerini, uçaktan gelen bulutları, Raleigh'deki sonbahar ormanlarını ve ilk yağan karları gösteren galerilerin öğrencisiyim.

Ve sanatçıyla tanışmak için can atıyorum.

"O gün bazı yüzler Rablerine bakarlar." (Kuran,75:22-23)

AREFLEKSİYON AÇIKLFIRÇA

Bütün bu aşk. Her parça. Bu dünyadaki tüm sevginin her parçası. Şiirler yaptıkları aşk. Büyüleyici romanların aşkı. Şarkılardaki aşk. Bir filmde yakalamaya çalıştıkları aşk. Bir annenin çocuğuna, bir çocuğun babasına olan sevgisi. Özgürleştiren aşk. Köleleştiren aşk. Kazandığın aşk. Kaybettiğin aşk. Kovaladığın aşk. Uğruna yaşadığın aşk. Uğrunda öleceğini bildiğin aşk. Erkeklerin kanını akıtan aşk. Kılıçların uğruna öldürdüğü aşk. Peri masalları ve trajedi aşkı.

Bunların hepsi sadece bir yansıma.

Bir yankı. Tek bir Kaynaktan. Senin bildiğin tek bir aşk var ve ben de biliyorum, çünkü biz bunu bilmeden önce biliyorduk. Sevmeden önce sevildik. Vermeden ya da vermenin ne olduğunu bilemeden size verildi. Bu, kalbinizin bilmek için yaratıldığı sevgidir. Tüm sevgiyi yaratan ve sürdüren sevgidir. Bu, daha önce olan ve her şey geçtikten sonra da kalacak olan aşktır.

Bu daha önce olan aşktır... ve tüm yankılar geçtikten sonra da kalacak.

IPİÇİN IŞINLANDIPEACETODAY

Bugün kendimi barış için dua ederken buldum.

Binlerce kez aklımdan girip çıktım, biliyorum

beni duydun.

O odada yalnız olmadığımı,

korkudan, yürek parçalayıcı

yalnızlıktan titrediğimi biliyorum.

Ellerimin üstünde sana bağırdım. Dizlerimin

üzerinde. Yüzüm yere doğru bastırılmış halde. Eğer

daha aşağı inebilseydim, yemin ederim yapardım.

Çünkü bu çaresizliktir, en gerçek türü...

Hiçbir şeyi bilmeyen, bir yaprak, bir gözyaşı, bir gülümseme bile

O'suz olamaz.

Bugün bir şey öğrendim.

Tekrar.

Burası dünya. Dünya. Rahat bir yer değil. Sadece

parıltı. Soğuk ve aç hissetmeniz gereken yer.

Endişelenmeniz ve korkmanız gereken yer.

Soğuyan yer.

Bazen çok soğuk.

Sevdiğiniz insanları bırakmak zorunda olduğunuz yer.

Bağlanamadığın bir yer, çünkü bağlansan bile bu onun kalmasını sağlamaz, bağlanmadığı zaman sadece canını acıtır.

Mutluluğun da, üzüntünün de sadece oyuncuların olduğu, bir oyundaki sıradaki repliklerini bekleyen oyuncuların

olduğu yer... Sahnede yer almak için yarışan.

Yer çekiminin sizi düşürdüğü ve kırılganlığın kanattığı yer.

Üzüntünün var olduğu yer çünkü öyle olması gerekiyor.

Ve gözyaşları sana, onların olmadığı bir yeri hatırlatmak için

düşer. Yapmadıkları yer.

Ve sadece bu değil mi? Sonuçta orası Jennah değil mi?

Allah'ın defalarca 2 şekilde tarif ettiği yer?:

وَلَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ

Onlara korku yoktur... Onlar üzülmeyeceklerdir. Ama

hâlâ buradayım, değil mi?

Etimdeki yara izi bana bunu hatırlatıyor. Kolumdaki yanık

sevdiğim bir yara izi bıraktı. Bunu seviyorum çünkü bana ne

kadar zayıf olduğumu hatırlatıyor. Ne kadar insan.

Yandığımı. Kanadığımı. Kırdığım. Yaralıyım. Evet. İşte

buradayım. İşte düşüyorum. İşte ağlıyorum.

Burada, aynı şekilde, o odayı doldurdun ve beni alçakgönüllülüğe ve kendi güçsüzlüğümün ve sana olan dayanılmaz ihtiyacımın keskin bilgisine yükselttin.

Ve sonra sen onunla ilgilendin.

Tabii ki sen yaptın.

Elbette.

Yunus, Musa ve annesi gibi. Sen hallettin. Sen

barışçılların huzurusun.

Güçlünün gücü.

Bu yalan fırtınasındaki Hakikat feneri. Bugün

kendimi barış için dua ederken buldum.

ÖnToSmücadeleLife

Bugün seni düşündüm

Seni düşündüm ve bana söylediğin o sözleri en

mükemmel şekilde hatırladım

Çarpan kalbimi sakinleştirdin ve

nefesimi rahatlattın

Bana bu sözleri söyledin ve ben onları hala taşıyorum Beni

kaldırıyorlar, dolduruyorlar, yıpranmayı çözüyorlar

Çünkü acıdan çok yıprandım

Bu hikayeyi bin yıldır yaşıyormuşum gibi hissediyorum

ve artık uyumaya hazırım

Gitmeye hazırım

Artık hikayenin bitmesine hazırım, senin

huzurunu hissetmeye hazırım

Ve senin sesin

Bana bittiğini, kazandığımı, orada olduğumu

söylüyorsun ama burayı bildiğimi biliyorum

Uyumadan önce

buradaydım şimdi

uyuyacağım

Lütfen sorma

Lütfen sorma

Bırak uyuyayım

Bırak da dilimde sözlerinle uyuyayım:

'Ey insanlar, gerçekten siz Rabbiniz için çok çaba harcıyorsunuz, çok çaba harcıyorsunuz...

Ama O'na kavuşacaksınız' (Kuran,84:6)

Stokluk

Sabahın erken saatlerinde güneş çok güzel. Ağaçlara günün başka hiçbir saatinde göremediğiniz bir şey yapar. Sanırım hepimiz aynı şeyi istiyoruz: Sessiz bir barış. Belki sadece tek bir an bile, gözlerimizi kapatıp iyi olmamız için.

Bir an bile bir şeye üzülmemek, bir şeye üzülmemek. Sahip olmadığımız ya da sahip olamayacağımız bir şeyi arzulamamak. Sadece orada olmak için, tamam. Hala. Sessiz. İçeride. Belki de günün bu saatinde bu kadar güzel olan şey budur: Sessizlik.

Ve belki bu günün farklı olacağı umudu.

DIEBÖNCEEBİZİMDYEMEK

Bana kaybolabileceğimi söyle

Söyle bana, senin varlığında kendimi

kaybedebileceğimi, Gerçek teslimiyetin bunaltıcı

anında Söyle bana, sonsuza kadar kırık kalabileceğimi.

Sende

Senin için

Seninle.

Hala buradayken sonsuza kadar burada

kalabileceğimi söyle bana.

Peygamber değil miydi? 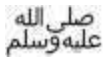 "Ölmeden önce öl" mü diyeceksin?

İlk başta bunun sadece Seninle buluşmamızı hatırlamamız

için bir hatırlatma olduğunu düşündüm.

Ama sonra ölmeden önce ölmeyi ne kadar isterdim diye düşündüm:

Bedenin kalması gerekirken bile artık bu hayatta olmayan bir ruha sahip olun.

Bacaklar sokaklarda yürümek zorundayken bile dünyanın prangalarından kurtulmuş bir kalp.

Ufalanan kabuğu yerinde kalsa bile, Rabbinden tam bir huzur ve hoşnutluk içinde olan bir nefs sahibi olun.

Zaten orada olan bir ruh; hatta orada olmadan önce bile.

Bir ruh kopmuş.

Nefs mutmainah — en doğru, en derin ve en gerçek anlamda (Kuran 89:27)

Çünkü büyük alim, rahimahu Allah'ın dediği gibi, "Bu hayatın cennetine girmeyen, ahiretteki cennete giremez."

SBENİ ALIN

Senin cömertliğinden başka umudumu bağlayacak hiçbir şeyim yok. Çünkü ben kırık kırıntılarla kapında duruyorum... ama sen yine de açıyorsun. Beni bu fırtınadan kurtar. Ben senin kölelerin arasında en çaresiz olanıyım. Ve ben kayboldum, bir ormanın ortasında dolaşıp yolumu bulmaya çalışıyorum. Ama bütün ağaçlar aynı görünüyor ve her yol başlangıca çıkıyor. Senin kurtardığın kişiler dışında hiç kimse bu ormandan çıkış yolunu bulamaz. Kurtar beni- Gerçekten, gerçekten kendimi kurtaramam.

MeHEART BİRDİRÖDOLMA KALEMBtamam

Kalbim açık bir kitaptır,

Hikayem tarafından yırtılmış.

Onlara dersini aldığını söyle. Her

seferinde öğreneceksin,

Eksik olanın tamamlanmasını arıyorsunuz.

Saman bir eve sığındın. Sonra

fırtına geldiğinde,

Çıplak ve yalnızdın.

Maruz.

Yıllarca yutkundun... Ama o

sadece havaydı.

Ve neden seni boş bıraktığını merak ettin.

Sana hikayeler anlattılar ve sen de

onlara inandın... Sonra diş perisinin

sana bozuk para getirmesini

bekledin.

Ama yine de hikayeyi gerçeğe

dönüştürmek için her şeyi verirdin.

Bırak gitsin.

Daha iyi bir hikaye var.

Bu bir hikaye değil.

Bu gerçek.

Ama içinde kahraman asla ölmez,

kanamaz veya ağlamaz.

Gerçek sürümü

bulun. Ezberle.

Bunu kalbinin üzerine yaz.

Ve daha sonra,

Okuması için dünyaya verin.

Kalbiniz açık bir kitaptır.

TOSSEKME

Bıçaklanmaktan dolayı üzülmeyin. Bu

sadece seni özgürleştirmeyi amaçlıyor.

Seni yeryüzüne bağlayan, insanların

gölgesine zincirleyen zincirlerden.

Suyun serapını söndüremez.

Ama susayan için çok güzel.

Korkarım. Başka bir hayatı asla

tanımamaktan. Farklı. Çok farklı.

Eğer bırakırsam, beni daha yükseğe çıkaracak mısın?

Kederin, isteğin, kaybın ötesinde.

Bildiklerimin ötesinde.

Beni yükselt. Beni topraktan çöz. Bir aşı gibi

sizi daha güçlü kılmak için hasta eder.

Bıçaklama geçicidir. Özgürlük, sonsuz.

Niche

Kemiklerim erimek istiyor

Kaslarım bırakmak istiyor

Bedenim yürümekten

vazgeçmek istiyor

Mücadele etme,

Savaş,

hava için,

ömür boyu.

Aklım bana bir resim çizdi, Ama

artık her şey siyah beyaz. Ağaçlar

eğilmiş, yorulmuş, kapanmış.

Kalbim, aynı

Ama yine de düşüncelerim konuşmaya devam

ediyor, Yürüyor,

Mücadele etme,

Savaş,

Hava için,

Yaşam için.

Bu kadar net bir resmi nasıl silebiliyorsunuz? Çok

gerçekçi?

Söyle bana, kendimi bundan nasıl silebilirim, Ve

kendi yorgun adımlarımı dinlendirebilirim.

Anlıyorum

Tökezliyorum,

Yürümüyorum.

şimdi tökezliyorum

Konuşmuyor.

Göğsümün içinde bir ağrı var

Sessizlikten, kederden, huzursuzluktan

doğdu Bunu iddia edecek benden başka kim

var? Adını benden başka kim bilebilir?

İlgisizliğim için özür dilerim

Şafaktaki bitkinliğim.

Şimdi ormanların arasında dolaşıyorum,

nişimi bulmaya çalışıyorum.

İlham bana mı geldi?

Duyduğum ses kimin sesi?

Benimki keskin ve sağır edici.

Adımı başka kim bilebilir? Kalp

ancak O'nun nezaketi

sayesinde konuşabilir

Zihin ve beden

uyuştuğunda,

Sadece sürükleyerek.

Lütfen gel,

Keşke düşüncelerimi susturmak için.

Ormanların etrafında dönüyorum

Kanatlarda

Hala nişimi arıyorum.

artık değilim

Yürüme,

Mücadele etme,

Savaş.

Hayatımı kazandığım

havayı kazandım.

KEEPKALKING

Toplantımıza her geçen gün biraz daha yaklaşıyorum.
Sanki bin yıldır bu yolda Sana doğru yürüyormuşum gibi
hissediyorum...
ama yine de orada değilim. Çok
yakın ve yine de çok uzak

Gözyaşlarına rağmen
yürümeye devam ediyorum.
rüzgara rağmen,
derisi yüzülmüş dizlere ve kırık kemiklere rağmen,
Bu kalbi bugünkü haline getiren morluklara ve yara izlerine rağmen yürümeye
devam ediyorum...
sana karşı.
Yalnızca tek bir yön
vardır, tek yön:
sana doğru.
Senden, Sana. Başka
hiçbir şeyim yok. Hiç
bir şey.
Benim yoksulluğum budur.

Yürümeye devam ediyorum
Çünkü her batan güneşin arkasında bir doğuş, her
fırtınanın arkasında bir sığınak vardır.
Her düşüşün arkasında bir yükseliş vardır
Her gözyaşının arkasında bir göz temizliği vardır.
Ve bıçaklandığınız her nokta bir şifadır ve
eskisinden daha güçlü bir cilt yaratımıdır.

Yürümeye devam ediyorum
çünkü wallahi, senin merhametinden başka hiçbir şeyim yok.
Senin vaadinden başka hiçbir şeyim yok
Kelimelerin
Senin sözünü
O:

يا أيها الإنسان إنك كادح إلى ربك كدحا فملاقيه

Ey insanlar, gerçekten siz Rabbiniz için büyük bir çaba harcıyorsunuz ve ona ulaşacaksınız. (Kuran, 84:6)

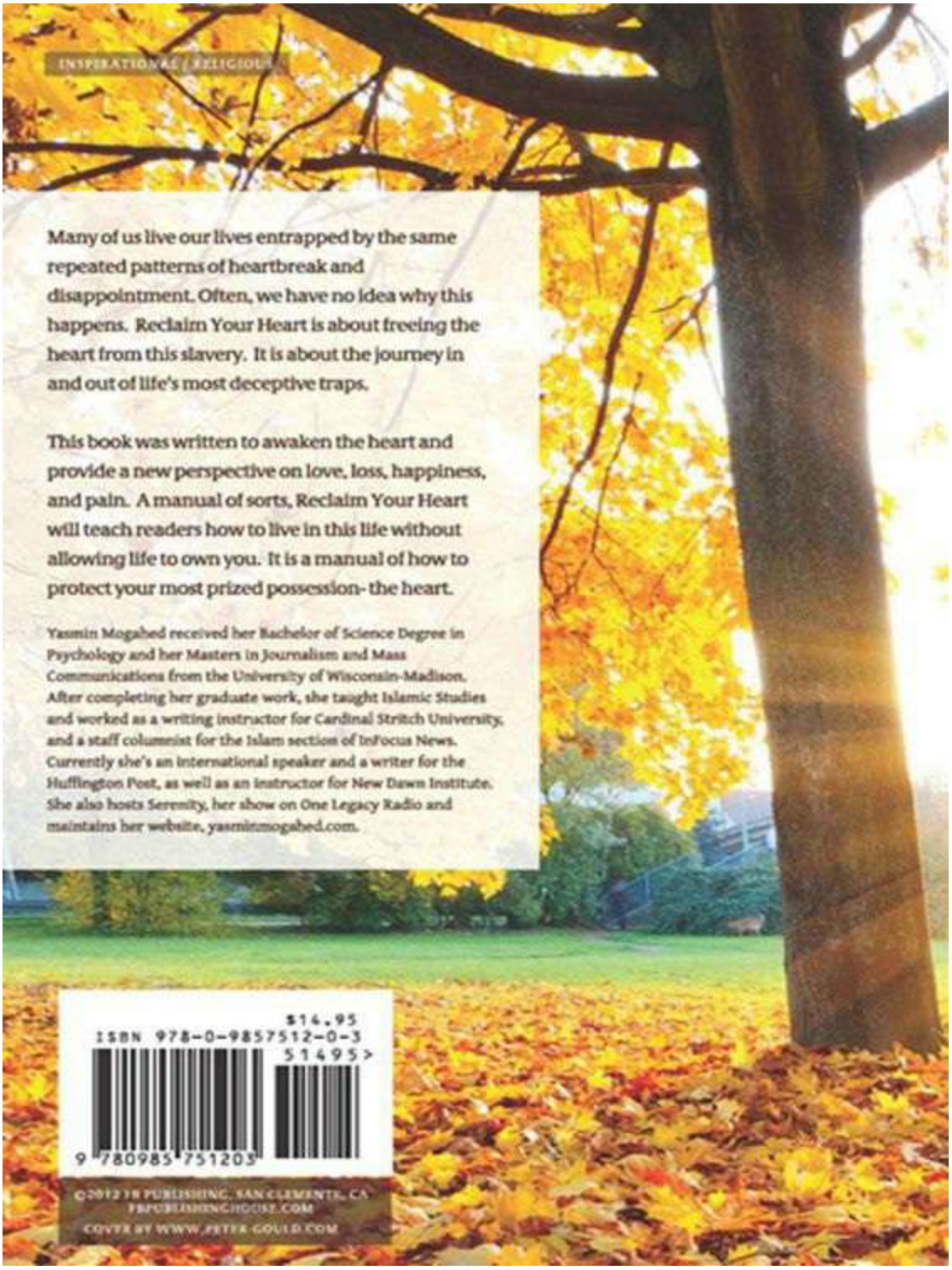

Many of us live our lives entrapped by the same repeated patterns of heartbreak and disappointment. Often, we have no idea why this happens. Reclaim Your Heart is about freeing the heart from this slavery. It is about the journey in and out of life's most deceptive traps.

This book was written to awaken the heart and provide a new perspective on love, loss, happiness, and pain. A manual of sorts, Reclaim Your Heart will teach readers how to live in this life without allowing life to own you. It is a manual of how to protect your most prized possession- the heart.

Yasmin Mogahed received her Bachelor of Science Degree in Psychology and her Masters in Journalism and Mass Communications from the University of Wisconsin-Madison. After completing her graduate work, she taught Islamic Studies and worked as a writing instructor for Cardinal Stritch University, and a staff columnist for the Islam section of InFocus News. Currently she's an international speaker and a writer for the Huffington Post, as well as an instructor for New Dawn Institute. She also hosts Serenity, her show on One Legacy Radio and maintains her website, yasmitmogahed.com.

$14.95
ISBN 978-0-9857512-0-3
51495>
9 780985 751203

©2012 1R PUBLISHING, SAN CLEMENTE, CA
1RPUBLISHINGHOUSE.COM
COVER BY WWW.PETER-GOULD.COM